

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
SURROGATE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇÜRRQGATE

P E N E L O P E W A R D

Penelope Ward
Birinci Baskı Telif
Hakkı © 2023
Yazan Penelope
Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, yaşayan veya ölü varlıklar, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kurgu: Jessica Royer Ocken
Düzeltilme ve Biçimlendirme: Elaine York, [Allusion Publishing](#) Düzeltilme:
Julia Griffis
Kapak Fotoğrafı: Constantin Papakonstantinou, @iamconstantin Kapak
Modeli: Valentin Leonard, @valentinleonard
Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

İçindekiler

[İthaf Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Epilog Posta](#)

[Listesi](#)

[Penelope Ward'ın Diğer](#)

[Kitapları Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Benden bu güzel, kırık adamın hikayesini isteyen her okuyucuya - bu sizin için.

BÖLÜM 1

Sig

Parça 1: The Smashing Pumpkins'den "Rhinoceros"

Yatağımda bir gergedan da olabilirdi. Bu horlama bir gergedanın sesi gibi olmalıydı.

Londra'daki dairemde kadınların kalmasına asla izin vermezdim. Ama dün geceki karşılaşmamızdan sonra tuvalete gittiğimde Monica uyuyakalmıştı. Onu uyandırmaya cesaret edemedim. Horlamanın beni gecenin büyük bir bölümünde ayakta tuttuğunu düşünürsek, bu kararımın bedelini ağır ödemiştim.

Karımın ölümünden bu yana geçen yaklaşık beş yıl içinde yattığım diğer bir avuç kadın gibi, Monica ile aramızda gerçek bir kıvılcım olmamıştı. Aslında ben de *tam olarak* böyle olmasını tercih ediyordum. Britney'den sonra kimseyle bir şeyler inşa etmeye niyetim yoktu. Tek gerçek aşkı kaybetmişim ve başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı. Duygusal bir bağ kurmaya ihtiyacım yoktu ve artık içimde de böyle bir şey yoktu. Bu yüzden, hiçbir beklentisi olmadığını bildiğim ve kimyasının sadece fiziksel olduğu kadınları bilinçli olarak aradım.

Monica'nın horlaması çirkin yüzünü ilk gösterdiğinde onu yatıştırmaya çalıştım ama nafile. Sonunda misafir yatak odasına taşınmışım. Bir insanın aralıksız horlaması nasıl olur da kendisinden başka herkesin uykusunu bölebilirdi?

Kahve makinesine boş boş bakarken bunu düşündüm, ta ki kapımın çalınması düşüncelerimi bölene kadar.

Bu kadar erken saatte kapıyı çalan da kim?

Kapının diğer tarafında kimin durduğunu bilseydim asla açmazdım - özellikle de üzerimde tişört yokken ve yatağımda yarı çıplak, horlayan bir kadın varken.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Açarken sordum. "Ben de seni gördüğüme sevindim," diye azarladı Phil.

Kayınvalidem Phil ve Kate Alexander koridorda duruyordu. Amerika'da yaşarken zaman zaman Britney'nin ailesini ziyaret etmek için İngiltere'ye geliyorlardı.

Mezarıma gelip beni gördü. Yıllar boyunca oldukça yakın kaldık. Phil burada Airbnb olarak kiraladığı bir daire satın almıştı ama eşiyle birlikte İngiltere'yi ziyaret edecekleri haftalar için daireyi açık tutuyordu.

"Geleceğini bana neden söylemedin?" Ben sordum.

"Biz e-postayla gönderildi sen hakkında bizim yolculuk,"
Kate cevap verdi. "Sen hiç cevap vermedi."

Kişisel e-posta hesabımı bir haftadan uzun süredir kontrol etmemiştim.

"Mesaj atmalıydın."

Phil beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bizi içeri davet etmeyecek misin?"

Sanırım bunu yapmak zorundaydım, değil mi? *Başka ne seçeneğim vardı ki?* "Elbette." Kenara çekildim. "Tabii ki. İçeri gel."

Onlar içeri girdikten sonra Phil yatak odama doğru baktı. "Bu ses de ne?"

"Bir kadın sesi," diye isteksizce itiraf ettim.

"Ah. Seni şeytan. Bilmeliydim." Koluma bir şaplak attı ve karısına döndü. "Sana önce aramamız gerektiğini söylemiştim."

"Özür dilerim." Boğazımı temizledim. "Bu onun için çok rahatsız edici. Ben."

"Saçmalık." Kate elini salladı. "Rahatsız olmamalısın.

Neredeyse beş yıl oldu. Zaman zaman eve kadın aldığının farkında olmadığınızı mı sanıyorsunuz?"

"Aslında daha önce hiç geceyi geçiren biri olmamıştı. Ama daha önce hiç kimseyi gezdiremeden uyuyakaldığını da görmemişim."

"Onu oldukça iyi eğlendirmiş olmalısın." Phil sırtıttı.

Ben yine boğazımı temizledim. "Bütün gece horladı ama onu uyandırmaya cesaret edemedim."

"O zaman bu onuru bana bahşeder misin?" Phil kaşlarını oynattı. Omuz silktim. "Hadi bakalım."

Birkaç saniye boyunca bağırmaya devam etti. Kate ve ben sadece birbirimize baktık. Phil her zaman biraz tuhaf bir karakterdi, bu yüzden ikimiz de şaşırmadık. Phil sustuğunda odaya baktım ve Monica'nın kıpırdanmasına rağmen henüz uyanmadığını gördüm.

"Hâlâ uyuyor," diye duyurdum. "Çay ister misin?"

"Çok isterim," dedi Kate.

Phil ve Kate mutfak masama oturdular.

Biraz su kaynattıktan sonra çaylarını doldurdum ve iki fincan getirdim.

Bir dakika sonra Monica içeri girdi. "Oh." Başını kaşıdı. "Merhaba."

"Monica, bunlar kayınvalidemler."

"*Kayınların* mı?" Gözleri büyüdü. "Evli misin?"

Phil bana bakarken şaşırılmış gibi yaptı. "Seni piç!" Monica patlamaya hazır görünüyordu.

"Sadece şaka yapıyor. O bir top avcısıdır," diye onu temin ettim.

"Kocamın davranışı için özür dilerim." Kate Phil'in koluna vurdu.

"Kızımız Sig'le evliydi ama birkaç yıl önce vefat etti. Biz sadece ziyarete geldik. Yanında biri olduğunu bilmiyorduk."

"Oh." Monica'nın yüz ifadesi bana bakarken yumuşadı. "Sen hiçbir şey söylemedin..."

Çayımı yudumladım. "Gerçi birbirimize pek bir şey söylemedik, değil mi?"

"Doğru." Ayaklarına baktı. "Uh... Gitsem iyi olacak." "Tamam o zaman." Göz teması kurmadan çay fincanımın içine baktım.

"Numaram sende var," dedi.

"Bende var." Bir kez başımı salladım.

Monica mutfaktan çıktı. Dairemden çıkarken çıkardığı sesi dinlerken üçümüz de sessizdik.

Kapı kapandıktan sonra Phil bana döndü. "Senden bir daha haber alamayacak, değil mi?"

"Bütün gece uyanık kalmak için ani bir dürtü duymadığım sürece hayır."

Kate iç çekti. "Sonsuza kadar böyle yaşayamazsın, eve zar zor konuştuğun kadınları getiriyorsun."

"Daha fazlasıyla ilgilenmiyorum."

"Çünkü bilerek doğru insanların gelmesine izin vermiyorsun," diye azarladı.

"Fikrini takdir ediyorum ama neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bu bir ilişki *değil*."

"Britney senin mutluluğu bulmanı isterdi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Britney hayatta olmak isterdi. O da bunu isterdi. Boğazımı temizledim.

"Her neyse, seni şehre getiren nedir? Özel hayatım hakkında beni azarlamak için bu kadar erken gelmiş olamazsınız."

Birbirlerine baktılar.

Şüphelenerek kaşlarını kaldırdım. "Neler oluyor?"

Kate fincanını yere bıraktı. "Sizinle konuşmak istediğimiz bir konu var."

"Pekâlâ..." Bir yudum aldım.

"Londra'ya hastanenin bağış kampanyası için geldik ama hazır buradayken bir taşla iki kuş vuralım dedik." Durakladı. "Phil ve ben konuşuyorduk ve..." Derin bir nefes aldı. "Yumurtalardan birini kullanmak istiyoruz. Zamanının geldiğini düşünüyoruz."

Neredeyse çayımı tükürecekdim ve yumurtaların anlamı aklıma geldikçe oda sallanıyordu. Eşimin kanser tedavisine başlamadan önce yumurtalarını dondurduğunu biliyordum. Bu biz daha tanışmadan önceydi. Bana bundan bahsetmişti ve her zaman aklımın bir köşesindeydi ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Buzda yumurtalar, onunla sadece tedavileri atlattıktan sonra birlikte bir çocuk sahibi olmamız bağlamında konuştuğumuz bir şeydi - canlı. O yumurtalar için başka bir kullanım düşünemiyordum.

Kate devam ederken sessizce oturdum.

"Bunu uzun süre tartıştık. Britney bizim tek çocuğumuzdu. Ellili yaşlarımızın sonundayız, dolayısıyla başka bir biyolojik çocuğa sahip olamayacağım açık ama torunumuzu büyötmek istiyoruz."

"Sence bunu ister miydi? Çocuğunun annesi olmadan dünyaya gelmesini mi? Britney yumurtalarını topladığında o çocuğun yanında olmayı planlamıştı."

"Evet, biliyorum." Kate başını salladı. "Ama başaramayacağını anladığımızda, onlara ne yapmamı istediğini sordum. Bir çocukla yaşamaya devam etme fikrine karşı olmadığını söyledi. Yumurtaları bize devretti ama önce sizinle konuşacağıma dair söz verdirdi. Seni üzecek bir şey yapmamızı istemedi. Bu bir anlaşma bozucu gibi görünüyordu."

Gözlerimi kısmıştım. "Neden bana bunlardan hiç bahsetmedi?"

"Etrafta olmayacağına inanmak istediğini hiç sanmıyorum Sig. Bu konuyu açmak zorundaydım. Çünkü büyük olasılıkla gideceğini bildiğim için bu konu konuşulmalıydı..."

Ölmek.

Midem düğümlendi. Britney'nin istediği buysa, vicdanım rahat bir şekilde bunun olmasını nasıl engelleyebilirdim? Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Bu, karımın dolaylı olarak ya da en azından bir parçasının yeniden yaşaması için bir şans olacaktı. Eğer ailesi çocuğa bakmaya istekliyse.

Onları durdurmalı mıydım? Britney onayım konusunda kararlı olsa bile, bu kararı vermek bana düşmezdi.

Başparmağımı bardağın üzerinde gezdirdim. "Demek benden izin istiyorsun..."

"Sadece senin izninle değil." Durakladı. "Elbette senin baba olmanı istiyoruz."

Oh.

Hay

sikeyi

m.

Bu neden aklıma gelmemişti ki? Eğer daha önce odanın sallandığını düşündüysem, şimdi dönüyordu.

"Hayır," dedim, terlemeye başlamıştım.

"Hayır mı?" Phil kaşlarını kaldırdı. "Rastgele bir adamın spermini kullanmamızı mı tercih edersin?"

Uh...

Hayı

r.

Midem bulandı. O böyle söyleyince, çocuğa başka bir adamın babalık edeceğini hayal bile edemiyordum. "Buna asla izin vermem."

"O zaman tek seçenek senin spermini kullanmak," dedi Kate. "Ama eğer istemiyorsan, yapmayacağız. Hiçbir şey yapmayacağız."

"Tekrar açıklığa *kavuşturmak* gerekirse, bu bebeği *büyütmek* zorunda değilsin Sig," diye ekledi Phil. "Bizim olacak. Ama aynı zamanda, eğer onu *büyütmek istediğine* karar verersen, buna engel olmayız. Onu büyütmene tamamen yardımcı oluruz ve onlara elimizden gelen en iyi hayatı veririz."

Ayağa kalkarken sandalyem kaydı. "İzninizle. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Odama gittim ve yatağın kenarına oturdum. Başımı ellerimin arasına alarak bir an kendimi toprakladım. Gergedan sesleri dinlediğim ve attıkları bombayla uğraşmadığım bir saat öncesine dönmek için her şeyimi verirdim.

Britney olmadan bir çocuk sahibi olma düşüncesi dayanılmaz derecede acı vericiydi. Anne olma deneyimini asla yaşayamayacağını bilmek. Ama Kate'in Britney'nin son istekleri konusunda doğruyu söylediğine inanmak zorundaydım.

Birkaç dakika sonra, mutfakta onlara katılacak kadar sakinleşmiştim. "Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var," dedim.

Kate başını salladı. "Elbette. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin. Yumurtalar hiçbir yere gitmiyor. Sadece biz yaşıyoruz." Kıkırdadı. "Phil ve ben bunu torunumuza sorumlulukla bakabilecek kadar gençken yapmalıyız."

Yutkundum. "Anlıyorum."

Kate çayından bir yudum aldı. "Konuşmamız gereken bir şey daha var."

"Neyi?"

"Taşıyıcı anne."

Beynim bugün daha yavaş çalışıyor olmalıydı. Belki de uykusuzluktandı, çünkü bebeğin babasının ben olmamı isteyeceklerini ilk başta fark etmediğim gibi, *onu taşıyacak* birinin olması gerektiği de aklımdan çıkmıştı.

Ben cevap veremeden, "Sanırım birini bulduk" diye ekledi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu benimle tartışmadan birini mi buldunuz?"

"Son sözü sen söyleyeceksin. Senin onayın olmadan hiçbir şey yapmayız."

"Kim bu kişi?" Gardımı alabildiğine almış bir halde sordum.

"Phil'in en eski ve en yakın arkadaşlarından birinin bir kızı var. Britney'le hiç tanışmamış çünkü farklı eyaletlerde büyümüşler ve o biraz daha genç. Ama Phil ve ben geçenlerde Roland ve kızını Rhode Island'da ziyaret ediyorduk. Onlara durumumuzu anlattık, yardım teklif etmesini hiç beklemiyorduk. Bunu önce seninle konuşmamız gerektiğini biliyorum ama bir gece çok duygusallaştım ve bir anda her şey ortaya çıktı. Dediğim gibi, bunu yapacağını hiç beklemiyordum-"

"Akli başında kim tek bir konuşmadan sonra böyle bir şey teklif eder ki?"

Kate, "O kocaman bir kalbi olan harika bir kız," diye açıkladı. "Ben buna inanmıyorum." Kollarımı kavuşturdum.

"Ne istiyor?" Kate'in alnı kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Para. Ne kadar istiyor?"

Phil, "Bu konu konuşulmadı bile," diye cevap verdi.

"Bu delilik. Kim parayı konuşmadan böyle bir şey yapmayı kabul eder ki?"

"Çünkü onun için mesele sadece para değil," dedi Kate. "Elbette bunun bir bedeli olacağını biliyor ama bize gerçekten yardım etmek istiyor."

"Bu kişi kaç yaşında?" "Yirmi beş," diye yanıtladı Phil.

"Yirmi beş ve hayatının bir yılından vazgeçmek mi istiyor? Akli başında biri gibi görünmüyor."

Kayınvalidem kollarını kavuşturdu. "Bu görev için uygun göreceğin biri olduğundan şüpheliyim Sig. Çünkü henüz buna açık değilsin. Düşünmek için zamanın olduğunda onunla tanışabilirsin. Senin isteklerine karşı bir şey yapmayacağımızı zaten söyledim. Eğer onu beğenmezsen, başka birini bulabiliriz. Önemli olan senin ne istediğin."

Benim *istediğim* tüm bu durumun ortadan kalkmasıydı.

İstedğim şey Britney'i geri almaktı.

Ve bu asla gerçekleşmeyecekti.

BÖLÜM 2

Sig

Parça 2: The Bee Gees'den "How Can You Mend a Broken Heart"

Birkaç gün sonra, kendimi endişeli hissederek, neredeyse hiç yapmadığım bir şekilde öğleden önce işten çıktım. Kırsal bölgeye, kuzenim Leo'nun evine gittim. Bu son gelişmeyi onunla ve eşi Felicity ile konuşmak istiyordum.

Leo Covington Westfordshire Dükü'ydü, babası öldüğünde bu unvan ona geçmişti. Leo benim ilk kuzenim olsa da ben bir aristokrat değildim. Leo'nun babası annemin kız kardeşiyle evliydi; biz ailenin aristokrat olmayan tarafıydık. Yine de gençlik yıllarımda çoğunluğu Leo ile olan ilişkimin faydalarından yararlanarak geçirdim. Kuzenim olmasının yanı sıra Leo her zaman en iyi arkadaşım, sırdaşım ve seyahat ortağım olmuştu.

Leo ve Felicity, Covington ailesinden miras kalan ve Brighton House olarak bilinen bir mülkte yaşıyorlardı. Çevredeki arazide, Leo'nun yaklaşık on yıl önce Amerika'da Felicity'ye kur yaparken satın aldığı bir Shetland midillisi de dahil olmak üzere çok sayıda hayvan yaşıyordu. Ona Ludicrous adını vermişlerdi, bu da tüm o alışverişi özetliyordu.

Ofisimden kaçtıktan doksan dakika sonra Leo, Felicity ve ben, dönümlerce tarım arazisine bakan Fransız kapıları olan devasa mutfaklarının ortasındaki adanın etrafında oturuyorduk. Kate ve Phil ile yaptığım konuşmayı hatırlamayı yeni bitirmiştik.

Felicity önüme bir tepsi kraker, peynir ve meyve koydu. "Bence bunu yapmak istemeleri gerçekten çok değerli Sig."

"Değerli ya da delice, nasıl baktığına bağlı," dedim ağzıma bir küp peynir atarak.

Gözleri parlıyordu. "Britney'nin çocuğunu kucağınıza aldığınızı hayal edin. Bu ne kadar inanılmaz olurdu?"

Göğsüm sıkıştı. "Dayanılmaz derecede acı verici desek daha doğru olur." Başını salladı. "Sanırım ben de bu bakış açısını görebiliyorum."

Bir zeytine kürdan batırdım. "Son birkaç gündür kendimi asla istemeyeceğim, televizyon için yapılmış sefil bir filmin yıldızı gibi hissediyorum."

Leo omzuma vurdu. "Bunu düşündüğün için bile sana hak veriyorum kuzen. Açıkçası ben de seninle aynı tepkiyi verirdim."

"Her şeye hayır diyebilirdim ama... Phil ve Kate Britney öldüğünde tüm dünyalarını kaybettiler. Bana iyilikten başka bir şey yapmadılar. İçim parçalansa bile bunu durdurmayacağım."

Leo başını salladı. "O zaman kararını çoktan verdin. Evet diyeceksin."

"Sanırım 'evet' sadece *bir* karar. Üzerinde çalışılması gereken başka şeyler de var."

"Baba olup olmayacağın gibi mi?" diye sordu.

"Hayır, bu kesin. Başka türlüünü midem kaldırmaz."

"Vay be." Leo başını salladı. "Pekâlâ."

Felicity hamile karnını ovuşturdu. "Sanırım son karar bir taşıyıcı anne seçmekle ilgili olacak."

"Şey... zaten birini bulduklarını *düşünüyorlar*."

Felicity başını öne eğdi. "Neden böyle söylüyorsun? Kararlarına güvenmiyor musun?"

Kırıntıları bir kenara attım. "Bu kadar çabuk bir şeyi kabul edecek kimseye güvenmiyorum. Görünüşe göre, bir arkadaşlarının yirmi beş yaşındaki kızıyla bir konuşma yapmışlar ve bir bakmışsın kız rahmini teklif ediyor."

Leo biraz Prosecco doldurdu. "Bu kişi kim?"

"Babası ve Phil'in eski dostları olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Bu kız bunu yapmayı teklif ettiğine göre deli olmalı."

"Bunun çılgınca bir teklif olduğunu sanmıyorum," dedi Felicity. "Demek istediğim, dışarıda iyi kalpli insanlar var. Britney'nin hikâyesi trajik. Hayatımdaki durum farklı olsaydı, kendimi tüm bu duygulara kaptırıp yardım etmeyi teklif edebilirdim."

"O zaman sen de delisin, Ginger."

"Neredeyse on yıl oldu Sig. Bana Ginger demeyi bırakacak mısın?"

Göz kırptım. "Asla."

Ginger, Felicity'ye Leo'yla ilk tanıştığında kızıl saçları yüzünden taktığım bir lakaptı. Yıllar boyunca ona şaka olsun diye pek çok isim takmıştım. Kuzenimle on yıl önce üç aylık bir ABD gezisine çıkmıştık ve gezimizin son ayağında Felicity ile Narragansett, Rhode Island'da tanışmıştık. (Bu arada o yaz tamamen aklımı yitirmiştim. Britney'le tanışmadan önceydi ve o gezide *çok* eğlendiğimi söyleyebilirim).

Leo ve Felicity şu anda bulundukları yere gelmek için oldukça uzun bir yol kat etmişlerdi. Felicity şu anda ikinci çocuklarına hamileydi, Britney adını vermeyi planladıkları bir kızları olacaktı. Bunu bana söyledikleri gün kendimi kaybettiğimi söylememe gerek yok sanırım. Diğer kızları Eloise üç yaşındaydı ve daha çok küçüktü. Şu anda anaokulundaydı, yoksa bacaklarımın etrafında dönüp onunla oynamamı sağlamaya çalışırdı.

Leo Prosecco'sunu yudumladı. "Peki, bir sonraki adım ne o zaman?" "Hiçbir fikrim yok." İçimi çektim.

"Benim var," dedi Felicity.

Ona döndüm. "Anlat bakalım, Ginger."

"Potansiyel taşıyıcı anneyi buraya davet etmelisin. Bu kadınla tanış ve kararını varsayımlara göre değil, onu *gerçekten* tanıyarak ver."

"O bir kadın sayılmaz. Kim yirmi beş yaşına geldiğinde hayatında ne yapmak istediğini bilebilir ki?"

"Onunla tanıştığında Britney yirmi altı yaşında değil miydi? Onun oldukça olgun olduğunu düşünmüştün, değil mi?"

"O farklıydı. Ölebileceğini biliyordu. Bu insanı çok hızlı olgunlaştırıyor."

Felicity başını salladı. "Ama kabul edelim Sig. Hiç kimsenin bu bebeği taşıyacak kadar iyi olduğunu düşünmeyeceksin. Eğer bu olacaksa, biraz daha açık fikirli olmalısın."

"Tek istediğim tüm bu durumun ortadan kalkması ve benim de bununla uğraşmak zorunda kalmamam."

Britney'le tanışana kadar çocuk sahibi olmak gibi bir arzum yoktu. O öldükten sonra da başka kimseden çocuk sahibi olmayacağıma yemin ettim ki bu da sorun değildi çünkü zaten çocuk sahibi olmayı hiç planlamamıştım, ondan başka kimseden çocuk sahibi olmak istemiyordum. Ama o yanımda olmadan çocuk sahibi olabileceğimiz bir durumu hesaba katmamıştım. Bildiğim tek şey? O çocuğu tek başıma büyötmeyi başaramazdım.

"Phil ve Kate'in bu işle ilgilenmesi gerektiğine karar verdim bile. Ben uygun değilim."

"Tamam." Felicity başını salladı. "Eğer böyle hissediyorsan bunu kabul edebilmen güzel. Ama sen her zaman onun babası olacaksın. Bunu değiştiremezsin."

Baba.

Ben

mi?

Anlayamadım.

Leo'dan dönerken, Londra'daki evime dönmek yerine, geceyi Westfordshire'ın diğer tarafındaki The Bainbridge olarak bilinen bir pansiyonda geçirmeye karar verdim.

Hancısı Lavinia ile birkaç yıl önce Felicity'nin Leo'yu ziyaret etmek için İngiltere'ye yaptığı bir gezi sırasında orada kaldığında tanışmıştım. O zamanlar Leo benden Felicity'ye göz kulak olmamı istemişti çünkü Felicity yeni bir ülkede yabancıydı; yükümlülükleri nedeniyle her zaman yanında olamıyordu. Bu Britney öldükten kısa bir süre sonraydı ve o günlerde yürüyen bir zombiydim. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için Felicity ile birlikte pansiyonda kalmıştım ama pansiyonun sahibi olan yaşlı kadınla iyi arkadaş kalacağımı hiç düşünmemiştim. Lavinia benim için ikinci bir anne gibi olmuştu, ki gerçek annemle geçinmek pek kolay olmadığı için bu çok kolaydı.

Lavinia'nın faturaları yıllar geçtikçe zorlaşmaya başlamıştı, bu yüzden hanı ondan satın aldım ve işletmeye devam etmesi karşılığında masrafları üstlendim. Hâlâ orada yaşıyor ve ara sıra misafir ağırliyordu ama bu son zamanlarda çok azdı. Gittikçe zayıflıyordu, bu yüzden konuklar çantalarını taşımak ya da çarşafı değiştirmek konusunda neredeyse kendi başlarına kalıyorlardı, ancak tuttuğum bir temizlikçi haftada bir derinlemesine temizlik yapıyordu. Handa bir oda tuttum ve ne zaman taşraya gitsem orada kalıyordum. Haftanın büyük bölümünde Londra'daydım, çünkü orada çalışıyordum.

Lavinia da yıllar içinde bir sırdaşım olmuştu. Aramızda kırk beş yıl olmasına rağmen - seksen ikiye karşı otuz yedi - oldukça iyi anlaşıyorduk. Yaşam tercihlerim nedeniyle sık sık eleştirildiğim ailemin evinin aksine, hanın yargılamadan uzak bir bölge olmasını takdir ediyordum. Lavinia da duymak istemediğim şeyler hakkında fikir beyan etse de, hiçbir şeyi boğazıma tıkamazdı.

O akşam erken saatlerde Leo'dan geldiğimde Lavinia karanlıkta mutfakta tek başına oturuyordu. Önünde tek bir mum yanıyordu.

Doğruca içkileri sakladığı dolaba yöneldim. "Işıkları aç, kadın."

"Meditasyon yapıyorum."

"Burası bir korku şovuna benziyor."

Güldü. Onu güldürmeyi ve taşaklarını patlatmayı seviyordum. En sevdiğim iki şey.

"Bu gece seni üzen ne?" diye sordu. "Nasıl anladın?"

"Genelde cini almadan önce selam verirsin."

"Evet," diye mırıldandım. "Özür dilerim." Şişeyi kaldırdım. "Bir tane ister misin?" Başını salladı.

"Mum ışığında cin. Ne kadar özel," dedim ikimize de birer içki doldururken. Onları masaya götürdüm ve Phil ile Kate'in birkaç gün önce yaptıkları ziyareti anlattım.

Lavinia gözlerini kocaman açmış, sanki yıllardır başına gelen en heyecan verici şeymiş gibi her kelimeyi içine çekerek oturuyordu.

"Bebegi taşımayı teklif eden kadının adı neydi?" diye sordu.

Başka tarafa baktım. "Bilmediğime inanır mısınız? Hiç sormadım."

"Bence öğrenmenin tam zamanı. Eğer onu Westfordshire'a davet edersen burada kalabilir."

"Bu boktan şovu en ön sıradan izlemek istiyorsun, ha?" Gözlerimi kısmıştım. "Her neyse, onu neden buraya davet edeyim ki?"

"Önce onunla tanışmalısın, değil mi?"

"Felicity de aynı şeyi söyledi. Bunu hiç düşünmedim. Londra'da benimle kalmasını kesinlikle istemem. Bu garip olurdu." Şakaklarımı ovuşturdum.

"Daha fazla strese ihtiyacım yok. İşler çok yoğun."

Birkaç yıl önce yüksek lisansımı tamamladım ve Leo'nun birkaç mülkünün yönetimini üstlendim. *Evet, o kuyrukları sürmeye devam ediyorum.* Kuzenim tüm işlerini tek başına halledemiyordu ve güvenebileceği birine ihtiyacı vardı ama ben sadaka kabul etmeyi reddettim ve okulumu bitirip bu pozisyon için gereken deneyimi kazanana kadar işi kabul etmedim. O zamandan beri Covington Properties'de birkaç sorumluluğu daha devraldım. Kendimi övmek için söylemiyorum,

ama ben geldiğimden beri kârlar fırlamıştı. Leo kesinlikle bundan şikayet edemezdi.

Lavinia kaşlarını çattı. "Hayatta işten başka şeyler de var, biliyorsun."

"Son beş yıldır hayatımı yavaş yavaş geri kazanıyorum. İş bunun önemli bir parçası oldu."

"Londra'daki dairene yabancı kadınları alıp sonra da onları kovmak hayatını geri kazanmak sayılmaz," diye çıkıştı.

"Bilmeni isterim ki, onlardan nazikçe gitmelerini istedim, kovmadım."

"Aynı şey."

"Her neyse, onları *her zaman* kapı dışarı etmiyorum." Bardağı yere çarpmadan önce cinimin yarısını geri fırlattım. "Bir gergedan vardı..."

"Ne?"

"Boş ver." Kıkırdadım.

"Buradaki asıl mesele ne Sigmund? Britney'nin ailesi çocuğa bakmayı teklif ettiyse, bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Bunu düşünmek zorundaydım. "Asıl mesele Britney." Bardağıma baktım. "Son günlerinde annesine söylediklerine rağmen *gerçekten* bunu isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Birden fazla ilaç kullanırken aklı başında olmayabilirdi." Yutkundum. "Ona soramıyorum ve bu beni öldürüyor."

Lavinia koluma dokundu. "Onun gitmesine izin verebileceğini düşünüyor
"Gitmek mi?"

musun?" "Onu bırakmaya çalışmıyorum." Başımı salladım. "Onun
Git."
gitmesine izin vermek *istemiyorum*.

"Bu muhtemelen yanlış bir terminolojiydi," diye düzeltti. "Demek istediğim,
"Başka birinin içeri girmesine izin verebileceğini düşünüyor
musun?" "Bu benim de istediğim bir şey değil."

"Sanırım kırık bir kalbi onaramazsın." Lavinia içini çekti. "Belki de
sadece bir tane büyük aşk vardır."

Gözlerimi uzaklara diktim. "Onu bir yıldır bile tanımadığımı hayal etmek
zor. Sanki çok daha uzunmuş gibi geldi."

"Bunu fark etmemiştim." Başını öne eğdi. "Bana nasıl tanıştığınızı
hatırlatır mısınız?"

Gözlerim büyüdü. "Bilmiyor olman nasıl mümkün olabilir? Sana her şeyi
anlattığımı sanıyordum."

"Anlatmış olabilirsin canım, ama ben biraz bunamaya başladım, o yüzden bir daha
anlat."

Hikâyenin duygusuna hazırlanmak için derin bir nefes aldım. Bu gece raydan çıkmamak için kısa tutacaktım. "Britney tıbbi tedavi için İngiltere'ye gidiyordu. Ama ilk başta bunu bilmiyordum - kesinlikle hasta görünmüyordu. Onunla ABD'de bir havaalanında tanıştık. Amerika'ya yaptığım bir seyahatten eve dönüyordum. Bir konuda tartıştık ve sanırım onun zeki ağzına neredeyse anında aşık oldum. Kısa boylu olduğu için onunla dalga geçtim ve o da bana iğrenç bir zürafa dedi. Hayatımda hiç hissetmediğim bir kimyamız vardı. Uçakta yan yana oturduk ama indiğimizde ayrılmamız gerektiği konusunda ısrar etti. Bunu kabul edemezdim, onu bir daha asla göremeyecektim. Ne yazık ki benden bir türlü kurtulamadı."

"Uçuştan sonra ne oldu?"

"Onu ailesinin beklediği otel odasına kadar takip ettim. Gerçeği o zaman öğrendim. Phil ve Kate ona tedavisinde eşlik etmek için çoktan şehre gelmişlerdi. İngiltere'deydiler çünkü klinik araştırmayı yürüten doktor orada bulunuyordu."

"Ve sen kaldın..."

"Sonraki altı ayın her gününü onunla geçirdim - bir sürü zor gün, ama aralarında bir sürü güzel gün vardı. Aşık oldum, evlendim..." Göğsümde bir sızı hissederek durakladım. "Ve sonra öldü." Boğazımın arkasını yakan son cini de içtim. "Altı ay. Sahip olduğumuz tek şey buydu." Titrek bir nefes çektim. "Hayatımı sonsuza dek değiştirdi."

Lavinia koluma uzandı. "Çok trajik ama çok da güzel Sigmund."

"O aylar hayatımın en büyük hediyesiydi. Tekrar aşık olmama gerek yok Lavinia."

"Belki de yok. Ama bu çocuğa sahip olmaya ihtiyacın *var*. Senden ve ondan bir parça. *Bu* senin en büyük hediyen olacak."

BÖLÜM 3

Abby

Parça 3: The Primitives'den "Crash"

Hana giderken yoldan babama seslendim.

"Burası filmlerden fırlamış gibi baba. Yuvarlanan tepeler, taş mimari. Daha önce İngiliz kırsalını ziyaret etmeyi hiç düşünmediğime inanamıyorum."

"Tek parça halinde geldiğin ve iyi bir başlangıç yaptığın için mutluyum. Lütfen beni her şeyden haberdar edin. Eğer bir şeyler yolunda gitmezse, hemen eve dön, duydun mu beni?"

Karşıdan gelen trafiğe yakalanmamak için direksiyonu kırdım. "Şimdiye kadar doğru gelmeyen tek şey yolun solundan gitmek oldu."

"Oh, bana bunu söyleme. Zaten yeterince endişeliyim."

"Oldukça da dar bir köy yolu. Ama sorun değil. Alışmaya başlıyorum

"

"Tamam, araba kullanırken konuşma. Konsantre ol. Ve ne zaman beni ara Oraya sağ salim varırsın."

"Varacağım baba. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kaç yaşında olursam olayım, babam her zaman benim için endişelenirdi, özellikle de evden uzaktayken. Daha önce ABD dışına sadece bir kez, lise yıllarımda bir grup insanla birlikte Meksika'ya gitmiştim. Annem o zaman hayattaydı, bu yüzden babamın dikkatini dağıtacak bir şey vardı. Şimdi, o yokken ve kız kardeşim ülkenin öbür ucundayken, babamın odak noktası çoğunlukla bendim.

İki hafta önce Phil ve Kate arayıp Britney'nin kocasının taşıyıcı anneliği kabul etmeden önce İngiltere'ye gelip onunla tanışmamı istediğini söylediler. Beni havaalanından alması için bir araç göndermeyi teklif etmişti ama ben buradayken gezip görebileceğim yerleri keşfedebilmek için bir arabam olmasını tercih ettim. Bunun yerine bana kiralık bir araba sipariş etmişti.

Taşrada. Bana kalacağım hanın adını mesaj atmıştı, Westfordshire'daki The Bainbridge. Görünüşe göre, bir arkadaşı tarafından işletiliyormuş. Adamın kendisiyle ne zaman tanışacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neye benzediğini bile bilmiyordum -önemli olduğundan değil, ama bu işe girerken biraz fikir sahibi olmak iyi olurdu. Kaba davranıp Phil ve Kate'den bir fotoğraf istemek istememiştim. Google'da yaptığım aramada, yıllar öncesine ait bir dedikodu dergisinde aristokrat kuzeniyle çekilmiş bulanık bir fotoğrafı dışında hiçbir şey çıkmamıştı. Kuzeninin karıştığı bir tür skandal olmuştu. Her neyse, yeni bir yeri ziyaret edeceğim için heyecanlı olmama rağmen bu adamla ilk kez tanışma fikri sinir bozucuydu.

Arabanın camını açtım, çimen ve papatya gibi kokan bir şeyin kokusunu içime çektim. Ya da belki de bu yol boyunca her yerde açan nergislerdi. Temiz havayı içime çekerken saçlarım rüzgârda savruldu. Bu büyüğü yerin tadını çıkarmak için bir hafta yetmezdi.

Yüzlerce koyun gibi görünen açık bir alana geldiğimde yaklaşık bir mil yolum kalmıştı. Çocukken uyumak için kafamda saydığım tüm koyunlar birden canlanmış gibiydi. Yaşayan bir rüya. *Vay canına*. Tek kelimeyle nefes kesici. Arabam yavaşladı.

Bum!

Oh

hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır. Hayır.

Koyunlara o kadar dalmıştım ki önümdeki arabaya çarpmıştım. Neyse ki hızlı gitmiyordum ama şimdiden küçük bir göçük görebiliyordum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun!

Araba yolun kenarına çekildi, ben de öyle yaptım.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam indi. Çarpıcı derecede yakışıklıydı, bu da tüm bu olanları çok daha utanç verici hale getiriyordu.

Ben de dışarı çıktım, kiralık arabamın ön tarafında neredeyse hiç çizik olmadığını fark ettim. "Bu da ne?" diye sordu.

"Özür dilerim. Bir anlığına gözlerimi yoldan ayırdım ve-" "Açıkça. Tanrı aşkına neye bakıyordun, telefonuna mı?"

"Hayır." Yolun karşısını işaret ettim. "Koyunlar. Çok güzeller.

Ve çok fazlalar. Dikkatim dağıldı." Gözlerini

kıstı. "Koyunlar."

Yutkundum. "Evet."

"Burada her yerde koyun var. Yani dikkatin bu kadar kolay dağılırsa kendini öldürtebilirsin."

"Hayatımda hiç başka bir arabaya çarpmadım. Çok özür dilerim."

"İlk koyun izleme felaketinin hedefi olduğum için ne kadar şanslıyım."

Tanrım, şu aksan. Çok seksi. Rüzgâr onun erkeksi kokusunu bana doğru üfledi. Kırsal bir bölgedeydik ama bu adam doğrudan şehirden koparılmış gibiydi. Bana sorarsanız, parlak, siyah saçlarını ve kalın, pahalı saatini tamamlayan fitilli, nervürlü siyah bir balıkçı yaka giyiyordu. Ve harika bir şekilde uzundu.

Kendimi bakarken yakaladım ve boğazımı temizledim. "Sigortam var. Ama ben Amerika'dan geldim. Başka bir ülkede kiralık araç kullanıyorsam bunun nasıl işlediğini bilmiyorum. I-"

"Bunun için endişelenme." Avucunu uzattı.

Baaaa... Uzaktan bir ses duydum. "Emin misin?" Çantamı karıştırdım. "Sana bir şey vermem lazım."

"Bana ne vereceksin? Hasarı düzeltmek için oje mi?" diye çıkıştı. "Birini öldürmeden önce gözlerini koyundan ayır ve lanet olası yola bak."

Ben daha bir şey söyleyemeden adam arabasına döndü ve bindi. Yolculuğun geri kalanı böyle geçecekse, başım beladaydı. En azından gitmeme izin verecekti ve karşılaşacağım kimseye bundan bahsetmek zorunda kalmayacaktım.

Tekrar yola çıktım, adamın önce benim kalkmamı beklediğini fark ettim. Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasından arkamdaki arabasını görebiliyordum. Muhtemelen önce benim gitmeme izin vermişti çünkü tekrar önüme çıkma paranoyası vardı. Onu suçladığımı söyleyemem.

GPS bana varış noktam olan Bainbridge Inn'e vardığımı bildirdiğinde, çarptığım adamın da garaj yoluna girdiğini görünce şaşırdım.

İkimiz de arabalarımızdan indik ve içimi bir korku duygusu kapladı. "Beni buraya kadar takip mi ettin?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi ve yüz ifadesini okumak zordu. Biraz kafası karışmış gibiydi. "Seni buraya kadar takip etmedim, hayır."

"O zaman neden peşimden geldin? Bilgilerimi almak konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Burası benim varış noktam," dedi taş suratlı adam.

"Burada mı kalıyorsun?" Başımı salladım. "Ah." Sinirli bir şekilde güldüm. "Özür dilerim. Şansımız nedir ki? Bu... talihsizlik."

"Neden talihsizlik?"

"Sen tatildeyken sana vurmam." "Tatilde değilim. Burada *yaşıyorum*."

Tam o sırada ön kapı açıldı ve tatlı, yaşlı bir kadın çıktı. "Sen Abby olmalısın."

Doğrudum. "Evet, benim."

"Görüyorum ki Sigmund'la çoktan tanışmışsınız." Çenem düştü.

Sigmund

mu?

Ugh!

Bu Britney'nin kocası. Hay

aksi.

Harika.

Harika.

Tam adı Sigmund Benedictus'tu ama Phil ve Kate ona Sig.

Ona döndüm. "Bu çok utanç verici. Benim olduğumu biliyor muydun? Bunca zamandır?"

"Hana girdiğinde anladım. Ama bana çarptıktan ve aksanını duyduktan sonra şüphelerim vardı. Sen olmandan korktum."

Yanaklarım yandı. "Madem şüpheleniyordun, neden bir şey söylemedin?" "Seni doğal ortamında gözlemlemek istedim sanırım."

Bu beni biraz kızdırdı. Beni test mi ediyordu? "İlginç bir şey öğrendin mi?" Başımı eğdim.

"Kötü bir sürücüsün."

Karşılıklı durduğumuzda garip bir sessizlik oldu. Sert bir esinti uzun, kahverengi saçlarımı savuruyordu. Çarpıcı bakışları sinir bozucuydu. Buna hazırlıklı değildim. Görünüşü önemli olduğundan değil.

-Buraya onunla çıkmak için gelmemiştim. Ama bu kadar korkutucu derecede yakışıklı olmasaydı daha az gergin olabilirdim.

Yaşlı kadın aramıza girdi ve bana elini uzattı. "Ben Lavinia."

Elini tuttum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Sig'e döndüm. "Burada *yaşadığınızı* fark etmemiştim."

"Sadece yarı zamanlı."

"Alçakgönüllü davranıyor," diye araya girdi Lavinia. "Sigmund aslında Bainbridge'in *sahibi*. Burayı daha fazla tutmaya gücüm yetmediğinde benden satın aldı. Burayı kapanmaktan kurtardı."

Ona doğru baktım. "Bu övgüye değer."

"Pek sayılmaz. Westfordshire'dayken kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Lavinia da iyi bir içki arkadaşı." Bir an yola doğru baktı. "Ancak bu hafta burada kalmayacağım."

"Normalde Londra'da yaşıyorsun, değil mi?" "Evet."

Bu adam bana kendimi iyi hissettirmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Burada olmamdan rahatsız olmuş gibiydi ve Phil ile Kate'in beni yanlış yönlendirip yönlendirmediğini merak ediyordum.

"Hepimiz burada, araba yolunun ortasında durmayalım." Lavinia sarmaşıklarla kaplı taş yapıya doğru el salladı. "İçeri gelin. Kendini evinde hisset."

Onu eve kadar takip ettiğimde, Sig'in arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Ben.

Oturma odasının duvarları koyu yeşile boyanmıştı. Oturma odasında bir Ortada bir şömine ve odanın dört bir yanına dağılmış cüce heykelleri. Sehpa el yapımı gibi görünüyordu, sanki biri dışarıdaki bir ağacı kesip oymuş gibiydi.

Mutfaka girerken toz toplamış gibi görünen küçük bir piyanonun yanından geçtik. Ocakta pişen bir şeyin baharatlı kokusunu içime çektiğimde midem guruladı.

"Akşam yemeği için bir tencere güveç hazırladım," diye duyurdu Lavinia. "Et yer misin?"

"Yiyorum. Nefis kokuyor. Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim."

Mutfak dolapları açık yeşile boyanmıştı ve aynı renkte ahşap kasap tezgahı olan küçük bir orta ada vardı. Porselen biblolar duvardaki sabit raflara dizilmişti.

"Sizin için uygunsa altı kişi yeriz," dedi.

"Kulağa mükemmel geliyor." Başımı salladım, saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sig sonunda konuştu. "Lavinia'nın üst kattaki gezintilerini sınırlaması gerekiyor. Sana odanı gösterebilirim."

"Zayıf yönlerimi bu kadar çabuk ele verme Sigmund," dedi Lavinia arkamdan.

Ona gülümsedim ve ona döndüm. "Bu harika olur."

Bavulumu aldı ve merdivenlerden çıktı. Ben de onu takip ettim, manzaradan kaçamıyordum. Koyu renk kot pantolonunun altından Bay Benedictus'un oldukça güzel bir poposu olduğunu görebiliyordum. Britney'nin kocası hakkında tamamen uygunsuz bir gözlem mi? Belki de. Ama Sig güzel bir adamdı -en azından dış görünüşü. Ve kesinlikle benden daha yaşlıydı, belki otuzlu yaşlarındaydı.

Odalardan birini açtı ve valizimi köşeye koydu. Yatak odasında çiçekli duvar kâğıtları ve dört direkli bir yatak vardı. Büyük pencereden evin önündeki dar yol ve uzaktaki tarım arazileri görünüyordu.

"Bu oda en güzel manzaraya ve kendi tuvaletine sahip." Odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Eşyalarını asmak istersen küçük bir gardırop var."

Sanki işi beni tanımaktan ziyade bana burayı hızlıca gezdirmekmiş gibi davranıyordu. Sanki *neden* burada olduğumu unutmuş gibiydi. Geldiğimizden beri adam benimle göz teması kurmamıştı ve arabasına çarptığım için hâlâ üzgün olup olmadığını merak ediyordum.

"Sanki yanlış bir başlangıç yapmışız gibi hissediyorum Sig," diye geveledim.

"Neden böyle düşündün ki?" Sonunda bana bakarken kaşlarını kaldırdı. Yine de gülümsemeye dair bir ipucu bile yoktu.

"Tamam. Umarım hafta ilerledikçe rahatlırsın."

"Burada olman buna bağlı mı? Çünkü ben neşeli ve parlak tavırlarımla tanınmam. Genel olarak daha çok mutsuz bir pisliğim."

"Bunu görebiliyorum. Pek de misafirperver bir hava vermiyorsun. Ama bunun arabana çarptığım için mi yoksa başka bir şey için mi olduğunu anlayamıyorum." Sessiz kalmaya devam edince doğrudan konuya girdim. "Taşıyıcı annelik olayını kabul etmiyor musun?"

Pencereden dışarı bakarak, "Eğer benim için sorun olsaydı, burada olmazdın," dedi.

"O zaman mutlu olmadığın kişi *ben* miyim?" "Seni tanımıyorum bile."

"Tamam." Gözlerimi devirdim. "İyi konuşmaydı." Ayakkabılarıma baktım. "Bırakayım da gevşeyin." Birkaç adım geri gitti. "Yemekte görüşürüz." "Evet," diye mırıldandım. "Görüşürüz o zaman."

BÖLÜM 4

Abby

Parça 4: Taylor Swift'ten "Mean"

Kendimi gergin hissederek yatağa oturdum ve bacaklarımı zıplattım. Telefonumu buldum ve sağ salım geldiğimi bildirmek için babama mesaj attım. Ona bundan daha fazlasını anlatacak enerjim yoktu, bu yüzden aramamayı tercih ettim. Şu ana kadar söyleyecek çok az güzel şeyim vardı ve onu endişelendirmek istemiyordum. Sadece bu soğuk karşılamamanın gece ilerledikçe değişeceğini umabilirdim.

Birkaç dakika sonra pencereye doğru yürüdüm ve yolun karşısındaki güzel yeşil tepelere doğru baktım. Sonra onu gördüm. Sig dışarıda, üzerinde altın harflerle *The Bainbridge* yazan yıpranmış tabelanın hemen yanındaydı. Araba yolunun yolla birleştiği noktadaki taş çıkıntıya oturmadan önce birkaç kez volta attı. Gökyüzüne bakmadan önce bir an için başını ellerinin arasına aldı. Bacakları zıplıyordu, endişeli ve üzgün görünüyordu.

Birdenbire tek yapmak istediğim buradan kaçmak oldu - mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buradan uzaklaşmak. Bunun için imza atmamıştım. Kırmızı halı beklediğimden değil, ama bu altımdan halı çekilmiş gibi hissettirdi.

Neden buraya gelmemi istediniz?

Pencereden uzaklaşarak az önce gördüklerimi unutmaya çalıştım, bunun yerine kendimi akşam yemeğinden önce bitişikteki banyoda çok ihtiyacım olan sıcak bir duş almaya zorladım.

Çıktıktan sonra rahat kıyafetlerimi giydim: tayt ve üzerinde *Feed Me Hot Wieners* ve *Tell Me I'm Pretty* yazan Rhode Island temalı bir tişört. Takdir edileceğimi hissetseydim daha güzel giyinebilirdim ama boş ver. Eğer onun tavırlarına katlanmak zorundaysam, en azından rahat olmak istiyordum.

Saat altıdan birkaç dakika önceydi ve tatlı, yaşlı kadını ve yahnisini bekletmek istemedim. Bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne koydum ve

Kendimi yorganın altına gömmeyi tercih etsem de aşağı inmeye karar verdim.

Mutfağa girmeden önce ahşap merdivenler gıcırdayarak iniyordu. Onu orada bir bardağa amber rengi bir sıvı doldururken bulduğumda midem bulandı.

Bana döndüğünde şişeyi kaldırdı. "İçecek bir şey ister misin?"

Bunun bir tür numara olup olmadığını merak ettim, belki de çok içip içmediğimi görmek istiyordu, böylece "değerlendirmesinde" bunu bana karşı kullanabilirdi. Buna kanmamın imkanı yoktu.

"Şu anda alkolü sınırlandırmaya çalışıyorum." Başımı dik tuttum. "Kendime biraz su alacağım."

"Bardaklar şu dolabın içinde canım." Lavinia ocağın başında durmuş yahniyi karıştırırken bir dolabı işaret etti. "Masanın üzerinde de bir sürahi süzölmüş su var."

"Teşekkür ederim Lavinia."

"Artık pek yemek yapmıyorum ama bu özel bir durum." Bana gülümsedi.

En azından bir kişi beni hoş karşıladığını hissettirmeye çalışıyordu. "Yemek yapmıyorsan normalde ne yersin?" diye sordum.

"Sigmund buradayken yemek pişiriyor ya da ben büyük bir parti yapıp donduruyorum. Ayrıca yolun aşağısındaki bara da muhtemelen olması gerekenden daha sık gidiyorum."

"Ah. Beni oraya götürmeniz gerekecek. Misafirperverliğiniz için teşekkür etmek üzere ayrılmadan önce size bir akşam yemeği ısmarlamak isterim."

"Bu çok hoş olurdu."

Sonunda üçümüz masaya oturduk, sessizce yahnimizi yiyorduk, tek ses kaşıklarımızın ara sıra çıkardığı şingirtılardı.

"Soyadın ne Abby?" Lavinia sonunda sordu. "Knickerbocker."

Sig'in gözleri tabağından fırladı. "Knicker... külot gibi mi?"

Knickers'ın İngilizlerin iç çamaşırı için kullandıkları bir terim olduğunu biliyordum. "Evet." Dişlerimi sıktım. "Aslında tam olarak bu şekilde yazılıyor."

Kıkırdadı.

"Bütün yemek boyunca sessiz kaldın ve bana söylemeyi düşündüğün ilk şey bu mu? Benedictus da biraz tuhaf bir isim, biliyorsun." Benim

kanı kaynadı. "Sigmund da öyle. Sigmund Benedictus'a benzemiyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" "Aslında

bir iltifattı." Lavinia homurdandı.

Sig hançerini ona doğrulttu. "Ne iş yapıyorsun Abby?" diye sordu.

Koltuğumda daha dik oturdum. "Rhode Island Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun oldum. Şu anda işlerimin arasındayım ama annemin dükkânını yeniden açmaya çalışıyorum. Annem vefat ettikten sonra bir süre ayakta tuttum ama ekonomi kötüye gidince kapatmak zorunda kaldık."

İçkisini bardağında evirip çevirdi. "Ne tür bir dükkândı?"

"Rhode Island temalı biblolar ve hediyelik eşyalar."

"Üzerindeki o iğrenç tişörtün de oradan geldiğini varsayıyorum."

Yorumunu görmezden geldim. "Bir deniz kasabasında yaşıyoruz ve yaz aylarında insan akınına uğruyoruz. Ama buna rağmen, annem öldükten sonra işleri çok uzun süre yürütemedik."

Ses tonu yumuşadı. "Annene ne oldu?" Yutkundum.

"Üç yıl önce kanserden öldü."

Kaşlarını çattı. "Çok

üzüldüm." "Teşekkür ederim."

Bir süre sonra tekrar konuştu. "Dükkânı yeniden açmaya çalışıyorsan paraya ihtiyacın var. Anladığım kadarıyla bu yüzden taşıyıcı annelikle ilgileniyorsunuz."

Bunun bir hakaret olup olmadığını anlayamadım. "Paradan zarar gelmez ama hızlı para kazanmanın dokuz ay boyunca hamile kalmaktan *çok* daha kolay yolları var."

"Yani hamile kalmak *istemiyor* musun?" Kaşlarını çattı. "Neden teklif ediyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Demek istediğim, kimse bu işi yapmayı teklif etmez. *sadece* para için. Birine yardım etmek istemelisiniz."

"Phil ve Kate'e neden yardım etmek istiyorsun?" Sig sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Gündelik akşam yemeğimiz resmi bir sorgulamaya dönüşmüş gibiydi.

Kolları kısmen yukarı kalkmıştı. Biri diğer ikisinden daha kalın olan üç çizgi dövmesini fark ettiğimde gözlerim bileğine kaydı. Acaba

o siyah balıkçı yakanın altında başka bir mürekkep var mı? Böyle bir zamanda böyle bir şeyi merak ettiğim için deli olmalıydım.

"Bildiğin gibi Phil babamın iyi bir arkadaşdır," dedim sonunda. "Birlikte büyüdüler. Phil ve Kate'in kızıyla -eşinle- hiç tanışmamış olsam da, vefat ettiğinde onlar için üzülmüştüm. Ve geçenlerde bizi ziyarete geldiklerinde onlarla vakit geçirdim. Çok duygulandım. Ve en azından onların hayallerini gerçekleştirmeyi teklif etmem gerektiğini tüm kalbimle hissediyorum."

"Bana bunu *gerçekten* neden yapmaya karar verdiğini değil de duymak istediklerimi söylüyormuşsun gibi geliyor."

Kaşığımı yere bıraktım. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" Kan basıncım yükseldi. "Önce beni sadece para için bu işin içinde olmakla suçluyorsun. Şimdi de söylediğim hiçbir şeye inanmıyor musun?"

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Hayatında eksik olan ne ki başkası için bu fedakârlığı yapma ihtiyacı hissediyorsun? Neyden kaçırıyorsun?"

"*Hayatında* eksik olan ne ki insanların yardım etmek istemesi için her zaman bir art niyete ya da berbat bir hikayeye sahip olması gerektiğini düşünüyorsun?" Eğildim. "*Kimseye* güveniyor musun Sig?"

Peçetesini kenara itti. "Dürüst olmak gerekirse çok az insana... ve bunun iyi bir nedeni var."

Koltuğumda tekrar doğruldum. "Sana bir haberim var. Benimkinden daha temiz niyetli birini bulamazsın. Ama sen daha ben tek kelime etmeden benim hakkımda kararını vermişken önümüzdeki haftayı bunu kanıtlamak için eğilip bükülerek geçirmeyeceğim."

"Evet, ilk çıkışınızın çok başarılı olduğunu söylemeliyim."

Kulaklarımdan buhar çıkıyormuş gibi hissettim. Lavinia Sig'e doğru hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlattı.

"Başarısız olmamı isteyen birine kendimi kanıtlayamam. Belli ki beni buraya benimle uğraşmak için davet ettin ve bunun için de siktirip gidebilirsin." Yerimden fırladığımda sandalyem parke zemine sürtündü. "Lavinia, bu lezzetli güveç için çok teşekkür ederim. Gerçekten. Ama uzun bir gün geçirdim ve dinlenmek istiyorum."

"Elbette canım," diye mırıldandı.

Hışımla merdivenleri çıktım ve Phil ile Kate'i aramak için telefonu elime aldım. Kate cevap verdi, "Abby! Biz de nasıl olduğunu merak ediyorduk-"

"Bu iş yürümeyecek."

BÖLÜM 5

Sig

Parça 5: The Weeknd'den "Save Your Tears"

Akşam yemeğinden kısa bir süre sonra, Bainbridge'deki odamın üst katındayken telefonum çaldı. Arayan kayınvalidemdi, Amerika'dan arıyordu.

Şakaklarımı ovuşturarak ayağa kalktım.

"Kate..." "Ona ne dedin sen?"

Görünüşe göre Abby hiç vakit kaybetmeden onlara haber vermişti. Boynumun arkasındaki gerginliğe masaj yaptım. "Sanırım uzun sürmedi."

"İlk birkaç saat içinde onu kızdırmayı nasıl başardın?" "Bu benim özel yeteneklerimden biri."

"Sig..."

İçimi çektim. "Onun niyetini bilmek istedim. Dürüstlük istedim. Ve bunu yerine getirdiğini hissetmedim."

"Herkes dürüst değildir. Yalan söylemek için bir nedeni yok."

"Bana bunu para için yaptığını söyleseydi ona daha fazla saygı duyardım. En azından bu, inanmamı istediği doğru açıklamadan daha gerçekçi olurdu."

"Bak Sig. Tüm bu olanlar hakkında karışık duygular içinde olduğunu biliyorum. Seni anlıyorum. Bu görev için kimse senin gözünde yeterince iyi olmayacak. Ama en azından Phil ve bana güveniyorsun, değil mi? Tam olarak güvenmediğimiz birini seçmeyiz. Bu yüzden bizim kararımıza güvenmelisin."

İçten içe haklı olduğunu biliyordum. Durumu sabote ediyordum. Bugün o kapıdan kimin girdiği fark etmezdi. "Sorun Abby değil Kate. Benim." Adım atarken saçımı çektim. "Buna hazır olduğumu sanmıyorum."

"Eğer böyle hissediyorsanız, neden o kadar yolu gelmeden önce bir şey söylemediniz? Onu buluşmaya gelmesi için asla cesaretlendirmedik."

Şimdi. Beklerdik ya da-

"Bunu senin için yapmak istedim. Ama onunla tanışmak her şeyin çok hızlı geliştiğini fark etmemi sağladı."

"Tamam." Nefes verdi. "Bir şeyler söylediğine sevindim. Belki de bir adım geri atmalıyız."

Göğsüm ağrıyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Yeterince şey yaşamışlardı.

"Abby İngiltere'den erken ayrılmak istiyor,"

dedi. Başımı salladım. "Bundan

şüphelenmiştim."

"Senin istediğin de buydu, değil mi?" Gözlerimi kapatarak, "Özür dilerim Kate," diye mırıldandım.

"Nasıl hissettiğine engel olamazsın, Sig." Nefes verdi. "Özür dilemene gerek yok. Bunu çözeceğiz, tamam mı? Kontrol etmek için seni tekrar arayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra, Londra'ya dönmeye karar vermeden önce birkaç dakika duvara baktım. Sadece Abby'ye veda etmem gerekiyordu. Koridordan aşağı inerken boş yatak odasının açık kapısının önünden geçtim.

Aşağı indiğimde Abby'yi Lavinia ile birlikte oturma odasındaki kanepede otururken buldum. Ayak tırnaklarını boyarken Lavinia'nın bacaklarını kucağına almıştı.

Beni fark etmemişlerdi, ben de merdiven boşluğunun dibinde durup onları izledim.

Daha önce onu üzmüş olmama rağmen Abby'nin yüzü gülüyordu. Lavinia'yla yumuşak bir sesle konuşuyordu, Lavinia şımartılmaktan çok memnun görünüyordu. Bu kızın oldukça formda olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Onun bu kadar bomba gibi olmasını beklemiyordum. Uzun zamandır karşılaştığım en güzel kadınlardan biriydi. Kestane kahvesi saçları sırtının ortasına kadar dökülüyordu ve yüz hatları bana aktris Diane Lane'in daha genç bir versiyonunu hatırlatıyordu. Karımla tanışmadan önce uzun boylu, muhteşem bir esmer tam olarak benim tipimdi - ironik bir şekilde Tinkerbelle'i andıran kısa sarı saçları vardı.

Kendimi duyurmak için boğazımı temizledim. "Gideceğini sanıyordum."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu göz teması kurmadan.

Lavinia'nın ayak parmaklarını

boyamaya devam etti. "Kate

aradı."

"Umarım sana bir parça akıl vermiştir."

Çenemi ovuşturdum. "Mevcut durumdan pek memnun değildi."

Abby başını kaldırıp bana baktı. "Ne yazık ki, bu rahatsız edici durumdan kaçmayı ne kadar istesem de, yarın geceye kadar müsait uçuş yok." Boyayı sürmeye devam etti. "Tanrıya şükür Lavinia çok soğukkanlı çünkü buradaki şirketin geri kalanı hiç iyi değil."

Lavinia bana döndü. "Abby'ye ayak tırnaklarının rengi için iltifat ettim, o da artık eğilemediğim için benimkini yapmayı teklif etti. Turta kadar tatlı biri."

"Raventli turta olabilir." Sırıttım.

"Kendini durduramıyorsun, değil mi?" Abby dişlerinin arasından sırttı.

Artık her şeyi kabullenmiş görünüyordu. Benim saçmalıklarına katlanmayacaktı ve söylemeliyim ki bu kesinlikle onun lehine bir noktaydı. Karımda da takdir ettiğim bir özellikti bu.

"Hep böyle hap gibi miydin *Sigmund*?" diye sordu, adım dilinden bir küfür gibi yuvarlanarak.

"Onu tanıyınca öyle olmadığını anlıyorsun," diye söze karıştı Lavinia. "Çok şey yaşadı ama bu ona götlük yapmak için bir bahane vermiyor."

Ona ters ters baktım. "Değerlendirmen için teşekkürler Lavinia."

"Gerçek bu. Numaran bende var Sigmund. Seni herkesten daha iyi tanıyorum."

Abby cila şişesini kapatmadan önce Lavinia'nın ayak parmaklarına üflledi. "Sanırım gitmeye hazırız, ama kurumaları için on beş dakika kadar burada kal. Rahatlamak için zaman ayırın."

"Kendimi kraliçe gibi hissediyorum." Lavinia gülümsedi.

Abby koltuktan kalktı. "Seni geçireyim Sig," dedi ve sanki buranın sahibi ben değil de kendisiymişim gibi yanımdan geçip gitti.

Dışarı çıktığımızda, akşamın serin havasında arabamın önünde durduk. Birkaç dakika boyunca gergin bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Seni muhtemelen bir daha göremeyeceğim için veda etmek istedim," dedi bana. "Kötü bir başlangıç yaptık ama tavrının benimle ilgili olmadığını biliyorum. Olamaz da. Ben yanlış bir şey yapmadım." Kıkırdadı. "Arabana çarpmak dışında. Bunun tüm sorumluluğunu üstleneceğim."

Başımı salladım. "Öyle de yapmalısın."

Tereddüt etti. "Ayrıca ben geldikten kısa bir süre sonra seni dışarıda fark ettim. Derin düşüncelere dalmış ve üzgün görünüyordun. İşte o zaman sorunun benden çok daha büyük olduğunu anladım."

Alay ettim. "Arabamın bozulmamış halinin yasını tutmadığımı nereden biliyorsun?"

Mizah girişimimden hiç hoşlanmamış gibiydi. "Tam olarak neler yaşadığını bilmiyorum Sig. Eşini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ve bu berbat bir şey. İnsanı değiştirir. Ben sadece... Senin için gerçekten üzgünüm." Abby'nin gözleri sulanmaya başladı.

"Gözyaşlarını kendine sakla. Ben iyiyim."

Yanağını sildi. "İyi görünmüyorsun."

Hemen arabama atlayıp gitme isteği duydum ama onu burada, daha fazla bir şey söylemem için yalvaran gözleriyle bırakmak doğru gelmedi. Bunca yolu gelmişti. En azından bu yolculuğa çıktığı için ona düzgün bir teşekkür borçluydum. Uygun kelimeleri bulamadan tekrar konuştu.

"Haklıydın aslında." "Ne konuda haklıydın?"

"Motivasyonumda biraz daha fazlası var." Soğuktan korunmak için ellerini kollarına sardı. "Son birkaç yıldır kendimi kaybolmuş hissediyordum. Önce büyükannemi, sonra annemi, sonra da onların mirası olan dükkânı kaybettim. Erkek arkadaşım daha sonra artık bir ilişki içinde olmak istemediğine karar verdi. Benim için anlamı olan neredeyse herkesi kaybettikten sonra, mutluluğumun hep başkalarından kaynaklandığını fark ettim." Gökyüzüne baktı. "Bu zor bir farkındalıktı. Başka hiç kimse olmadan sadece kendimle nasıl tatmin olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer mutluluk içten geliyorsa, bunu nasıl başaracağımı henüz bulamadım." Nefes verdi. "Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyin, kendi başıma oraya ulaşana kadar *başkalarını* mutlu etmek olduğunu düşündüm. Taşıyıcı anne olmayı teklif etmek hem bunu gerçekleştirmenin hem de bir amacım yokmuş gibi görünürken kendime bir amaç vermenin yoluydu. Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim vardı. Oturup hayatımı anlamaya çalışarak bir yıl daha harcayabilirdim ya da başka birinin hayatında fark yaratacak bir şey yapabilirdim." Başını iki yana salladı. "Ama bunların hiçbiri önemli değil, çünkü buna hazır olmadığın çok açık."

Gözlerinin içine baktım. "Haklısın."

"Bunu neden kabul ettin?"

Nefes verdim. "Sanırım ben de senin gibi başkalarını mutlu etmek istedim. Phil ve Kate'i hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Bu büyük bir karar. Bebeği büyütseler bile, bu senin hayatını değiştirecek. Kimseye bir şey borçlu değilsin Sig."

"Karıma, onun isteyeceği şeyi yapmayı borçluyum."

"Senin mutlu ve huzurlu olmanı her şeyden çok isterdi."

Kalbimin derinliklerinde Abby'nin haklı olduğunu biliyordum ve sözleri beni şaşırtıcı bir şekilde rahatlattı. Benim tarafımda gibi görünüyordu ve nereden geldiğimi anlıyordu - bu beni biraz sakinleştirdi. Bu işi bitirmek için acele ediyordum, çünkü yavaşlarsam fikrimi değiştirip kayıinvalidemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Kendimi mecbur ve sıkışmış hissediyordum. Ama çocuk sahibi olmanın üstesinden gelebileceğim bir şey olup olmadığını anlamak için kendime zaman tanımalıyım.

"Sözleriniz için teşekkür ederim. Çok anlayışlılar."

Kaşlarını kaldırdı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Güldüm. "Bugünkü davranışıma bakılırsa, neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Ama hayır. Bu muhtemelen bütün gün söylediğim en samimi şeydi."

Kıkırdadı. "Şey, seninle asla bilemem."

Biraz hava üfledim, gecenin soğuşunda nefesim görünüyordu. "Bunca yolu geldin. Bu kadar çabuk geri dönmek zorunda kalmamalısın. En azından kendine bir tatil ver. Handa kal. Lavinia senden hoşlanıyor. Bu onun için de iyi olur."

"Aslında biletimi hiç değiştirmedim," diye itiraf etti. "Bunu düşündüm ve alternatif uçuşlara baktım ama bir hafta kalıp İngiltere'de başka bir yere gitmeye karar verdim. Beni üzmene izin vermeyeceğim, Benedictus." Göz kırptı. "Ama sakıncası yoksa burada Lavinia'yla kalmayı çok isterim."

"Elbette. Keyfini çıkarın. Arkadaşlık hoşuna gidecektir." "Teşekkür ederim."

"Ve saçından uzak duracağım." Ben arabama doğru ilerlemeden önce gözlerimiz bir an için kilitlendi. "Pekâlâ o zaman. Gitsem iyi olacak."

"Tamam." Kapıya doğru birkaç adım attı. "İyi geceler."

"Sana da." Başımı salladım. "Size iyi şanslar."

BÖLÜM 6

Sig

Parça 6: Lorde'dan "Royals"

Kendime bir adım geri atma izni vermek bana durumla ilgili yeni bir huzur verdi. Dikkat çekici bir şekilde, oldukça iyi uyudum. Abby dün gece bir şey bulmayı başarmıştı ve ilk defa artık bir aciliyet ya da baskı hissetmiyordum.

Ertesi sabah uyandığımda iki haftadan daha uzun bir süredir hissetmediğim kadar endişeliydim. Ve bununla birlikte netlik geldi. İngiltere'ye gelmesini isteyen bendim ama Abby'yi Lavinia'yla birlikte handa tek başına bırakmak biraz yanlış gelmişti. O benim yüzümden buradaydı ve ben de tam bir ters köşe yapmışım.

Gururumu bir kenara bırakıp ilk e-posta yazışmamızda bana verdiği numarayı aramaya karar verdim.

Cevap verdi, sesi biraz sersem gibiydi. "Telefonumu arayan biricik Sigmund Benedictus mu? Sikine mi vurgu yapıyorsun?"

"Gerçekten olgun. İşte şimdi yaşını gösteriyorsun. Ama sanırım bunu hak ediyorum." İçimi çektim. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Bir süredir ayaktaydım, Sigmund Benedictus voodoo bebeğime iğneler batırıyordum."

Kıkırdadım. "O da benim kadar yakışıklı mı?"

"Sürekli çatık kaşları ve ezik arabasıyla geldi." "İğnelerin tükeniyor olmalı."

Güldü. "Ne var ne yok? Senden bir daha haber alacağımı sanmıyordum, hele sabahın köründe."

"Fikrimi değiştirdim."

"Taşıyıcı annelik konusunda mı?"

"Hayır. Araba kazası hakkında. Zararı sizden tahsil etmek için bilgilerinizi almak istiyorum," diye şaka yaptım.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Ciddi misin?" dedi.

"Bu kadar saf olduğunu düşünmemiştim."

"Bay Sıcak ve Soğuk'tan her şeyi bekler oldum."

Ona üzgün olduğunu söyle, seni aptal. "Aslında aramamın asıl nedeni dünkü davranışım için özür dilemek. Kişisel hislerim ne olursa olsun, daha misafirperver olmalıydım."

"Benden kişisel olarak hoşlanmamana rağmen mi?"

"Kastettiğim bu değildi. Ben tüm bu durumla ilgili tereddütlerimden bahsediyordum. Tahmin ettiğiniz gibi, tavrımın kişisel olarak sizinle bir ilgisi yoktu, yine de öyle hissettirmediyini biliyorum."

"Anlaşmayı sabote etmeye çalıştığını anlıyorum. Şanslısın ki, benim kalın bir derim var ve özrünü kabul ediyorum. Ama dün için para iadesi alacak mıyım? Ödemeyi bu akşam altıya kadar kapımda olacak sevimli bir koyun olarak kabul ediyorum."

Beni gülümsetmeyi başarmıştı. "Yeterince komik, aramamın bir başka nedeni de koyunlarla ilgili," dedim.

"İşte şimdi dikkatimi çektin."

Adımlarımı hızlandırmaya başladım. "Hayvanları ne kadar çok sevdiğinizi düşününce, kırsal bölgedeyken kuzenimin çiftlik evini ziyaret etmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Bu kuzen Westfordshire Dükü Leo olabilir mi?"

"Görüyorum ki araştırmanızı yapmışsınız."

"Ben insanları senin gibi açık açık sorgulayarak öğrenmiyorum. Araştırmamı sessizce yaparım."

"Evet. Burası Leo'nun evi olmalı." "O zaman hayır," dedi.

"Hayır mı?" Volta atmayı bıraktım.

"Neden?" "Bu çok fazla baskı olur."

"Nasıl yani?"

"Reverans falan yapmam gerekir mi?"

Ciddi olamaz. Gülmekten başımı arkaya eğdim. "O Kral Charles değil Abby. Bir dükün önünde eğilmezsin. Yine de yalan söyleyip sana yapmanı söylemediğim için kendime kızgıyım. Felicity'nin yüzünü görmek için buna değerdi."

"Bu onun karısı mı?"

"Evet. Aslında o da senin gibi Rhode Island'lı bir Amerikalı. Bunca yıldan sonra hâlâ unvanından memnun değil. Ve sanırım

Birinin önünde eğilmesi onu çileden çıkarır. Ne *yaparsan* yap, ona lütfunla hitap etme. Bundan nefret eder."

"Bunu planlamıyordum. Beni utandırmadığın için de teşekkür ederim."

"Gün daha yeni başlıyor." Perdeyi açtım ve bulutlu Londra gökyüzüne baktım. "Her neyse, eğer ilgilenmiyorsan, sorun değil. Sadece düşündüm ki-"

"Koyunlarla ilgilenmiyor musun? Ya da bir günlüğüne *Downton Abbey*'i oynamak? Şaka mı yapıyorsun? Çiftliği ziyaret etmeyi çok isterim. Lavinia çok tatlı biri ama dışarı çıkıp benimle bir şeyler yapacak enerjisi yok. Yine de bu akşam onu bara yemeğe götürmek istiyorum. Söz verdim bile. O zamana kadar evde olur muyuz?"

"Evet. Leo'nun evi handan çok uzakta değil. Westfordshire'ın diğer tarafında."

"Harika. Tamam o zaman. O zaman teklifinizi kabul etmek isterim."

Felicity, tahmin ettiğim gibi Abby'yi hemen benimsedi. İkisi de Rhode Island'lı olduğundan pek çok ortak noktaları varmış gibi görünüyordu.

Ben içerde Leo'yla takılırken kuzenimin karısı Abby'yi etrafı gezdirmek için alıp götürmüştü. Bu onunla son olaylar hakkında özel olarak konuşmak için tek fırsatımdı.

Bir şişe Cabernet Franc açmaya çalıştı. "İyi bir kıza benziyor."

"Onunla on dakika görüştüktan sonra bunu nasıl bilebilirsin emin değilim." Mantarı patlattı. "Bana ondan hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

Yutkundum. "Karar hâlâ verilmedi."

Bir bardak doldurdu. "Durumu sabote etmek için elinden geleni yapıyorsun, anladığım kadarıyla? Görünüşü muhtemelen seni daha da korkutuyor."

"Ne demek istiyorsun?" Neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. için.

"Hadi ama Sigmund. *Tam* senin tipin. Ya da en azından senin eskiden olduğu gibi. Zaten rahatsız edici olan bir durumu *daha* da rahatsız edici hale getiriyor olmalı.

Senin için rahatsız edici, ha?"

Abby'nin ne kadar güzel olduğunu inkâr etmek mümkün değildi, o yüzden denemedim bile. "Onun ortalamanın üzerindeki görünüşü önemsiz, Leo. İşin doğası gereği

bu durumda, o tamamen sınırların dışında."

"Eminim ki onu bugün buraya bizimle tanışması için getirdin, böylece ona karşı ne kadar garip davrandığını unutturmak istedin."

"Tuhaf mı? Hayır. Kaba ve soğuk mu? Evet. Hâlâ burada olması bir mucize."

"Anladığım kadarıyla formuna sadıksın." Gözlerini devirdi. "Bir budala gibi davranmak neye yarayacak ki?"

"Birincisi, neredeyse gitmesine neden oluyordu. Tabii ki benim de istediğim buydu. Yine de şu anda ne halt ettiğimizi bilmiyorum. Dün gece ona taşıyıcı annelik konusunda ilerlemeye hazır hissetmediğimi itiraf ettim. Sonra da zamanını boşa harcadığım için kendimi kötü hissettim ve hayvanları sevdiği için onu buraya getirerek bunu telafi etmeye çalıştım."

"Yani bu ziyaret büyük bir dikkat dağıtma mı?" Bana bir bardak şarap uzattı. "Oldukça fazla, evet." Bir yudum aldım.

"Gerçekten hazır değil misin, yoksa sadece korkuyor musun?"

Fransız kapılarından dışarı baktım, uzakta Leo'nun kızı Eloise'in yanında duran ve hayvanlardan birini okşayan Abby'yi görebiliyordum. Onun neşeli gülümsemesi benim soğuk kalbimi bile ısıttı. "Onun burada olması her şeyi çok gerçekçi hale getirdi."

"Kendini hiçbir zaman tam olarak hazır hissedeceğini sanmıyorum kuzen. Devam etme kararını sen verdin. Sadece korkutucu hissetmeye başladın çünkü işler gerçekten ilerliyor. Eğer Phil ve Kate Abby'nin bu iş için doğru kişi olduğuna inanıyorsa, korkunun seni engellemesine izin vermek istemeyebilirsin. Onu kaybedebilir ve sonunda daha da sevmediğin biriyle birlikte olabilirsin."

Abby'nin Eloise'i havaya kaldırdığını görmek için tekrar dışarı baktım.

Sorun şu ki, Abby'den hiç hoşlanmıyordum. Keşke sevseydim. Onu eve göndermek çok daha kolay olurdu.

BÖLÜM 7

Abby

Parça 7: Mark Dohner'den "3 Sum"

Ölüp cennete gitmek diye bir terim duydunuz mu? Eğer bugün ölseydim ve cennetimi seçebilseydim, Brighton House'un orası olacağına eminim. Bu devasa çiftlik, uçsuz bucaksız tarlalarından çok sayıdaki at, koyun ve domuzlarına kadar bir rüya gibiydi. Felicity ise bu yabancı yerde beklenmedik bir ev -normallik- parçasıydı. Anında bir arkadaş oldu.

Eve tekrar girdiğimizde, "Bugün bana etrafı gezdirdiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim. Kızı Eloise, babasını selamlamak için önümüzden koştu.

"O zevk bana aitti," dedi Felicity. "Ne kadar çok ortak noktamız olduğuna inanamıyorum. Aynada kendime bakmak gibi bir şey bu, hani aniden uzun boylu ve muhteşem olsaydım."

"Oh, çok nazıksın." Yüzümün kızardığını hissettim. "Şaka mı yapıyorsun? Göz kamaştırıcısın."

Felicity'nin vahşi kızıl saçları ve çilleri vardı. İçi de dışı da kesinlikle çok güzeldi ve keşke burada onu tanımak için daha fazla zamanım olsaydı diye düşündüm.

Sırttı. "Yani Rhode Island'ın sahil kasabalarından iki kız İngiltere'nin kırsalında birlikte mi? Bana sorarsanız oldukça havalı."

"Massasoit'ta hiç vakit geçirdin mi?" diye sordum.

"Üvey annem beni ara sıra sahile götürürdü. Büyüdüğüm yer olan Narragansett'ten çok uzak değil."

"Little Rhody adında bir dükkân hatırlıyor musun? Dış tarafı mor olan?"

"Sahildeki hediyelik eşya dükkânı mı? Hani dondurma satan?"

Başımı salladım. "Bu benim ailemin işi."

"Yok artık."

"Evet, öyleydi. Ekonomi kötüye gidince kapandı. Yeniden açmaya çalışıyorum."

"Ah, anlıyorum."

Mutfağa girdiğimizde Sig ve Leo orada durmuş konuşuyorlardı. "Kulakların çınlıyor muydu Sigmund?" Alay ettim.

"Nedenmiş o?"

"Abby'ye senden bahsediyor olabilirdim," dedi Felicity.

"Abby hâlâ burada mı? Ona tüm gerçeği anlatmamış olmalısın." Sig havayı kokladı. "Bu pis koku da ne?"

O söyleyene kadar fark etmemiştim ama şimdi kokusunu alıyordum. Ayakkabımın altını incelemek için ayağımı kaldırdım. "Kahretsin!" Başımı kaldırıp ona baktım. "*Gerçekten*. Dışarıda gübreye basmış olmalıyım."

"Olur böyle şeyler! Olduğun yerde kal," dedi Felicity ve koşarak uzaklaştı. "Sana bir şeyler getireyim."

Eloise ayakkabımı işaret etti. "Kaka!" Annesinin peşinden koştu.

Omuz silktim, Sig ve Leo'ya döndüm. "İlk kez böyle bir çıkış yaptın, ha?"

"Küçük felaketleri kendine çekiyor gibisin, Abby Knickerbocker." Sig, Leo'ya döndü. "Sana küçük araba kazasından hiç bahsetmedim."

Kıkırdadım. "Ben de bu yolculukla ilgili en boktan şeyin senin tavrın olduğunu düşünüyordum Sig. Anlaşılan daha boktan bir şey bulmuşum."

Leo homurdandı. "Ondan hoşlandım."

"Teşekkür ederim, majesteleri." Sig'e göz kırpmadan önce eğildim. "Şaka yapıyorum!" Leo'ya söyledim. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama bu adam bana tuzak kurmaya ve öyle olduğumu söylemeye çalıştı."

"Sana tuzak kurmuyordum. Sadece *keşke* ben yapsaydım diyordum." Sig bana gülümsedi. Bu nadir görülen bir şeydi. Ama çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Felicity lastik eldivenler giymiş, elinde bir spreş şişesi ve birkaç bezle döndü. Bu çok utanç vericiydi. Bezler yetmediği için ayakkabımı banyo lavabosuna götürmek zorunda kaldık.

Bu koşullar altında beklenebileceği kadar temizlendikten sonra, o ve ben döndüğümüzde çocukları mutfağın arka verandasında ayakta bulduk. Onlar konuşurken Leo Eloise'i tutuyordu. Biz de dışarıda onlara katıldık.

"Akşam yemeğine kalabilir misiniz?" Leo sordu.

"Aslında Lavinia'yı bu akşam bara götürmek için geri dönmemiz gerekiyor," dedim. dedi.

"Çok tatlısın." Felicity sırıttı. "O en iyisi değil mi?" "Onu seviyorum," diye itiraf ettim.

Felicity, "Yıllar önce bir yaz ziyaretime geldiğinde ve Leo'yla işler karıştığında bana gerçekten yardımcı olmuştu," dedi. "O benim cankurtaranımdı. Sig de öyleydi." Ona döndü. "Onunla o zaman yakınlaştık."

"Yalan söylemeyi bırak. Sen beni *hep* sevdin, Ginger. En başından beri." Sig göz kırptı.

Kız onun omzuna bir şaplak attı. "Aslında seninle tanıştığım ilk yaz senden *nefret etmiştim*."

"Yani her şeye rağmen benim için umut var mı?" Şakayla karışık söyledim.

Sig bana ters ters baktı ve ben buna bayıldım. Benim neyim vardı da her şeye rağmen onu bu kadar çekici buluyordum? Bu son derece uygunsuzdu. Taşıyıcı annelik konusunda ne durumda olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu; emin olduğum tek şey Sig'e aşık olmanın bana hiçbir yere gitmeyen bir bilet getireceğiydi.

Leo ve Felicity ile vedalaştıktan sonra Sig ve ben onun arabasına atladık ve otele doğru geri döndük. Her zaman olduğu gibi, özellikle de güneş batarken, kırsal alandaki manzara büyüleyiciydi.

"Bugün beni buraya getirdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Felicity benim ruh hayvanım sayılır."

"İkinizin pek çok ortak noktası var gibi görünüyor."

"Evet var. Bu biraz korkutucu." Ona döndüm. "Ve aman Tanrım, Leo'nun yıllar önce Rhode Island'dan aldığı Shetland midillisi? Ona hâlâ sahip oldukları gerçeği? Kalbim neredeyse eriyordu."

"Gülünç. Ona kesinlikle uygun bir isim vermişler." "Bir gün hayatımın aşkına her zaman istediğim şeyi söyleyeceğim. sırf benim için satın alacak mı diye görmek için abartılı bir hayvan." Güldüm. "Ya da senin deli olduğunu düşünüp isteğini görmezden gelebilir."

"Denemeye değer." Omuz silktim.

"Ne seçerdin?" diye sordu. "Hayvanım için mi?"

"Evet."

"Bunu düşünmek zorundayım."

"Şans eseri bir koyun olmaz mıydı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Daha çılgınca bir şey olmalı. Devekuşu ya da onun gibi bir şey." Kıkırdadım. "Delilikten bahsetmişken, bugün Felicity'den senin hakkında çok şey öğrendim. Kesinlikle senden öğrendiğimden daha fazlasını."

"İlginç bir şey var mı?"

Gözlerimi kıstım. "İki Marias mı? Gerçekten mi?"

Gözlerini devirdi. "Görüyorum ki kendini tutamamış."

"Sadece takılıyorum. Ama evet, bana geçmişteki tüm ilginç şeyleri anlattı."

Felicity bana Sig'le tanıştığı ilk yaz Sig'in aynı anda iki kadınla çıktığını söylemişti; ikisinin de adı Maria'ydı. Görünüşe göre kadınlar birbirlerinden haberdardı ve onunla üçlü seks yapıyorlardı.

"Gençlik yıllarımda parti yapmayı severdim. O yüzden beni dava et." Ellerimi kaldırdım. "Burada yargılama yok."

"O yolculukta birilerinin eğlenmesi gerekiyordu. Leo gezinin son bölümünü mutsuz, kırbaçlanmış ve asla sahip olamayacağını düşündüğü bir kadına yaltaklanarak geçirdi."

"Hâlâ üçlü seks yapıyor musun?" Kendimi yüzüstü hissederek sordum.

"İlgilenmediğim bir kadından daha kötü olan tek şey iki kadın olurdu. Yani hayır."

"Ben hiç üçlü yapmadım," diye teklif ettim.

"Paylaştığın için teşekkürler."

"Çok kıskanç olurdum," diye itiraf ettim. "Asla kendimden zevk alamazdım." Bana doğru baktı. "Bunun bir sanatı var."

"Ne şekilde?"

"Her iki kadına da eşit derecede arzulandığını hissettirmek. Zor iş ama ne yaptığınızı biliyorsanız etkili. Yine de artık buna enerjim yok." İç çekti. "Ginger benim hakkımda başka neleri pervasızca ifşa etti?"

"Kötü bir şey söylemedi. Harika bir aşçı olduğunu söyledi ve Leo'yla zor zamanlar geçirirken onun yanında olduğun konusunda verandada söylediklerini tekrarladı." Duraksadım, Felicity'nin bana Leo'yla aralarını düzeltmeden önce yaşadığı çalkantılı aşk hakkında anlattıklarını hatırladım. "Bu ikisinin epey bir hikâyesi var."

Kıkırdadı. "Kore pembe dizilerinden bile daha dramatik."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "K-dramaları mı izliyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Britney eskiden severdi." "Ah."

Kalbim sıkıştı. "Sen ne izliyorsun?"

"Televizyonu pek izlemem."

"Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Hafta içi uzun günler çalışıyorum. Eve gelip duş aldığımda ve yemek pişirdiğimde saat epey geç oluyor. Yatağa yığılıyorum ve ertesi gün her şeyi yeniden yapıyorum."

"Bu pek eğlenceli sayılmaz. Peki ya hafta sonları?"

"Nerede olduğuma bağlı. Bazı hafta sonları Westfordshire'a gidip handa kış uykusuna yatıyorum. Diğerlerinde Londra'da kalıyorum."

"Eğer bir randevun varsa Londra'da mı kalıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Pek kimseyle çıkmam." "Ama kadınlarla takılıyorsun."

"Ara sıra..."

"Yine de dairenizde uyumalarına asla izin vermezsiniz."

"Sanırım Felicity sana bunu söyledi."

"Evet."

"Ginger'ın koca bir ağzı var."

Merak etmeye devam ettim. "Bu noktada tek gecelik ilişkilerden daha fazlasına açık değil misin?"

"Kendi işine bakmaya açık değil misin?" Yüzünü buruşturdu. "Daha fazlasını yaşamaya geçecek tek bir kişiyle bile tanışmadım."

"Yine de daha fazlasını mı arıyorsun?"

"Kesinlikle aramıyorum."

"Yani hayatının geri kalanını yalnız mı yaşayacaksın? Daha otuz yedi yaşındasın."

"Sanırım Felicity de yaşımı ifşa etti."

"Düşündüğümünden daha yaşlıymışsın. Çok daha genç görünüyorsun. Ben otuz iki falan tahmin etmiştim."

"Cin beni genç tutuyor olmalı." "Öyle olmalı."

Kıkırdadım.

Sig durumu tersine çevirdi. "Mutluluğu *kendi içinde* bulma konusunda vaaz veren kişinin sen olduğunu sanıyordum. Mutlu olmak için neden birine ihtiyacım olsun ki?"

"Mutluluğu kendi içinde bulmak, insan ilişkileri için çabalamaman gerektiği anlamına gelmez. İçinizde mutlu olmanız gerekir, ancak bazen başka bir kişi bunu geliştirebilir. Sende bunların ikisi de yokmuş gibi hissediyorum."

"Benim hakkımdaki acınası yorumun için teşekkür ederim. Beni sadece iki gündür tanıdığınızı düşünürsek, bu söyledikleriniz biraz tuzlu olacak."

Önümüzdeki araba aniden durduğunda Sig frene bastı ve sanki ileri atılmamı engellemek istercesine kolunu önüme uzattı. İri, erkeksi elinin avuç içi göğüs kafesime bastırdı ve içimde elektrik çarpması gibi bir his yarattı.

Tanrım, sertsleştin. Sesim titriyordu. "Neydi o?"

"Bazı insanlar araba kullanamaz." Bana muzip bir sırıtış fırlattı. "Bunu en iyi *senin* bilmen gerekir."

İçimi çektim ve başımı koltuğa yasladım. Beni korumak için kolunu uzatması tamamen içgüdüselidi. Kenarları sertti ama içinde açıkça şefkatli ve koruyucu bir taraf vardı.

Koltuğumda doğruldum. "Her neyse, özel hayatın hakkında seni sorgulamayı bıraktım."

"Harika."

Ona dönmeden önce birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Bilirsin, eğer tüm bu yolculuk hâlâ bir tür röportajsa. Bu konuda ne durumda olduğumuzu bilmiyorum."

"Öyle ya da böyle bir karar vermedim."

"Tekrar ilerlemeyi düşünmen için bir şey mi değişti?
Daha dün hazır olmadığını söylemiştin..."

"Gidiyorum dedin ama hâlâ buradasın."

Kollarımı kavuşturarak koltuğa geri yaslandım. "Muhtemelen bunun için delirmiş olmalıyım."

"Katılıyorum."

Başımı salladım. "Sana ciddi bir şey sorulduğunda konuyu saptırmana bayılıyorum."

İç çekti. "Bazı şeyler hakkında hâlâ emin değilim. *Kendimi* hiçbir zaman gerçekten hazır *hissetmeyebilirim*. Karar vermem gereken şey, buna rağmen devam etmek isteyip istemediğim."

"Seni anlıyorum..." Pencereden dışarı, uzakta otlayan sığırlara baktım. "Şey, bana baskı yapmayın. Sadece ne yaptığımıza dair biraz ipucu istedim. Aylar sonra bile olsa teklifim geçerli olacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçekten doğru değil, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda bebeği taşıyabilecek bir noktadasın, ama tek bir şey bile değişirse, durum böyle olmayacak."

"Mesela ne değişir?"

"Biriyle tanışırsan ve o bu fikri beğenmezse, bunun gibi bir şey." "Eğer istediğim buysa, bunu kabul etmek zorunda kalırdı."

"Kadınımın başkasının çocuğunu taşımasını kolay kolay kabul etmem."

"İyi bir amaç için olsa bile mi?"

Çenesini kaşıdı. "Hayır, muhtemelen hayır."

"Benim geçmişim öyle ki yakın zamanda Bay Doğru'yla tanışmak konusunda endişelenmeme gerek yok." *Onun yerine burada oturup Bay Cehennemde Hiç Şansı Olmayan'a eziyet edeceğim.*

BÖLÜM 8

Abby

Parça 8: Three Degrees'ten "When Will I See You Again"

Brighton House'dan döndükten sonra hana yanaştık ve Lavinia'yı dışarıda bizi beklerken bulduk. Çiçeklerle süslü mor bir şapka ve uzun, kırçillı kadife siyah bir palto giymişti.

"Aman Tanrım. Lavinia çok tatlı. Her zaman böyle giyinip süslenip dışarıda bekler mi?"

"Sabır onun güçlü yanı değil." Sig kıkırdadı.

Camımı açtım ve o da kafasını içeri uzattı. "Merhaba aşkım. Senin dönmeni beklerken biraz temiz hava alayım dedim."

"Pantolonunda karıncalar olduğunu kabul et," diye alay etti. "Bizimle geliyorsun, değil mi Sigmund?" diye sordu.

Sigmund başını salladı. "Bunu planlamıyordum. Londra'ya dönmem gerekiyor."

Bunu duyduğuma çok üzölmüşüm.

Lavinia başını arabanın içine doğru uzattı. "Gelmelisin. Balık ve patates kızartmamı asla bitiremediğimi biliyorsun. Evde aynı şekilde ısınmıyor ve bütün evi balık kokusu sarıyor. Tabağımı temizlemen için sana ihtiyacım var."

"Yemekte sana katılmamı istiyorsun çünkü ben senin insan atığının..."

"Hadi," diye ısrar ettim. "Zaten yemek yemen gerekiyor, değil mi?" Sig nefes verdi. "Tamam."

Güzel bir geceydi, Sig arabayı park etti ve üçümüz Lavinia'nın evine yürüme mesafesindeki tek restoran olan bara doğru yürüdük. Çelimsiz görünümüne rağmen Lavinia, yavaş bir tempoyla da olsa, birkaç blok ötede gayet iyi yürüyordu.

McPhee's Pub, Westfordshire'daki pek çok bina gibi taş bir dış cepheye sahipti. Eski bir binaydı ve içerisi kiraz ağacından kulübeler ve masaların üzerine yerleştirilmiş küçük kavanoz mumlarla karanlık bir ambiyansa sahipti. Çok ev sıcaklığında bir havası vardı. Duvarlarda çok sayıda çerçeveli fotoğraf ve her yere asılmış çeşitli biblolar vardı. Hanın bir uzantısı gibi görünüyordu.

Bir garson geldi ve önümüze menüleri koydu. "Ne içmek istersiniz?"

"Su alacağım," dedim ona.

"Alkolü sınırladığınızı söylemişsiniz." Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü sana beni veto etmen için bir neden daha vermek istemiyorum."

"Bu çok aptalca." Garsona döndü. "İkimize de birer bardak bira getir lütfen."

Tanrıya şükür. Bu gece gerçekten işime yarayabilirdi.

Biralarımızı getirdikten sonra uzun, çok ihtiyacım olan bir yudum aldım. "Kendi biralarını yapıyorlar. Nasıl buldunuz?" Sig sordu.

"O kadar iyi ki, her saniye daha iyi görünüyorsun." Göz kırptım. "İç o zaman." Sırıttı.

Lavinia'dan menüden bir şeyler önermesini istedim, o da balık ve patates kızartması almam konusunda ısrar etti. Sig de kabul etti ve üçümüz de aynı şeyi aldık. Garson tabağı önüme koyduğunda gözlerimin büyüdüğü hissettim.

"Bu balık parçası ön kolumdan daha büyük."

"İşte bu yüzden Sigmund hep benim artıklarımı bitiriyor." Lavinia güldü. "Sig, sen de benim işimi bitirmek zorunda kalabilirsin."

Adamın gözleri büyüdü.

Aman Tanrım. Öyle demek istememiştim. "Tabağımı bitir demek istedim." Yüzüm kırmızının elli tonuna dönmüş olmalıydı.

Boğazını temizledi. "Görünüşe göre bunun için buradayım."

Yemeğimizi yerken ortalık biraz sessizleşti ve ben utancımдан kurtuldum.

Lavinia ağzı dolu bir halde bana döndü. "Bugün Covington malikânesinde iyi vakit geçirdin mi?"

Dudaklarımı sildim. "Çok muhteşemdi Lavinia. Bir hayvanseverin rüyası. Felicity ve ben gerçekten çok iyi anlaştık."

"Kızımı sevdiğine çok sevindim," dedi. "Felicity çok tatlı. Sen de öylesin."

Yemek boyunca sohbetin çoğunu Lavinia ve ben yaparken Bay Huysuz sessiz kaldı. Ama bir ara Sig'e baktığımda gözlerinin bana sabitlendiğini gördüm. Hemen tabağına baktı ama artık çok geçti. Onu bakarken görmüştüm. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Genelde birinin benden hoşlanıp hoşlanmadığını hissederdim - romantik anlamda değil ama genel olarak. Ama onda öyle değildi. Bu yüzden beni neden bu kadar yoğun bir şekilde gözlemlediğini merak ettim. Ancak bira bana şu anda umursamamamı sağlayacak kadar keyif vermişti.

Sig tabaklarımızı *bitirdikten* sonra üçümüz eve yürüdük. Dönüş yolu ilkinden bile daha güzeldi, çünkü karanlıkta yürümenin çok sakinleştirici bir yanı vardı. Yine de doymuştum. Sanırım neredeyse paytak paytak yürüyordum.

Bainbridge'e vardığımızda, ben oyalanırken Lavinia içeri girdi ve Sig'i arabasına kadar geçirdi. "Bugün için teşekkür ederim."

"Hoşuna gitmesine sevindim," dedi.

"Seni tekrar göreceğim miyim?" Sorma cüretini gösterdim.

Sokağa doğru baktı. "Bu hafta işlerim biraz yoğun. Ama bir ara Westfordshire'a dönmeye çalışacağım."

Eğer bu söz vermemek değilse, neyin söz verdiğini bilmiyordum.

"Tamam." Arabasına binmek üzereydi ki ben onu durdurdum. "Sig..."

Bana doğru baktı. "Öyle mi?"

"Neye karar verirsen ver, sorun değil. Alınmayacağım. Ve her halükarda bunu boşa gitmiş bir yolculuk olarak görmeyeceğim. Sadece bu iki gün bile inanılmaz bir deneyim oldu. Değişikliğe ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ve bunun için sana teşekkür borçluyum."

"Buna sevindim." Bir kez başını salladı ve arabasına bindi, motoru çalıştırmadan önce son bir kez el sallayarak veda etti.

Onun uzaklaşmasını izlerken geri geri otelin girişine doğru yürüdüm. *Bu sonsuza dek veda mıydı?*

BÖLÜM 9

Abby

Parça 9: The Eurythmics'ten "Sweet Dreams (Are Made of This)"

Sig bardaki o geceden sonra bir daha Westfordshire'a dönmedi ve ben de ABD'ye dönmeden önce onu bir daha görmedim.

Oradaki son gecemde, kırsala geri dönmediği için özür dilemek için aramıştı. Mazeret olarak işini göstermiş ve İngiltere'ye geldiğim için bana teşekkür etmişti. Ancak taşıyıcı annelik konusunda ne düşündüğüne dair bana hiçbir ipucu vermemişti.

Tüm bunları Phil ve Kate'e aktardım elbette, onlar da işlerin ne durumda olduğu konusunda en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı.

En azından bu yolculuk sayesinde Lavinia ile hayat boyu sürececek bir arkadaş edinmiştim. Aslında *iki* arkadaş, çünkü Felicity ve ben bilgi alışverişinde de bulunmuştuk. O ve Lavinia gelecekte bir gün tekrar ziyaret etmem için bana açık davette bulunmuşlardı. Ben de bir gün bunu yapmayı planlıyordum. O güzel yere geri dönmeliydim.

Bir sabah Kate'ten bir telefon aldığımda Rhode Island'daki evime döneli iki hafta olmuştu.

"Selam Abby. Nasılsın?"

"İyiyim."

"İyiyim. İyiyim." Derin bir nefes aldı. "Phil ve ben dün gece Sig'le konuştuk. Bizi aradı."

Adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Taşıyıcı anneliğe devam etmek istediğini belirtti." Durakladı. "Ve senin taşıyıcı anne olmanı istiyor."

Bu beni çok şaşırttı. "Gerçekten mi?" "Evet."

"En hafif tabiriyle şok oldum. Özellikle de ziyaretin gidişatına."

"Görünüşe göre sessizdi çünkü durumu düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Önceki davranışları göz önüne alındığında, bu karara varmasına biz de en az sizin kadar şaşırdık." Durakladı. "Hâlâ taşıyıcı annemiz olmakla ilgileniyor musun?"

Yutkundum. "Evet. İlgileniyorum."

"Bunun için çok minnettarız. Ama konuşmamız gereken başka bir şey var."

Adımlarken dudaklarımı yaladım. "Tamam..."

"Ortaya koyduğu bir şart var, beklemediğim bir şey. Bu senin için işleri değiştirebilir."

Şart mı? Sustum. "Neymiş o?"

"Her şeyin orada, İngiltere'de yapılmasını istiyor. Ve eğer hamile kalırsan oraya taşınmanı istiyor - tabii sadece bebek doğana kadar."

Vay be. Tamam. İngiltere'ye taşınmak İngiltere'ye taşınmak düşündüğüm bir şey değildi. Bu süreç boyunca babamın yanında olmayı hayal etmişim. "Neden oraya taşınmamı istediğini söyledi mi?"

"Randevular için orada olmak istiyor. Sanırım durum üzerinde biraz kontrol sahibi olmaya ihtiyacı var. Ayrıca yönettiği mülk yönetim şirketinde senin için bir pozisyondan bahsetti, böylece sen oradayken zamanın boşa gitmeyecek. Şu anda iki iş arasında olduğunu biliyor ve gelirin hoşuna gideceğini düşünüyor."

Bana iş mi teklif etmek istiyor? "İngiltere'ye taşınmanın en iyi adım olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

"Peki, bu konuda ne hissediyorsun? Önemli olan bu."

Gözlerimi pencereden dışarı diktim. "Babamı dokuz ay boyunca yalnız bırakmak zorunda kalacağım, ki bu hiç beklediğim bir şey değil."

"Biliyorum. Bu yüzden bunu düşünmen gerekecek."

"Ama aynı zamanda, düzenli bir işe sahip olmak harika olurdu. Ve lojistik olarak, Sig'in randevulara dahil olabilmesi için benim orada olmamın mantıklı olduğunu düşünüyorum. Onun bunu isteyeceği hiç aklıma gelmemişti."

"Bir de implantasyon var," diye belirtti Kate. "Bunun için de İngiltere'ye gitmeniz mantıklı olur. Bir örnek vermesi gerekecek. Ve tabii ki ilki tutmazsa, eğer kabul edersen tekrar denememiz gerekecek. Bu da dokuz aydan biraz daha uzun sürebileceği anlamına geliyor. Yani dikkate alınması gereken bir şey. Ne isterseniz ona açığız."

İmplantasyon için gidip gelmek de bir seçenek. Ve tabii ki tüm masrafları biz karşılayacağız."

Nefes almak için bir an durdum. "Sanırım hâlâ çözmemiz gereken çok şey var, ha?"

"Son kararını vermeden önce ne yapmak istediğini düşünmek için biraz zaman ayır Abby. Tekrar söylüyorum, baskı yok. Bunu düşündüğün için bile minnettarız."

"Tamam, her şeyi düşüneceğim ve yakında sana geri döneceğim

Kate." "Harika." İç çekti. "Bir şey daha var."

Kalbim daha fazla dayanamadı. "Tamam..." "Sig onu aramanı istedi."

En azından Sigmund'la konuşmadan nihai bir karar vermenin doğru olmadığına karar verdim, bu yüzden bunu teşvik etmesine sevindim.

Ve birkaç gün sonra, o aramayı yapmaya hazırdım. Kendimi zihinsel olarak hazırlamam biraz zaman almıştı. Ayrıca durumu önce babamla görüşmek istemiştim.

Aradığımda İngiltere saatiyle akşam 8 civarındaydı, hafta içi bir geceydi, Sig'in evde olacağını düşündüm. Cevap vermesini beklerken gergin hissediyordum.

"Alo?" Derin sesi içimde titreşti.

"Merhaba." Kelimeleri zorlukla çıkarabildim. "Ben Abby." "Biliyorum."

"Telefonunda numaram kayıtlı mı?" "Evet."

"O zaman aramamı bekliyor olmalısın."

"Bekliyordum."

"Görüyorum ki her zamanki gibi konuşkansın." "Ve sen de bir o kadar ukalasın."

Tartışmacı uyumumuza geri dönmek beni biraz rahatlattı. "İlerlemeye karar vermene ne sebep oldu?" diye sordum. "İngiltere'den ayrılmadan önce beni hayalete çevirmiştin. Paramı seni bir daha asla görmeyeceğime yatırdım."

"İşle meşgul olmama rağmen, daha önce de açıkladığım gibi, son seyahatinin tadını çıkarman için sana zaman tanıyordum."

"Ama seyahatimin amacı beni tanıman içindi."

"Zaten birini bir haftada tanıyamazsın."

"Yani benden hâlâ emin değil misin? Soruma cevap vermedin."

Buna evet demene ne sebep oldu?"

"Bildiğin gibi seninle tanışmadan önce bu kararı vermiştim. Hazır olup olmamamın önemli olmadığı sonucuna vardım, çünkü sonuçta bunu kendim için yapmıyorum. Britney ve ailesi için yapıyorum. Buna engel olmayacağım." Durakladı. "Phil ve Kate'in taşıyıcı anne seçimine katılıyorum."

"Testini geçtim o zaman?"

"Hâlâ biraz kaçık olduğumu düşünüyorum. Ama samimisin. Hakkını vermeliyim. Ve haklısın... Daha iyisini bulabileceğimden şüpheliyim."

Vurucu cümleyi bekledim ama hiç gelmedi. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. "Çok nazıksın. Bana güvenmediğini düşünmüştüm."

"Beni bir yere götürmene izin vermezdim."

Güldüm. "Yine de söylemeliyim ki, hareket etmemin istenmesi beni şaşırttı."

"Bu senin kabul edebileceğin bir şey değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece bunu beklemiyordum." "En mantıklısı bu, sence de öyle değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Babamla konuştum. Beni bu konuda cesaretlendiriyor, özellikle de bana bir iş teklif ettiğin için çok minnettar."

"Babanın iznine ihtiyacın var mı?"

"Hiç de değil. Ama ben onun buradaki tek yakınıyım. Kız kardeşim Batı Yakası'nda yaşıyor. Onu dokuz aydan daha uzun bir süre yalnız bırakacağım, bu yüzden onun için sorun olmamasını istedim. Bu benim için önemli."

"İyi o zaman."

"Hiç kardeşin var mı?" diye sordum.

"Hayır. Ben tek çocuğum."

"Anlıyorum." Boğazımı temizledim. "Her neyse, bana şirketinizde bir pozisyon teklif etmeniz çok nazik bir davranış."

"İş beyin ameliyatı olmayacak. Ama müşteri hizmetleri konusunda yardımcı olabilecek birine ihtiyacımız var. İşlerin sürekli ters gittiği çok sayıda mülk yönetiyoruz. Yanıtları hazırlayacak, çağrılarını yanıtlayacak ve müşteriler ve yüklenicilerle olan açık uçlu anlaşmazlıkları çözülene kadar takip edeceksiniz. İyi yazabilen ve iletişim kurabilen birini gerektiriyor. Bir İngilizce uzmanı olarak yazabilmeniz gerektiğini düşündüm, değil mi?"

"Evet, üstesinden gelebileceğim bir işe benziyor." Yatağıma uzandım ve biraz beden dışı bir deneyim yaşayarak tavana baktım. "Nerede yaşıyor olacağım?"

"Lavinia ile kalmak isteyeceğini düşündüm."

"Londra'daki ofisinizden çok uzakta olmaz mı?"

"Yaklaşık bir buçuk saatlik yol. Ama sadece haftada bir ya da iki kez ofise gidip yüzünü göstermen gerekecek. O günlerde senin için bir araba gönderebilirim. Geri kalan zamanlarda evden çalışabilirsin. Düzgün bir şekilde eğitildikten sonra, uzaktan yapmak kolay bir iş çünkü hepsi telefon görüşmeleri ve e-postalardan ibaret."

"Kulağa bir rüya gibi geliyor, dürüst olmak gerekirse - patronum olman dışında." "Doğrudan bana bağlı olarak çalışmayacaksın ve muhtemelen beni görmeyeceksin

çok. Müşteri ilişkileri müdürümüze rapor vereceksiniz. Üstleneceğiniz görevlerin çoğu şu anda ona ait. Ancak bazı yeni satın almalarda bize yardımcı olacak, rolünü biraz genişletecek, dolayısıyla müşteri hizmetleri tarafında desteğe ihtiyaç duyacak."

"Ah, tamam. Bildiğim iyi oldu. Muhtemelen size rapor vermemem daha iyi olacak." Bir an tereddüt ettim. "İnsanlara... neler olduğunu anlatacak mıyız? Neden gerçekten İngiltere'de olduğumu?"

"Hayır, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Bu kimseyi ilgilendirmez." "Tamam. Yani benim bekâr bir anne olduğumu falan mı düşünecekler?"

"O kadar ileri gitmedim Abby."

"Tamam."

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu.

"Tüm bunlar ne zaman başlıyor?"

"Ne zaman hazır olursan."

Bunun için hazır mıyım? Korku ve heyecanın bir karışımını hissettim ama daha çok heyecanlandım. "Sig?"

"Ne?"

"Hazır mısın?"

"Sana söyledim, kendimi asla tam olarak hazır hissetmeyeceğim."

"Evet, ama bir şey seni cesaretlendirdi..." Kısa bir duraksamadan sonra, "Gri bir saç buldum" dedi.

Gülümsedim. "Bu doğru mu?"

"Bunu onlar için gerçekleştirmek için sonsuza kadar vaktim olmadığını anlamama yardımcı oldu. Onlar yaşılanıyor ve açıkçası ben de yaşılanıyorum."

Yüzde yüz rahat hissettirmese bile, verdiğiniz kararlar üzerine en iyi tahmininizle bahse girin."

"Yeterince adil." *Vay be. Bu gerçekten oluyor.* "Oraya ne zaman gelmeyi planlamalıyım?"

"Hemen acele etmene gerek yok. Biletinizi ne zaman ayırtacağınızı bana bildirebilirsiniz."

"Tamam. Tamam." Penceremden dışarı baktım. "Yakında görüşürüz, sanırım." "Evet." İç çekti. "Gitmene izin vereceğim."

"İyi geceler."

Telefonu kapatmadan önce "Tatlı rüyalar," dedi.

"Tatlı rüyalar." Bu bende kelebekler uçuşmasına neden oldu. Bu da tedirgin ediciydi.

Hayatımın en çılgın yolculuğuna çıkmak üzereydim. Ama kelebekler, *onu* bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim içindi. Ve şimdi yapardım.

BÖLÜM 10

Sig

Parça 10: Cornelius Brothers ve Sister Rose'dan "Too Late to Turn Back Now"

Taşıyıcı annelik konusunda ilerlemeye karar verdiğim andan itibaren geçen ay tam bir kasırğa gibiydi. İşin olağan stresi ile bu durumdan duyduğum endişeyi dengelemek oldukça zordu.

Daha sonra Britney'nin yumurtalarıyla embriyo oluşturmak için kullanılacak olan bir sperm örneği vermiştim. Abby henüz ABD'deyken transfere hazırlanmak için ilaç almaya başlamıştı. Buraya birkaç gün önce gelmişti ve bugün tek bir embriyonun transferini tamamlamıştık. Bunun bir gebelikle sonuçlanıp sonuçlanmadığının kan testiyle belirlenmesi için iki hafta beklememiz gerekecekti.

İşlemden sonra Abby ile birlikte Londra'daki doktorun ofisinden çıkarken gerçeküstü bir şey vardı. O içerideyken bekleme odasında oturmayı tercih etmiştim ve her şey çok hızlı gerçekleşmiş gibiydi.

"Nasılsın?" diye sordum. diye sordum.

"İyiyim," diye beni temin etti. "Kendimi farklı falan hissetmiyorum."

"Acı verici miydi?"

"Hiç değil. Sadece biraz baskı var. Başa çıkamayacağım bir şey değil."

"Güzel." Midemde bir düğüm hissederek başımı salladım. "Hızlı görünüyordu."

"Evet. Bu kadar muazzam bir şeyin bacaklarını birkaç dakikalığına açmaktan daha fazlasını gerektireceğini düşünebilirsin." Tereddütle gülümsedi. "Gerçi sanırım doğal yol da böyle işliyor."

Buna dokunmamayı tercih ettim. "Şimdi ne yapman gerekiyor?" Ben sordum. "Bugün ağırdan almam gerekiyordu ama doktor gerek olmadığını söyledi.

yatak istirahatinde olmak. Sadece maraton koşmak ya da çılgınca bir şey yapmak yok." "O zaman seni otele geri götürelim. Akşam yemeği hazırlayabilirim."

Otoparkta yüz yüze geldiğimizde gözlerimi aradı. "Streslisin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Lavinia bana stresli olduğun zamanlarda hep yemek yaptığını söyledi."

"Bu durumda, dinlenmen gerektiği için yemek yapıyorum. Stresli olduğum için değil."

"Dışarıdan yemek alabiliriz."

"Gerek yok. Yemek yapmayı severim," dedim arabanın kilidini açarken.

"Tamam. Neye ihtiyacın varsa." Yolcu tarafına bindi. "Bunu hafta sonunda yaptığımız için memnunum. Böylece bu hafta sonu rahatlayabilir ve Pazartesi günü işe hazır olabilirim. Ne zaman hazır olmalıyım?"

Trafiğe girdiğimde ona "Sabah yedi gibi senin için bir araba göndereceğim," dedim. "Eğitim için orada olacağınızı müşteri ilişkileri müdürümüze bildirdim bile. İlk birkaç hafta boyunca her gün ofise gelmeyi planlamalısın."

"Seni orada görmeyecek miyim?"

"Muhtemelen görmeyeceksin." Bundan emin olurdum, çünkü onu ofiste görmek ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı olacaktı.

"Tamam... Başlamak için sabırsızlanıyorum."

Hana vardıktan sonra hemen yiyecek dükkânına doğru yola çıktım. Nefes almak iyi gelmişti - bir süreliğine inkâr içinde yaşamak için bir fırsat. Artık geri dönmek için çok geçti ama bunu henüz tam olarak kabullenmemiştim. Hâlâ bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istiyordum. Abby her şeyi bir şampiyon gibi hallediyordu; sorun her zamanki gibi bendim.

Yiyeceklerle döndüğümde Abby ve Lavinia bir film izliyorlardı.

Film.

"Bu akşam burada tam olarak kaç kişi yemek yiyecek?" Abby sordu
Getirdiğim poşetleri gördü.

"Önümüzdeki birkaç gün burada olamayacağım için senin için bir şeyler hazırlayıp donduruyorum."

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi. "Ama teşekkür ederim."

Bana yer açacaklarını umarak mutfakta çalışmaya başladım. Sürecin içinde kaybolmak istiyordum. Ama Abby yaklaşıp yaptığım her hareketi izlemek için eğildiğinde bu zor oldu.

"Her zaman bu kadar hızlı mı dilimliyorsun? Parmaklarından birini koparacaksın Sig."

"Umarım ortadaki olmaz. Ona çok ihtiyacım var." Soğan parçalarını kenara kaydırdım ve sanki zamana karşı bir yarıştaymışım gibi sarımsakları doğramaya başladım. "Şefi asla rahatsız etmeme kuralını duymadın mı?"

"İzin verirsiniz yardım etmek isterim." "Dinleniyor olman gerekiyordu."

"Sadece biraz dinlenmem gerektiğini söyledi. Ayakta durup sebze doğrayamayacağımı söylemedi." Daha da yaklaştı. "Cidden, ne yapabilirim?"

Çiçekli kokusu vücudumun tepki vermesine neden oldu. Ona bakamıyordum bile, çünkü güzel yüzünü görürsem ya da her zaman meraklı olan gözlerine bakarsam yumuşayacağımı biliyordum.

"Teklifin için minnettarım Abby, ama sakıncası yoksa yalnız yemek yapmayı tercih ederim." *Daha doğrusu, senin yakınlığın beni huzursuz ediyor.*

"Elbette. Sorun değil," diye mırıldandı, sesinde hayal kırıklığı vardı.

Benim soğuk tavrımı hak etmemişti. Abby açıkça benimle bağlantı kurmaya çalışıyordu ve ben engel koymuştum. Önümüzdeki dokuz ay boyunca durumu bu şekilde idare edemeyecektim ama bu gece için ihtiyacım olan şey buydu.

Üç farklı tepsi akşam yemeği hazırladım: sebzeli lazanya, tavuk ve mantarlı güveç ve karides, pesto ve makarna fırını. Karidesli yemeği bu akşam için fırına attım ve diğer iki yemeği dondurucuya yerleştirdim.

Yemek piştikten sonra oturma odasına geçtim, Abby televizyonda Lavinia'ya bir şeyler gösteriyordu.

Lavinia yanındaki yeri okşadı. "Sigmund, gel otur. Abby bana ailesinin dükkânını gösteriyor."

Oturma odasına doğru bir adım daha attım.

Abby televizyonu durdurdu ve bacak bacak üstüne atarak oturduğu yerden başını kaldırdı. "Birkaç yıl önce, annem hâlâ hayattayken yerel bir haber kanalı dükkânımızla ilgili bir program yapmıştı. YouTube'da yayınlanmıştı. Ona göstermek için çektim."

"Ah." Oturdum.

Tekrar oynat tuşuna bastı. Abby'nin daha yaşlı bir versiyonuna çok benzeyen kahverengi saçlı bir kadınla röportaj yapılıyordu. Muhabir onu tişörtler ve biblolarla dolu bir dükkânın etrafında takip ediyordu.

Abby'ye baktım. Sessizdi, gözleri ekrana yapışmıştı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Fark ettim ki o da benim gibi gerçekten

Kaybı anlıyordu. Belki de bana karşı bu kadar sabırlı olmasının nedeni buydu. Britney gibi Abby'nin annesi de ölmek için çok gençti.

"Bir gün dükkânı yeniden açtığında, dev istakoz şapkasına ilk ben talibim," diye duyurdum.

Bana döndü ve gülümsedi. "Tamamdır." Gözleri benimkilerde oyalandı. Beni okumaya çalışıyordu, muhtemelen günün büyük bölümünde zavallı bir hıyar gibi davrandıktan sonra neden şaka yapmaya karar verdiğimi merak ediyordu.

Ama gözlerinin yoğunluğuyla baş edemiyordum. Belki de daha kötü olan tek şey, o gece barda *beni* ona bakarken yakalamasıydı. Birçok nedenden dolayı ona bakmaktan hoşlanıyordum. Ki bu rahatsız ediciydi. Sadece güzel olduğu için değildi. Bu bariz bir nedendi. Ama onu *dinlemeyi* de seviyordum. Sesi hoştu. Ve sohbet ederken, her zaman karşısındakinin söylediklerine bağlı kalarak, inanarak konuşurdu. Bunu gözlemlemek hoşuma gidiyordu, bu benim küçük kirli sırrım olsa bile. Bunu gizlice yapmak zorundaydım. Bir daha beni yakalamasına izin vermeyeceğime yemin etmişim.

Boğazımı temizledim. "Pekala, zamanlayıcı akşam yemeği için ayarlandı. Yaklaşık otuz dakika içinde patlayacak. Ben Londra'ya dönüyorum."

Abby'nin gözlerindeki ışık söndü. "Bizimle yemeğe kalmayacak mısın?"

"Hayır," dedim ceketimi alırken. "Siz ikiniz tadını çıkarın."

BÖLÜM 11

Sig

Parça 11: Maroon 5'tan "Memories"

O gece, günün yorgunluğunu atmak için, bir süre önce bir arkadaşlık uygulamasında tanıştığım bir kadınla buluşma ayarlamaya karar verdim. Alaina'yla bir kez takılmıştım ve normalde tekrarları seven biri değildim, ama bu gece ihtiyacım olan şey hızlı ve kolaydı - hiçbir şey hissetmememi sağlayacak bir şey, en azından bugün yaşananların duygusunu.

Alaina daireme geldiğinde, dar, kırmızı bir kıyafet ve yüksek deri çizmeler giymiş, saldırmaya hazır görünüyordu. "Aramana şaşırdım," dedi içeri girerken. "Senden bir daha haber alacağımı sanmıyordum. Neler oluyor?"

"Konuşacak havada değilim, eğer sorun değilse."

Gözleri parladı. "Bana uyar." Çantasını savurdu. "En son *konuşmadığımız* zaman hayatımın en unutulmaz gecelerinden biriydi, o yüzden..."

Onu kendime doğru çektim, sertçe öptüm ve bu zoraki bağdan kaçmak için kendimi zorladım. *İşte buydu*, alıştığım hayat. Boş. Anlamsız. Endişesiz. Gelecek korkusu yok. Sadece uyuşukluk. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde daha büyük bir güçle gezdirirken, geçen her saniyede bir şekilde daha kötü hissediyordum. Amaç hiçbir şey hissetmemektir ama bu tam tersi bir etki yaratmış, iğrenme gibi olumsuz duygular hissetmeme neden olmuştu. Bu kadını bugün aklımı başımdan alması için istemiştim ama bir yanımda *onu* gerçekten istemiyordum.

Telefonum çaldı. "Bir dakika..." Başladığım felaketten uzaklaştım, telefonuma uzanmadan önce alt dudağımı ovuşturdum.

Abby'den bir mesajdı.

Abby: Karides yemeği gerçekten güzeldi. Yaptığın için teşekkürler. Keşke yemeğe kalsaydın ama neden kalmadığınızı anlıyorum. Bugün senin için çok şey olmuş olmalı. Çok fazlaydı.

Benim için. Tahmin ettiğimden de fazla. Annemin o videosunu ölmeden önce izlememiştim. Onu ilk kez görüyor ya da sesini duyuyordum. Aynı anda hem yürek parçalayıcı hem de güzeldi. Ama bugün anneme ihtiyacım vardı. Anılarımızdan saklanmaya çalışırız çünkü acı verir. Ama bazen gerçekten ihtiyacımız olan şey hatırlamaktır.

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. O haklıydı. Sorunumu çözmek için ihtiyacım olan şey kaçmak değil, kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım her şeye izin vermektir. Britney'le ilgili düşüncelerimi engelliyordum, çünkü bir saniyeliğine bile olsa oraya gitmek beni son derece üzüyordu - bugün kaçırdığı her şey için, genel olarak kaçıracağı her şey için. Ama onu zihnimden uzaklaştırmak için harcadığım çaba, muhtemelen her şeye izin vermekten daha yorucuydu.

"Neyin var?" Alaina sordu.

"Ha?" Sersemlemiş hissediyordum, hâlâ Abby'nin mesajına bakıyordum. "Her şey yolunda mı? Biri ölmüş gibi görünüyorsun."

Biri ölmüştü. Sadece bu gece değil. "Evet, uh..." Sonunda telefonumdan başımı kaldırdım. "Özür dilerim. Bunu bu gece yapamam."

"Ne?" Yüzü kızardı. "O zaman beni neden aradın?"

"İhtiyacım olduğunu düşünmüştüm ama..." Başımı salladım. "İhtiyacım olan şey bu değildi."

"Benim ihtiyacım vardı," diye tükürdü. "Vaktimi boşa harcadığın için teşekkürler."

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve arkamı döndüm. Bu tam bir pislik hareketiydi. Bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Sadece şu anda umursayacak zihinsel kapasiteye sahip değildim.

Alaina ceketini kaptı ve ardında mırıldandığı küfürlerden oluşan bir iz bırakarak hışımla kapıdan çıktı. Her birini hak etmişim.

Abby'ye mesaj atmadan önce tam bir dakika boyunca kapıya baktım.

Sig: Yemeği beğendiğine sevindim. Haklısın. Bugün çok şey yaşadım ve duygulardan kaçma eğilimim var. Ne kadar güçlü olurlarsa o kadar hızlı kaçıyorum. Çoğu gün hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum. Bu neredeyse mükemmelleştirdiğim bir uygulama. Ama bugün başarısız oldum. Dayanılmaz bir hal aldı. Sana bir özür borçluyum, tekrar. Sorun sen değildin. Lütfen bunu bil. Bugünün en iyi parçası sendin.

Göğsüm acıyordu. Bu kadar... dürüst olmak garip hissettirdi. Muhtemelen son kısmı itiraf etmemeliydim ama doğruduydu. Abby'nin sakın tavrı, işlem için içeri girdiği andan itibaren hissettiğim paniği dengelememe yardımcı olmuştu. Bu durum ne kadar zor olsa da, o her şeyi daha iyi hale getirmişti.

O cevap verdikçe üç nokta hareket ediyordu.

Bunu atlatacağız. Her seferinde bir gün. İyi geceler ve sorun yok. Neden gittiğini anlıyorum.

Gerçekten istediğini hissettim. Bu yüzden bana mesaj atmıştı. Tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Parmağım tuş takımının üzerinde oyalandı. Bir yanım konuşmaya devam etmek, hapsolmuş duyguların bir kısmını serbest bırakmak istiyordu. Onunla bunu yapabileceğimi düşündüm. Ama bunun yerine, telefonumu bir kenara bıraktım.

O gece yatmadan önce telefonumu tekrar çıkardım - Abby'ye mesaj atmak için değil, Britney'nin ölümünden bu yana geçen beş yılda ilk kez bir şey yapmak için. Hastalanmadan önce onunla Londra'da dolaştığımız bir videoyu izledim. Düşündüğüm kadar acı verici değildi. Olumsuz duygulardan çok olumlu duygular uyandırdığı için gülümsemeyi bile başardım.

Belki bir ara tekrar izleyebilirim.

BÖLÜM 12

Sig

Parça 12: Tracy Chapman'dan "Fast Car"

Ertesi Pazartesi, Abby Covington Properties'deki ilk eğitim gününü tamamlamıştı. Mikro yönetim yapmak istemediğimden, ona ipleri gösterme işini müşteri ilişkileri müdürüm Art Schumacher'e bırakmıştım. Bununla birlikte, günün sonunda sorularını yanıtlayabilmek için ona bir araba çağırarak yerine o gece Londra'dan Westfordshire'a geri götürmeyi teklif ettim.

Ofisim başka bir katta olduğu için onu hiç görmemiştim ama saat 18.00'de benimle dışarıda buluşmasını rica ettim ve arabamı binanın önüne çekerek beklemeye başladım. Ilıman bir Mayıs akşamıydı, görünürde tek bir yağmur damlası bile yoktu.

Bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Abby onu daha önce hiç görmediğim kadar farklı görünüyordu. Sivri çapraz yakalı, vücuda oturan, ince çizgili bir elbise giymişti. İşe uygun olsa da, işteki ilk günü için hayal edebileceğimden daha kışkırtıcı bir gardırop seçimiydi. Basitçe söylemek gerekirse, çok seksi görünüyordu ve bizim için çalışan birkaç serserinin onu süzüp ağzının suyunu akıtarak bir gün geçirdiğini biliyordum. Sanırım şu anda ben de onlardan biriydim.

"Hey." Arabaya binip emniyet kemerini bağlarken gülümsedi. "Beni geri götürmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim."

Boğazımı temizleyerek arabayı çalıştırdım ve yola çıktım. "İlk günün nasıldı?"

"Öğrenmem gereken çok şey var, özellikle de veri tabanında gezinirken, ama işin teknik yönünü kavradıktan sonra sorumlulukların üstesinden sorunsuzca gelebileceğim. Açıkladığınız gibi, çoğunlukla yanıt yazmak ve telefon görüşmelerini idare etmek gerekiyor ki her ikisinde de çok iyiyim."

"Art işleri açıklarken yardımcı oldu mu?"

"Aslında beklenmedik bir şekilde ofisten ayrılmak zorunda kaldı, bu yüzden onunla fazla çalışamadım."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne?"

"Evet. Bir tür aile meselesi. Bildiğini sanıyordum."

"Hayır, bilmiyordum." Ona baktım. "O zaman seni kim eğitiyordu?"

"Alistair Jones."

Kaşlarımı çattım. *Harika. Tek kelimeyle harika.* Alistair Jones kadınlara düşkünlüğüyle bilinen bir zamparaydı ve pençelerini Abby'ye geçirmeye çalışacağından emindim. Ne yazık ki bana on yıl önceki halimi hatırlatıyordu, sadece daha kötüsünü. "Seni düzgün bir şekilde eğitecek nitelikte değil."

"Art'ın altında çalışıyor, değil mi? Ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu."

"O kalifiye *değil*." Dişlerimi sıktım. "Art dönmezse yarın seninle çalışırım."

"Tamam," diye mırıldandı, muhtemelen tepkime şaşırmıştı.

Tanrı aşkına, ona nasıl olduğunu sor. Hamile olabilirdi. Bunu unutmaya meyilliydim ya da belki de daha çok unutmaya çalışıyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedi. "Normalden farklı değil."

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "İyi."

"Buzlukta bıraktığın o iki yemek gerçekten çok güzeldi. Her ikisini de hafta sonu yedik."

"Buna sevindim."

Bana döndüğünde otoyola yeni girmiştim. "Düşünüyordum da..."

"Bu tehlikeli," diye alay ettim.

Gözlerini devirdi. "Buradayken bir arabam olsun istiyorum Sig. Lavinia ve benim için bir şeyler almak üzere markete gitmemi kolaylaştırır. Evden her çıkışımda bir araç çağırmak pek pratik değil. Senden bunu ödemeni istemiyorum. Sadece kimseye muhtaç olmak istemediğimi bilmeni istedim, bu yüzden kendime ait bir şey almayı planlıyorum."

"Saçmalama. Geçici olarak buradayken araba almaya paran yetmez."

"Elbette, ben-"

"Senin için bir arabam

var." Gözlerini

kırpıştırdı. "Gerçekten

mi?"

"Leo'nun evinde park halinde. Şu anda kullanılmıyor."

"Vay canına. Tamam. Bu harika."

"Aslında Felicity için bir hediye olarak satın aldım." "Oldukça pahalı bir hediye."

"O iyi bir arkadaşı. Ve bu bir tür iç şaka. Bulduğumda bunu görmezden gelemedim." Şerit değiştirirken dikiz aynasını kontrol ettim. "Her neyse, eminim buradayken onu kullanmanla ilgili bir sorunu olmayacaktır. Sadece garajlarında tozlanıyordu. Aslında arada bir kullanmak iyi olurdu."

Yüzü aydınlandı. "Bu harika olur." "Şimdi oraya gidip alalım mı?"

"Sence habersiz uğramamıza bir şey derler mi?"

"Onlara ilk kez uğruyor olmayacağım, ama muhtemelen aramalıyım. Eğer orada değilse, ev müdürleri Nathan bizi içeri alabilir. Kendisi eski bir dostumdur."

"Ev müdürü ne iş yapar?" diye sordu.

"Normalde Leo gibi birinin yirmi dört/yedi çalışanının olması gerekir. Ama Felicity bu şekilde yaşamak istemediğinde ısrar etti - evlerinde sanal yabancılarla. Bu yüzden uzlaştılar. Asgari düzeyde çalışıyorlar: mülklerinin kapısında güvenlik, bir ev yöneticisi ve yarı zamanlı bir temizlikçi. Leo'nun büyürken sahip olduğu personelin yaklaşık onda biri."

"Bir insanın evinin etrafında bu kadar çok insanın dolaşmasına, çarşafalarını kabartmasına ve onları yelpazelemesine ihtiyacı olduğunu hayal etmek zor." Güldü. "Felicity'ye katılıyorum."

Yolda Leo'yu arayıp bilgi verdim. Bana kendisinin ve Felicity'nin evde olmadığını ama garaja girip arabayı alabileceğimi söyledi. Mülkünün tüm güvenlik kodları bende vardı ve Nathan bu gece izinliydi, bu yüzden orada personel olmayacaktı.

Oraya vardığımızda Abby garajın içinde park etmiş altı araba görünce şaşırmış görünüyordu. Onun kullanacağı araca ulaşmak için lüks araçların yanından geçtik. Bunu gördüğünde yüzünde beliren şaşkın ifadeye kıkırdadım.

"Vay canına, bu..."

"Küçük mü?" Ben teklif ettim.

"Evet, ama mükemmel." Parmaklarını kaputun üzerinde gezdirdi. "Bir Fiat, değil mi?"

"Evet. Bacaklarım içine zor sığıyor," dedim. "Ama sana çok yakışacaktır."

"Kireç yeşili. Ne renk ama." Abby kapıyı açtı ve bindi. "Bunun arkasındaki hikâye ne?"

"Leo ve ben Rhode Island'da tanıştığımızda Felicity bu arabanın eski bir versiyonunu kullanıyordu. Ne kadar gülünç görüldüğü konusunda ona takılırdım. Buraya taşındıktan sonra sürekli o arabayı ne kadar özlediğinden bahsediyordu, ben de bir tane buldum ve doğum gününde ona hediye ettim."

"Vay canına Bay Para Çuvalı, ne güzel bir hediyeydi." Ellerini deri direksiyon simidinde gezdirdi.

"O gün arabayı sürdüğümde yüzünü görmek her kuruşuna değdi."

"Onunla aranızdaki ilişkiye bayılıyorum." Abby koltukla oynadı, ileri geri ayarladı.

Açık kapıya yaslandım. "Bu arabayı tek bir şartla kullanabilirsin."

Başını kaldırıp bana baktı. "Ne şartıyla?"

"Sadece şehirde dolaşmak için kullan. Bu kadar küçük bir şeyi otoyolda kullanmanı istemiyorum."

"Otoyolda sorun olmaz."

"Çok iyi bir sürücü olduğun için mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Pazarlığa açık değil, Abby."

"Tamam. Tamam. Sadece arka yollar." İç çekti. "Zaten arabaya sadece bunun için ihtiyacım var, şehirde dolaşmak için."

"Peki o zaman." Garajın diğer tarafındaki kancadan anahtarları aldım ve ona doğru yürüdüm. "İşte anahtarlar."

Abby arabadan çıktı ve anahtarları çantasına doldurdu. "Teşekkür ederim." "Artık gitmeliyiz," dedim.

"Bekle. Madem buradayız, hayvanlara merhaba diyebilir miyiz?"

"Şehre geri dönmeliyim." "Tamam."

Kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

Ama yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifade daha iyi karar vermemi gölgeledi. *Nasıl hayır diyebilirdim ki?* "Belki hava kararmadan önce arka tarafa kısa bir ziyarette bulunuruz."

BÖLÜM 13

Sig

Parça 13: will.i.am ve Britney Spears'tan "Mind Your Business"

Hızlı bir ziyaret, arazinin etrafında bir saatlik bir gezintiye dönüştü, bu sırada bu sefer gübreye bastım ve sonuç olarak otuz dakikanın daha iyi bir kısmı için taşaklarımı kırdım. İçeri girip temizlendikten sonra hayvanlarla takılmaya devam ettik.

Şimdi nihayet içeri girip kapıyı kilitleyeceğimizi sanıyordum ama bunun yerine Abby kolumdan tutup beni küçük bir ahıra götürdü. Dev bir saman yığınının üzerine oturttu.

"Rahatına bakabilirsin."

"Bir saman yığını içine atlamak için yalvarıyor, değil mi? Daha önce buraya göz attığımızdan beri gözüm buradaydı." Bana el salladı. "Gel bana katıl, seni sert çocuk."

İsteksizce yürüdüm ve yanına uzandım. "Londra'ya dönmemi zaten çok geciktirdin, burada kalmam için beni ikna etmene izin vermeseydim içine basmayacağım dışkıdan bahsetmiyorum bile. Gitmem gerek."

"Neye? Boş dairene mi?"

"Akıl sağlığım beni orada bekliyor, evet." "Benim etrafımda olmak seni delirtiyor mu?"

"Akıl sağlığım nerede yalnız kalırsam oradadır."

"Madem geç oldu, Londra'ya kadar gitmek yerine otelde uyuyabilirsin. Sabah işe birlikte gidebiliriz. O zaman bana araba çağırmak zorunda kalmazsın."

"Ya da bu saman yığınının içinde oturarak vakit kaybetmek yerine uygun bir saatte Londra'ya dönebilirim."

Beni görmezden geldi. "Bir an için gözlerini kapat ve sadece nefes al Sigmund. Uzaktaki hayvanların seslerini dinle."

Neden bilmiyorum ama onu dinledim. Gözlerimi kapattım ve havayı içime çekip çıkardım. Durup anı yaşamak için nadiren zaman ayırırdım. Genelde yalnız kalmayı tercih etsem de, zihnimin sessizleşmesine nadiren izin verirdim. Bu bana yabancı geliyordu ama nahoş değildi ve belki de gerekliydi, özellikle de iç monoloğumdan ziyade dışarıdaki doğanın seslerine odaklandığım için.

Gözlerimi açtığımda Abby'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Gerçekten büyüleyiciydi, mükemmel, kalkık burnunun delikleri aldığı her nefeste biraz daha açılıyordu. Dudakları ayrılmıştı.

Gözlerini açtığında arkamı döndüm. *Neden hep ona bakarken yakalanıyorum?*

"Neden bana bakıyordun?" diye sordu. "Gözlerini kapatman gerekiyordu."

Hiçbir şey söylemediğim halde ensemden başımın tepesine doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Gözlerini hiç kapattın mı?" diye sordu.

"Kapattım. Sonra sıkıldım. Karanlıktan daha ilginçsin sanırım."

"Ne iltifat ama. Saf karanlıktan bir basamak yukarı."

"Yalnız olmayı sevsem de sessizliği sevmiyorum. Hayvan seslerini dinlerken bir süre güzeldi. Ama sonra odağımı kaybettim."

"Çok güçlü, değil mi? Dikkatinizi dağıtacak bir şey yok mu? Düşünmek ve *hissetmek* zorunda olmak

başka bir şeye yönelmeden?"

"İşte tam da bu yüzden bunu uzun süre yapamam."

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Hareketsizliğe tahammül etmek bir sanattır. Hâlâ üzerinde çalıştığım bir şey. Aslında ben de mücadele ediyordum." "Düşüncelerini bastırmakla mı mücadele ediyordun?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet."

"Ne düşünüyordun?"

"Farklı hissetmiyor olmamın implantasyon söz konusu olduğunda bir şey ifade edip etmediğini ölçmeye çalışıyordum. Hamile olduğumu bir şekilde anlayacağımdan hep şüphelenmişimdir. Ama ben tamamen aynı hissediyorum." Bana doğru döndü. "Gizliden gizliye hamile olmadığımı mı umuyorsun?"

Bunu düşündüm, ona dürüst bir cevap borçlu olduğumu biliyordum. "Ne dilediğimi bilmiyorum Abby. Bir açıdan, olmasaydın rahatlardım ama tamamen değil. Bu biraz karışık. Ama yine de tekrar deneyeceksek bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Ya hiçbir iŖe yaramazsa? Sadece sınırlı sayıda embriyo var."

Bu ihtimal beni biraz rahatlatırsa da aynı zamanda yürek paralayıcıydı. Gerçekten yürek parçalayıcı. Çünkü bir kez öldüklerinde, her Ŗey bitecekti.

"Olmazsa, kismet deęilmiŖ," dedim.

Ağzı aŖaęı doğru kıvrıldı. "Ben de öyle hissediyorum. Ama Phil ve Kate için gerçekten üzülürdüm."

"Yine de henüz gerekleŖmemiŖ bir Ŗey hakkında spekülasyon yapmaya değmez."

Telefonum çaldı ve aŖaęı baktığımda arayanın bir yıl önce takıldığım Lourdes olduğunu gördüm. Son zamanlarda buluŖmak için bana mesaj atıyordu ve ben mesajlarını görmezden geliyordum. Zil sesini kapattım.

"Kimdi o?" Abby sordu.

"İsmi lazım değil, seni ilgilendirmez."

"Bir kadın mı? Bu yüzden mi Londra'ya dönmek için bu kadar acele ediyorsun?" "İnan bana, acele etmeye değecek biriyle tanışmadım."

"Ŗey, affedersiniz, Bay Seçici."

Yüzümü ona dönmek için biraz yuvarlandım ve çenemi elime dayadım.

"Seçici olmanın tuhaf olduğunu mu dŖnyorsun?"

"Seçici olduğunu d  Ŗ  n m  y o r u m . Bence sen herkes. Arada bir fark var."

"Beni zmiŖ görünüyorsun, peki ya sen? *Sen* neden Bekr mısın?"

"Sanırım bahsettiğim gibi kötü bir deneyim yaŖadım ve bir daha kalbimle oynanmasını istemedim."

"Ne kadar zaman önceydi? Senden ayrılan adam..." "Neredeyse üç yıl oldu."

"Ama o ayrılıktan beri ıkıyorsunuz." "Evet.

Birkaç kısa..."

"İliŖki mi?" KaŖlarımı kaldırdım.

"Sanırım artık karakterimi aktif olarak değerlendirmediğine göre bunu kabul edebilirim."

"Bunun için seni neden yargılayayım ki? Bana sorarsan seks doğaldır, hayatta kalmak için gereklidir."

"Sadece sonrasında kadınlarla bir Ŗey yapmak istemiyorsun."

Bunu inkâr edemeyerek omuz silktilim. "Britney'den beri *o kadar* çok kadın olmadı. En azından benim gençliğime kıyasla. Çoğu zaman biriyle tanışıyorum ve bir şey yapmamaya karar veriyorum. Ama *karşılaştıklarım* arasında, evet, onları bir daha görüp görmediğim hiç önemli olmadı."

"Britney'de farklı olan neydi? Yani, onunla tanıştığınızda? Onun doğru kişi olduğunu nasıl anladın?"

Göğsüm daraldı. "Sana daha az klişe bir cevap verebilmeyi çok isterdim - çünkü klişelerden *nefret ederim*- ama biliyordum işte. Birlikte geçirdiğimiz yaklaşık bir saatten sonra ondan asla ayrı kalmak istemedim."

"Yeterince adil. Bazen böyle olur derler. Sen sadece *biliyorum*."

"Bunu hiç yaşamadın mı?"

"Hayır." Abby başını salladı. "Hâlâ benim başıma gelmesini bekliyorum." Gülümsedi. "Her neyse, bilgin olsun diye söylüyorum, *bazı* insanlar gibi rastgele insanlarla takılmıyorum." Bana dirsek attı. "Önce onları tanımalıyım." "Seni tanıdığım kadarıyla Abby, birine bir şey sormayacağını düşünemiyorum."

Milyonlarca soru soracaksın."

"Şey, evet. Kiminle uğraştığımı bilmem gerekiyor. İyi bir insan olmayan biriyle vaktimi boşa harcamayacağım - onlardan çılgınca etkilensem bile."

"Bazen daha azı daha çoktur," diye mırıldandım.

"Bunu benimle ilk karşılaştığında beni sorgulayan adam söylüyor."

"Çocuğumu taşıyacak biri hakkında, sadece onunla birlikte olacağım birinden biraz daha fazla şey bilmem gerekir..."

"Sikmek mi?" Cümlemi o tamamladı.

Dilindeki kelime bana istenmeyen bir heyecan verdi. Bunu birkaç kez daha söylemesini umursamazdım, bu da muhtemelen kafamı kontrol ettirmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu.

Her nasılsa gitmek için duyduğum aceleyi unutmuştum. Samanların üzerindeki bu noktada oldukça rahatlamıştım. Gerçi mesele saman değildi, değil mi?

"İşte şimdi beni tembelleştirdin. Kötü örnek oluyorsun, Knickerbocker."

Başını elinin üzerine yasladı. "Neden bu gece handa uyumuyorsun? Lavinia senin arkadaşlığına bayılır."

"Oraya döndüğümüzde çoktan bitmiş olacak ama sanırım haklısın. Bu saatte, sabah seninle Londra'ya gelsem de olur."

"İş kıyafetlerini Bainbridge'de saklıyorsun, değil mi?"

"Evet. Odamda ihtiyacım olan her şey var." Ahır kapısından dışarı baktım. Artık tamamen akşam olmuştu. "Artık hava karardığına göre geri dönerken dikkatli olmalısın."

"Nasıl olsa arkamda olacaksın, başım derde girerse diye, değil mi?"

"Beni bir daha asla senin önünde araba kullanırken bulamayacaksın," diye takıldım. "İyi bir tane." Ayağa kalkıp elbisesini fırçalarken güldü.

"Can

Bir dakikalığına arkana döner misin?"

Gözlerimi kısıtım ama dediğini yaptım. "Tamam... Bunu neden yapıyorum?"

Birkaç saniye geçti. "Şimdi her şey yolunda." "Bütün bunlar da neydi?" diye sordum.

"Benimle dalga geçmeyeceğine söz veriyor musun?" "Hayır. Ama yine de anlat."

"İç çamaşıma bir parça saman sıkışmıştı." Yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi.

Ve sonra... Yıllardır ilk kez güldüğümü hissettim. Kendimi toparladığımda ona "Eve dönüş yolu oldukça virajlı ve gece karanlık," dedim. "Biraz ışık sağlamak için önden gitmeliyim."

"Yani yine arkadan çarpmaya güveniyor musun?"

"Bu saatte koyunları fark etmek oldukça zor, o yüzden gözünü yoldan ayırmayacağına inanıyorum."

"Tutacağım." Göz kırptı.

O gece beni hana kadar takip etti ve bir çarpışmaya neden olmamayı başardı. Bainbridge'e vardığımızda saat epeyce geç olmuştu ve Abby mutfaktan bir şeyler atıştırdıktan sonra doğruca odasına gitti.

Beklendiği gibi Lavinia uyuyordu. *Ya da ben öyle sanıyordum.* Koridorda yürürken kafasını yatak odasından dışarı uzattı.

"Ayakta ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Abby için endişelendim çünkü geç oldu."

"Araba almak için Leo'ya gittik."

"Biliyorum. Bana bir mesaj gönderdi ama yine de gece o karanlık yolda araba kullanmasından endişelendim."

"Biraz ışık sağlamak için önüne geçtim."

"Çok nazıksın." Bana tuhaf tuhaf bakarken ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne dedin?"

"Bir arabayı almak dört saat sürmez," diye fısıldadı.

Yutkundum. "Hayvanları görmek istedi."

"Hmm..." Bakışları daha da şüpheli bir hal aldı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Normalde durup çiçekleri koklayacak, hayvanları görecektir biri değilsin Sigmund."

"Ne ima ediyorsun, deli kadın? Sadede gel."

"Bence Abby'nin senin üzerinde iyi bir etkisi var." Omuz silkti. "Ve bence geç saatlere kadar dışarıda kalmanın arabadan daha fazlası var."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ve durmanı istiyorum, tamam mı? Çünkü yanıyorsun."

"Merak ettiğim için beni suçlayamazsın."

"Evet, suçlayabilirim." Sesimi alçalttım. "Sen kendi işine bak ve uyu."

"İyi geceler Sigmund," dedi şarkı söyler gibi bir sesle, ben koridorda yürümeye devam ederken. "Hafta boyunca seni burada, handa görmek güzel. *Alışılmadık* bir şey daha."

"Defol git." Döndüm ve ona bir bakış attım ama parmağımı göstermeden durdum.

Odasında kaybolmadan önce sıırttı.

Meraklı herif.

BÖLÜM 14

Abby

Parça 14: Avril Lavigne'den "Naked"

Covington'da çalışmaya başlamamın üzerinden bir buçuk hafta geçmişti ve yeni rutinime alışmaya başlamıştım. Yine de dünden beri gergindim, hamile olup olmadığımı belirlemek için kan alındıktan sonra doktorumun aramasını bekliyordum.

İşe gitmek için hazırlanırken banyomda tuvalet kâğıdı kalmadığını fark ettim. Lavinia'nın yedek ruloları nerede sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden oradan biraz almak için diğer banyoya gittim.

Kapıyı çaldım ve kimse cevap vermeyince güvenli olduğunu düşünerek içeri girmek için düğmeyi çevirdim. Ama Sig'in parıltısı gözümün önüne gelince sıçradım.

Sadece Sig değil.

Sig'in yarı çıplak vücudu.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Bu da ne...?" Beyaz havluyu hızla beline sardı. "Aman Tanrım!" Gözlerim yontulmuş göğsüne kilitlendi. "Çok özür dilerim."

Her şey çok hızlı olmuştu. Belden aşağısını net olarak görememiştim ama beni çok şaşırtmıştı, sadece vücudu mükemmel değildi, kolunun üst kısmında da epeyce mürekkep vardı. Mükemmel bir tuval gibiydi. Tek düşünebildiğim *çarpıcı* olduğuydu.

Şakağındaki damar patlayacakmış gibi görünüyordu. "Nasıl vuracağını bilmiyor musun?"

Bu kesinlikle beni kendime getirdi. "Kapıyı *çaldım*."

Kulaklıklarını çıkarıp fırlattı, bunun *kendi* hatası olduğunu anlayınca ifadesi yumuşadı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım. "Ben sadece tuvalet kâğıdı arıyordum."

Gözlerim tekrar onun mükemmel, bronzlaşmış gövdesine kaydı, altılı paketinin üzerinden bir su damlası süzülüyordu. *Vay anasını*. Vücudunun nasıl olabileceğini hayal etmiştim.

Ama gerçek, hayallerimin çok ötesindeydi. Bu adam ya durmadan çalışıyordu ya da delicesine kutsanmıştı.

Diz çöktü, lavabonun altındaki kapıyı açtı ve göğsü inip kalkarak bana bir rulo uzattı.

"Teşekkür ederim. Her neyse, burada ne yapıyorsun? Londra'da olduğunu sanıyordum."

"Dün gece geldim. Leo ve ben onun evinde bazı arkadaşlarla geç saatlere kadar poker oynadık. Burada uyumaya ve bu sabah seninle birlikte işe gitmeye karar verdim."

"Oh...tamam. Tuvalet kağıdı için teşekkürler." Kendimi kızarmış hissederek odama döndüm ve yatağa oturdum, her şeyden sarsılmıştım.

Son birkaç gün içinde Sig hakkında bazı şeyler öğrenmiştim. Birincisi, ne zaman biraz yakınlaşsak, kendinden uzaklaşıyordu. Bu hafta iş geceleri beni Westfordshire'a götürmesi dışında, Leo ve Felicity'nin ahırında takıldığımızdan beri onunla pek kaliteli zaman geirmemiştim.

O geceden bahsetmişken, bana onun ne kadar korumacı olduğunu öğretmişti. Arabayı benim önümde sürmekte ısrar etmesi de bunu kanıtlıyordu. Yine de, *beni* mi yoksa potansiyel olarak taşıdığım bebeği mi koruduğunu merak etmek zorundaydım.

Ve ne yazık ki, bir dakika önce tutarlı bir cümle kurma yeteneğimi kaybetmiş olmamın da kanıtladığı gibi, ondan inanılmaz derecede etkilendiğimi de öğrenmiştim. Onu yarı çıplak görmeden önce bile çekici buluyordum. Ya şimdi? Umutsuzdu.

Neyse ki o sabah birlikte Londra'ya doğru yola çıktığımızda Sig benimle alay etmekten kaçındı ve onu basmamla ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi. Aslında neredeyse tüm yol boyunca sessizdi. Ben de manzaranın tadını çıkararak onu rahat bırakmayı tercih ettim.

İşe koyulduğumuzda, bunun sıradan bir eğitim günü olmayacağını anladım. Sig beni ofisin benim tarafıma doğru takip etti. "Benimle geliyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını attı. "İK, Art'ın önümüzdeki birkaç gün için yine izinli olduğunu bildirdi. Uğraştığı kişisel bir sorun varmış. Daha önce de belirttiğim gibi, Alistair seni eğitmeye devam edecek kadar deneyimli değil. Bu yüzden bugün seninle ben çalışacağım."

Ensemde bir gerginlik oluştu. "Alistair bu konuda deneyimli görünüyor. Ben."

"Tecrübeli, tamam. Sadece doğru bölgelerde değil."

Alistair odama yaklaşırken, fark ettiği anı görebiliyordum Sig yanımnda oturuyordu. Gergin bir şekilde bilgisayar  açtım.

"Her şey yolunda mı?" Alistair sordu. "Normalde binanın bu tarafında bulunmazsın patron."

"Art dışarıdayken birinin onu eğitmesi gerekiyor."

Alistair Sig ile benim aramda gidip geldi. " lk gün gayet iyi idare ettik, değil mi Abby? Ben hallederim."

Sig ayağa kalktı, gözlerindeki bakış neredeyse  ld r c yd . "Bir dakika benimle gel, Alistair."

Uzaklaşıp bir konferans odasında kaybolmalarını izledim. Yaklaşık beş dakika sonra ortaya çıktılar ve Alistair benim k b me dönmek yerine diğer yöne döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Her şey yolunda." Sig yanıma oturdu. "Veritabanını a  ve kişi ekranına git lütfen."

Tamam o zaman.

Sonraki birkaç saat boyunca Sig benimle oturdu ve uzaktan çalıştığım günlerde sanal özel aç üzerinden erişebileceğim ofis veritabanının giriş ve  ıkışları hakkında bana daha fazla şey öğretti. Sabahımızın başlangıcı ne kadar garip olsa da, bilgisayarımnda yazı yazmak için üzerime eğildiğinde baharatlı erkeklik kokusuna pek aldırış etmedim. Onun yakınlığından zevk almak benim küçük sırrım olmalıydı, ama bu sabah banyoda başıma gelenlerden sonra, zihnimin çukura düşmesine izin vermemek zordu. Artık tek fark ettiğim onun fiziksel varlığıydı - ekranı işaret eden büyük elleri ve uzun parmakları, kolundan dışarı fırlayan bilek dövmesi, siyah saçının bir parçasının ara sıra alnına düşmesi, kaslı kalçasının benimkine sürtünmesiyle oluşan sıcaklık.

Bir ara bir kadın yanıma yaklaştı. "Sigmund, Royer Investments ile öğlen yapacağımız toplantıyı unuttun mu?"

"Kahretsin." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet, unuttum. Teşekkürler Maxine. Beş dakika içinde orada olacağım."

Koltuğumu masadan uzaklaştırdım. "Gününü mahvettim."

"Bu benim hatam." Ayağa kalktı. "Zaten bir süre daha iyisin. Neden  ğle yemeği yemiyorsun, benim toplantımdan sonra tekrar bir araya gelebiliriz. Toplantıdan sonra

sadece bir saat sürer."

"Tamam." Koridorda asansörlere doğru ilerleyişini izledim.

Tuvallette kısa bir mola verdikten sonra asansöre bindim ve sık sık gittiğim sandviççiye doğru bir blok yürüdüm. Çavdar ekmeğinde pastırma ve elma suyu sipariş ettim ve öğle yemeğimi ofise geri götürdüm.

Bulduğum kattaki çalışan mutfağına gittim ve küçük yuvarlak bir masaya oturdum. İlk başta yalnızdım ama birkaç dakika sonra idari asistanlardan birkaçı içeri girdi. Bana gülümsemekle birlikte benimle konuşmadılar ya da onlara katılmamı istemediler.

Sonra Alistair mutfağa girdi. Elinde, benim gittiğim yerden alınmış gibi görünen bir kese kâğıdı vardı. Masama yaklaşırken "Burada oturan var mı?" diye sordu.

"Hayır." Ağzımın kenarını sildim. "Bana katılmaktan çekinme."

"Harika," dedi otururken. "Sana bir şey sorabilir miyim? İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

"Elbette." Elma suyumdan uzun bir yudum aldım.

"Benedictus'la aranızda bir şeyler mi var?" Neredeyse boğuluyordum. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü seni eğitmemem konusunda *çok* kararlı görünüyordu, ama aynı zamanda kendi sözleriyle 'Senden tamamen uzak durmam' gerektiğini de açıkça belirtti."

Aman Tanrım. Ne? "Öyle mi dedi?"

"Söyledi." Alistair sandviçinden bir ısırık aldı. "Bazen tam bir göt olabiliyor ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Başımı salladım. "Hayır, aramızda romantik bir şey yok. Gerçi o bir aile dostu." Sanırım buradaki zamanımın yalan söyleme aşaması başlamıştı.

"Ah, tamam. Bu daha mantıklı o zaman. Sebepsiz yere sana karşı bu kadar koruyucu olduğunu düşünemiyorum."

"Sanırım. Ama iş yerinde kiminle konuşabileceğimi dikte etmeye hakkı yok."

"Sen söylemezsen ben de ona bu yemekten bahsetmem." Alistair göz kırptı ve sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Şu anda toplantıda, o yüzden sana bir şey olmaz."

"Oh, biliyorum. Maxine'in ona hatırlatmaya geldiğini duydum. Normalde ofisin bu tarafına hiç gelmez. Bu sabah onu görmek biraz sarsıcıydı, sadece var olduğu için azarlanmak bir yana."

"Bunu yaptığı için üzgünüm. Art geri gelmeden önceki ilk günümde bana çok yardımcı oldunuz. Bunu Sig'e de söyledim."

Alistair içkisini açtı ve kıkırdadı. "Duymak istediğinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Buralarda nasıl algılanıyor?" Sandviçimi yere bıraktım. "İnsanlar ondan korkuyor falan mı?"

"Çoğunlukla içine kapanıktır, mesai saatleri dışında bizimle pek sosyalleşmez. İşten sonra barlara giden, birbirine sıkı sıkıya bağlı birkaç grubumuz var. Bazı kadınların onu davet ettiğini biliyorum ama o hiç gelmiyor." Alistair omuz silkti. "Muhtemelen bizim için fazla iyi olduğunu düşünüyordur."

"Hmm..." Kayıtsızca söyledim.

Alistair öğle yemeğinin geri kalanında benimle oturdu. Sig'in beni Alistair'le yakalamasını mı yoksa o hiçbir şey görmeden odama dönebilmeyi mi daha çok dilediğimden emin olamayarak omzumun üzerinden bakmaya devam ettim.

BÖLÜM 15

Abby

Parça 15: The Cure'dan "Pictures of You"

Sig toplantısından döndüğünde, saat 13:00'ü biraz geçe masama dönmüştüm bile. Ya bir kurşunu atlatmışım ya da onu kızdırmak için mükemmel bir fırsatı kaçırmışım.

Öğleden sonrasının geri kalanında yanımda çalıştı, cennet gibi kokuyordu ve yüzünde çatık kaşlar vardı. Ve günün sonunda beni Westfordshire'a geri götürmeyi tercih etti.

Eve doğru yola çıktığımızda Alistair konusunu açmaya karar verdim. Başını belaya sokmak istemediğim için aptalı oynadım. "Bu sabah Alistair'i kenara çektiğinde ona ne söyledin?"

"Bunun ne önemi var?"

"Ondan sonra ortadan kayboldu. Ayrıca, bir ya da iki cümleden fazlasını söyleyecek kadar uzun süre o toplantı odasındaydın."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Eğer beni ilgilendiriyorsa, ilgilendirir. Ona sorayım mı?" Sig'in çenesi gerildi. "Ona senden uzak durmasını söyledim."

"Bunu neden yaptın?" "Çünkü o kötü bir haber."

"Daha önce onun beni eğitmek için yeterli olmadığını söylemiştin. Şimdi de onun kötü haber olduğunu mu söylüyorsun?"

"O kötü haber." "Nasıl yani?"

"O sadece tek bir şeyin peşinde olan ünlü bir çapkın." "Birini tanımak için biri mi gerekir?"

Sig gözlerini devirdi. "Alistair benim olduğumdan çok daha kötü, onun yaşadayken bile."

"Ve bu çok şey ifade ediyor?"

"Şey..." Durakladı. "Evet."

Kollarımı kavuşturdum ve Londra'nın sisine baktım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun. Kimin benden uzak durması gerektiğine senin karar vermene ihtiyacım yok."

"İşi ben yönetiyorum. Ne olacağına karar verme hakkım var."

"Bana kiminle iletişim kurup kuramayacağımı söyleme hakkına sahip *değilsiniz*." "Yönettiğim iş yerindeyse, bu hakka sahibim aslında."

Onunla uğraşmaya karar verdim, bakalım nereye varacaktı. Onu biraz kızdırmak hoşuma gidiyordu.

"Tamam, eğer onunla iletişim kurmak istiyorsam bunu iş dışında yapmam gerekecek."

Direksiyonu tutuşunu düzeltti ve dişlerini gıcırdatmaya başladı.

"Burada sosyal hayatım olmayacağını düşünmedin, değil mi?"

"Adı çıkmış bir zamparayla ilişkiye girmeden de sosyal hayatın olabilir."

"Göründüğünüz gibi çalışanlarınızla aranızda mesafe koyuyorsanız, onun ünü hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?"

Başını bana doğru çevirdi. "Mesafemi koruduğumu kim söyledi?"

Kahretsin. Alistair söyledi. Ama bunu kabul edecek değildim. "Sadece bir tahmin." "İş sonrası küçük gezilerinde onlara katılmasam bile, bu kafamı kuma gömdüğüm anlamına gelmiyor. Ne konuştuklarını dinliyorum. Fısıltıları duyuyorum. Covington'dan birden fazla kadını tavlamış."

"Aferin ona," diye alay ettim.

Sig'in gözleri bana doğru kaydı.

Sonra bir kahkaha patlattım. "Seni kızdırmaya bayılıyorum."

İçini çekti. "Bu konuda çok iyisin. Birkaç yeteneğinden biri."

Homurdandım. "Ciddi olmak gerekirse, fikrini takdir etmekle birlikte, işte ya da başka bir şekilde kimlerle ilişki kurup kuramayacağımı söylemeni kabul etmiyorum. İngiltere'de bulunmamın tek bir nedeni var, o da kiminle çıkacağımı senin belirlemen değil."

"Çıkmak mı?" Sesi çatallaştı. "Şimdi de onunla *randevuya* mı çıkıyorsun?" "Hayır. Alistair'i kastetmemiştim. Ama mesele de bu zaten,

Öyle değil mi? Bana çıkma teklif edecek ve ben de onun son fetihlerinden biri olacağım diye mi endişeleniyorsun? Bunun senin için ne önemi var?"

"Sizi buraya getiren koşullar göz önüne alındığında, kiminle ilişki kurduğunuzla neden ilgilendiğimi anlamış olmalısınız."

"Gerçekten mi... O zaman bu bir sorun olabilir. Uzun bir dokuz ay ya da daha fazlası olacak. Bu süre boyunca biriyle çıkmamam beklenemez. Yani biriyle tanışırsam, senin aracılığınla onaylamam gerektiğini mi söylüyorsun? Ben bunun için imza atmadım." Bu bir şaka olarak başlamıştı ama şimdi onun egoist duruşu yüzünden kendimi biraz öfkeli hissediyordum.

"Buna hazır olduğunu söylemiştin Abby. Önceliğin biriyle çıkmaksa, pek de öyle görünmüyor."

"Önceliğimin biriyle çıkmak olduğunu *söylemedim*. Ama bu bir yıldan fazla sürebilir. Bu uzun bir süre. Yalnız kalmam, sosyal bir hayatımın olmaması beklenemez - en azından çok fazla görünmediğim süre boyunca. Dokuz ay boyunca bekâr kalmayı mı planlıyorsun?"

Sig alt dudağını kemirdi ve hiçbir şey söylemedi. "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Ne istiyorsan onu yap," diye homurdandı.

"Bunu demek istemiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Bu durumun dışında bir hayatım olması fikri seni neden kızdırıyor?"

"Öyle değil," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

"Şimdi de çeneni kapatıyorsun. Ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Ben de sana *ciddi ciddi* istediğini yapmanı söyledim. Haklısın. Bu beni ilgilendirmemeli." Uzun, sinirli bir nefes verdi. "Veritabanına alışmış görünüyorsun. Yarın evden çalışabilirsin."

"Ah!" Kollarımı kavuşturarak başımı salladım. "Bu çok pasif agresif."

"Bilmeni isterim ki, bu saçma konuşmadan önce buna karar vermiştim. Yarın yığınla yağmur yağacakmış. Otelden kolayca çalışabilecekken tsunaminin içinde doksan dakika yolculuk yapmana değmez."

"Ah," diye mırıldandım, eğer gerçek buysa kendimi biraz aptal gibi hissediyordum.

Otoyola çıkmak yerine Westfordshire'a giden rampayı geçtiğimizde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Evimde yedek bir iş dizüstü bilgisayarım var. Veritabanı zaten yüklü. Lavinia'ya gittiğimizde senin için kurarım."

Eteğimden biraz tüy topladım. "Tamam."

Onun evini oldukça merak ediyordum. Her ne kadar bu yavaş bir mola olmasa da, beni herhangi bir sıfatla ağırlayacağını düşünmemiştim. Ama ya beni içeri davet etmeyi planlamadıysa?

Sig park yerine yanaştı ve ben de tuğla binaya baktım. "Seninle içeri girebilir miyim? Daireni görmeyi çok isterim."

Arabayı kapattı. "Eğer ısrar ediyorsan..."

"Çok huysuzsun," dedim onu arabadan çıkarken takip ederken.

"Sana evimi göstereceğim için heyecanlanmalı mıyım? Ziyaretçiler için tam olarak hazırlamadım."

"Eminim iyidir."

Sig'in üçüncü kattaki tek katlı dairesi tam da hayal ettiğim gibi geniş ve moderndi. Büyük pencereler aşağıdaki caddeye bakıyordu ve tertemiz görünüyordu.

Anahtarlarını kapının yanındaki masaya fırlattı. "Kendini evinde hisset. Dizüstü bilgisayar yatak odamda. Gidip alacağım."

Sig beni yalnız bıraktıktan sonra oturma odasında dolaştım. Telefonunun çaldığını ve ardından yan odada biriyle konuştuğunun boğuk sesini duydum.

O meşgul olduğu için ben de oturma odasının bir köşesine gittim. Duvarda amatörce yapılmış bir ağaç ve dağ resmi asılıydı ve altında Leo'nun imzası vardı. *İçeriden bir şaka olmalı?* Korkunç değildi ama oturma odanızda sergileyeceğiniz türden bir sanat eseri de sayılmazdı.

Sonra boş bir kitap rafında çerçeveli tek bir fotoğraf fark ettim. Kalbim sıkışmıştı. Sig ve Britney'nin Big Ben'in önünde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Tanışmalarından kısa bir süre sonra çekilmiş olmalıydı çünkü hasta görünmüyordu. Birlikte sadece altı ay geçirdiklerini biliyordum. Ailesine göre, gördüğü tedavi onu son zamanlarında oldukça zayıflatmıştı. Ama burada hiç de öyle görünmüyordu. Kesinlikle çok güzeldi. Daha önce birkaç fotoğrafını görmüştüm ama Sig'le olanını hiç görmemişim. Hiç *birlikte olmamışlardı*.

Ya Sig? O güzel koyu mavi gözleri resimde ışıldıyordu, hayatla, umutla doluydu. *Sevgiyle*. Daha önce hiç görmediğim bir ifade takınmıştı. Onun gerçek gülümsemesini keşfetmek, bir zamanlar böyle bir neşeye sahip olduğunu bilmek kalbimi kırdı. Aralarındaki sevgi ve bağı imrenmişim. Ve burada göremesem de, içlerinde gizlenen bir korku da olmalıydı. İlk günden beri neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlardı. Ve yine de... bu aşklarını durdurmamıştı.

Sig'in fotoğraftaki gülümsemesine odaklandım ve *benim* deneyimim olmasa bile onun bu yönünü deneyimleyebilmeyi diledim.

"Ne yapıyorsun?" Sig'in sesi içime işledi. Ürperdim.

"Bu gerçekten güzel bir fotoğraf."

Yaklaşırken yumuşadı ve çerçeveyi elimden aldı. "Bu, tedaviye başlamadan bir gün önce çekildi. Bir günlüğüne normale dönmesini istedik. Onu Londra'da gezdirdim, tam bir turist deneyimi yaşattım," diye mırıldandı. "Güzel bir gündü."

"Çok güzel, Sig." Fotoğrafa bakmaya devam ederken onu izledim. "Tüm bunlar olurken onun yanında durarak iyi bir adam oldun."

Sonunda gözlerini fotoğraftan ayırıp bana döndü. "Bu benim ayrıcalığımdı. Ayrılmak istemedim. Burada kalmamın nedeni zorunluluk değildi."

"Biliyorum. Öyle olduğunu ima etmek istemedim, sadece zor olmuş olmalı."

"Zor anların arasında pek çok güzel an da vardı." Gözleri görüntüye geri döndü. "Bu gün harikaydı."

Sig'in korunmasız ve savunmasız haline nihayet tanık olduğumda kalbim hüznle doldu.

Telefonum çalmaya başladı ve çantamdan çıkardım. Arayanın tıp merkezinden olduğunu görünce hoparlör moduna aldım. "Alo?"

"Abby Knickerbocker ile mi görüşüyorum?" "Evet. Ben o."

"Ben Dr. Bonner. Kan testinizin sonucunun pozitif çıktığını bildirmek için hemen aramak istedim. Sen hamilesin."

BÖLÜM 16

Sig

Parça 16: Green Day'den "Panic Song"

Leo kapıyı açar açmaz yanından hızla geçip evine girdim. "Bir sorunumuz var."

"Jenkles projesiyle ilgili bir şey mi oldu?"

"Hayır Tanrım, şu anda bu kimin umurunda?" Alnıma masaj yaparak volta attım. "Sorun Abby..."

"Neyin var?"

Ter alnımı kapladı. Durdum ve ona döndüm. "Çok kötü durumda." Nefes verdim. "Oldu işte."

"Vay be." Ağzı açık kaldı. "İlk denemede. Tamam. Bunu hiç beklemiyordum." Sırtımı sıvazladı. "Ama tebrikler, dostum."

"Hayır!"

"Hayır mı?" Gözleri

büyüdü. "Hayır!" Volta

atmaya devam ettim.

"Döllemenin amacı bu değil miydi? Onu hamile bırakmak?" "Evet, ama... *bu* kadar hızlı olmaması gerekiyordu."

"Süper spermelerin olmalı, kuzen."

"Bu *hiç* istemediğim bir övgü. Tüm hayatımı kadınları hamile bırakmamaya çalışarak geçirdim." Etrafıma bakındım. "Felicity nerede? Onun da bilmesini istedim."

"Eloise'le birlikte annemlerde." "Oh,"

diye mırıldandım, hâlâ şaşkınlık

içindeydim. "Ne zaman öğrendin?"

"Sadece birkaç saat önce. İşten sonra Abby'yle eve dönerken bir dizüstü bilgisayar almak için dairemde durduğumda doktor aradı. Onu otele geri götürdüm ve doğruca buraya geldim."

"Britney'nin ailesi biliyor mu?"

"Westfordshire'a giderken onları birlikte aradık. Ama hepsi bu kadar. Senden başka kimse bilmiyor."

"Şokta olman normal," diye beni temin etti. "Eninde sonunda alışacaksın. Neyse ki alışmak için biraz zamanın var. Tam olarak dokuz ay." Beni mutfağa götürdü. "Gel bir içki iç. Eminim bir içkiye ihtiyacın vardır."

"Sert bir şey olsun," dedim taburelerden birine otururken. Bir şişe viski açtı ve doldurdu. "O nasıl?"

"Abby mi demek istiyorsun?" Gözlerimi kırptım. "O kadar telaşlıydım ki ona hiç sormadım."

"Bu çok aptalcaydı." Bana küçük bardağı uzattı. "Tanrım, öyleydi, değil mi?" Sıvıyı bir dikişte içtim ve içkimi sildim. elimin tersiyle ağzımı kapattım. "Eve dönerken onunla neredeyse tek kelime bile konuşmadım çünkü tam bir şok içindeydim."

"Belki de bu gece Londra'ya giderken hana uğrayıp onu kontrol etmelisin."

"Haklısın." Saçımı çekiştirdim. "Bundan önce bizim için iyi bir gün olmadığından bahsetmiyorum bile."

"Neden?"

Uzun bir nefes verdim. "Bir durumu manipüle etmeye çalıştım. Onu korumak istedim ama geri tepti."

Leo dirseklerini tezgâha yasladı. "Sen ne yaptın?" "Alistair Jones'a ondan uzak durmasını söyledim."

Leo gülerek başını arkaya eğdi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Evet. Ondan hoşlanmıyorsun. Hem de *hiç*. Bu çok açık."

Yorumunu görmezden geldim. "O ve ben bu konuda epey tartıştık. Kiminle iletişim kurduğunu kontrol etmemden hoşlanmıyor. Ama bunu onun iyiliği için yaptım. O bir pislik."

"Aslında haklısın. Onu tanıyorum. O bir pislik. Ama gizli bir amacın olmadığına emin misin? Belki de bilinçaltında *tüm* erkekleri ondan uzak tutmak istiyorsun?"

"O kadın benim ve Britney'nin çocuğunu taşıyor. Bu onu fırsatçı yılanlardan korumak için yeterli bir sebep değil mi?"

"Sanırım. Ama o senin tipin. Ve daha önce böyle davrandığında onun hamile olduğunu bilmiyordun."

Haklıydı.

"Ayrıca... Fiat'ı almaya geldiğin gece seni güvenlik kamerasında oldukça geç bir saatte çıkarken gördüm," diye ekledi. "Yani orada kesinlikle *hiçbir şey* olmadığını mı söylüyorsun?"

"Yok." Tamamen dürüst olmadığımı bazen olduğu gibi gözümün seğirdiğini hissettim. "Ama olsaydı da fark etmezdi. Dünya üzerinde peşinden gideceğim son kişi o. Hikayenin sonu."

"Bariz çıkar çatışması bir yana, ya taşıyıcı anne olmasaydı? Onun hakkında ne hissederdin?"

"Bunu düşünmenin ne anlamı var ki?" "Bence konuyla alakalı aslında."

Bir an ona baktım ve sorusunu eğlendirmeye karar verdim. "O komik biri. Esprili. Onun yanında rahatım. Onu bir insan olarak seviyorum ve hepsinden önemlisi ona saygı duyuyorum. Şu anki durumu bir kenara bırakırsak, bu onu berbat bir adamla ilişki kurmanın acısından kurtarmak için yeterli bir sebep."

"Karını kaybettiğin için hâlâ biraz kırgın olduğun için berbat durumda değilsin. Britney'i asla unutamayabilirsin. O senin bir parçan. Ama bu hayatına devam edemeyeceğin ve yaşayamayacağın anlamına gelmez. O da bunu isterdi. Bunu biliyorsun. Sana öyle söyledi."

Kalbim bugün bu konuşmanın gittiği yön olmadan da yeterince doluydu. "Bana nutuk çekmeyi bırakabilirsin. Bu tartışmayı defalarca yaptık."

Sırtıma bir şaplak attı. "Bence ne yapmalısın biliyor musun?" "Ne yapmalıyım?"

"Benimle konuşmayı kes ve buradan defol git. Git Abby'nin iyi olup olmadığını öğren. Şokta olduğunu mu sanıyorsun? Önümüzdeki dokuz ay boyunca bebeği taşımak zorunda olan o. Bunu kafana sok."

Başımı salladım. Saatin geç olmasına ve bu gece Londra'ya dönmeyi ummama rağmen, şimdi tekrar koşmanın zamanı değildi. Görünüşe göre geceyi Bainbridge'de geçirecektim. Burada kalıp Abby'ye yarın sabah işe giderken eşlik etmek hoş bir jest olurdu.

Kuzenimle vedalaştım ve otele geri döndüm.

BÖLÜM 17

Sig

Parça 17: Don Ho'dan "Tiny Bubbles"

Lavinia ben geldiğimde oturma odasında oturuyordu.

"Sigmund!" Oturduğu yerde doğruldu. "Bu gece döneceğini bilmiyordum."

"Abby nerede?" diye sordum.

"Odasında ama uyuduğunu sanmıyorum çünkü az önce ayak sesleri duydum." Lavinia'nın yüzünde şüpheli bir gülümseme vardı.

O biliyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Tebrikler," diye fısıldadı.

"Sana söyledi..."

"Söyledi. Kızma. Birine söylemesi gerekiyordu." Dudağı titremeye başladı.

"Ağlama, Lavinia."

"Elimde değil." Bana sarılmak için yanıma gelmeden önce burnunu çekti. "Ne büyük bir lütuf."

Kollarımı ona doladım, isteksizce kucaklamasını kabul ettim. "Tanrım, yaşlı kadın, eğer *şimdi* ağlıyorsan, bebek doğduğunda kalp krizi geçireceksin. Enerjini sakla."

Gözlerini sildi. "Neden geri geldin?"

"Leo'ya haberleri vermek için gittim. Geç olduğu için burada kalabileceğimi düşündüm."

"Ah."

"Abby ile de konuşmak istedim."

Sırtı, ben de görmezden gelmeyi tercih ettim.

Üst kata çıktım ve Abby'yi kontrol etmeden önce banyoya uğramaya karar verdim. Kapıyı açtığımda onu gördüğümde irkildim.

Banyo. Abby'nin üzerinde iç çamaşırı ve sutyen vardı, göğüsleri sutyenden dışarı taşıyordu.

Göğsünü kapattı. "Tanrım!"

Arkamı döndüm ve kekeledim, "Özür dilerim. Odanda olduğunu sanıyordum."

"Neden buradasın?"

"Şey, teknik olarak *benim* banyom."

"Biliyorum. Ama Londra'ya döndüğünü sanıyordum."

"Eve gitmek yerine Leo'ya gittim. Artık geri dönmek için çok geç."

"Üst katın bana ait olduğunu sanıyordum," dedi. "Banyo yapmak istedim. Benim banyomda sadece duş var."

"Açıklamana gerek yok," dedim sırtımı ona dönerek ve kendimi tam bir aptal gibi hissederek. "Küveti istediğin zaman kullanabilirsin. Burada yaşıyorsun." Kapıyı tekrar kapatmak için uzandım ama o beni durdurdu.

"Gitme Sig."

Dondum kaldım. *Gitme mi? Kızdı mı? Yarı çıplaktı.*

"Köpüklerin altına girmek üzereyim," dedi. "Örtünmüş olacağım. Seninle konuşmak istiyorum." Durakladı. "Arkanı dönmen güvenli olduğunda sana söylerim."

Yutkundum. *Seninleyken asla güvenli olmayacak.* Nabzım hızlandı ve aletim bu durumu kavramakta zorlandı. Böyle bir olasılık karşısında inanılmaz derecede heyecanlanmaması gerekiyordu.

"Tamam, arkanı dönebilirsin," dedi sonunda.

Döndüğümde onu sabunlu suyun içinde buldum. İçim rahatlamıştı, gerçekten de boynundan aşağısı görünmüyordu.

"Merhaba." Gülümsedi.

"Merhaba," dedim, kapının yanındaki yerimden kıpırdamadan. "Daha yakına gelebilirsin."

Daha iyi bir karar vermeme rağmen razı oldum, ilerledim ve küvetten birkaç metre uzakta yere oturdum. Baloncukların altında saklı olduğunu hayal ettiğim cenneti görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Londra'ya dönmek yerine Leo'ya gittin, böylece ona haberleri verebilecektin?"

"Evet."

Başını salladı. "Lavinia'ya söyledim, söylemek zorundaydım ve babama da. Ama hepsi bu kadar." Bir kolunu kaldırdı ve elini pürüzsüz teninde gezdirdi. "Bu gece buraya gelmene şaşırdım."

"Seni görmek istedim," diye itiraf ettim. "Seninle konuşmak."

Gözleri irileşti. "Öyle mi?"

"Daha önce kendimi kapattığım için, hamilelik haberinin senin üzerindeki etkisini kabul etmediğim için özür dilemem gerekiyor. Burada en çok etkilenen sensin. Leo bana nasıl olduğunu sordu ve ben de sormadığımı fark ettiğim için utandım."

"Sorun değil Sig." Gülümsedi. "Bu durum için bir oyun kitabı yok."

"Sen nasılsın?"

"Sanki kendimin dışındaymışım da tüm bu olanları izliyormuşum gibi hissediyorum." Suyun altında hareket etti, başıboş bir baloncuk havaya uçtu. "Belki de bu bebek benim olmadığı için böyle hissediyorum. Olsaydı farklı hisseder miydim emin değilim. Yine de henüz hamilelik belirtisi göstermiyorum." Gözlerini kapattı. "Şey, bir tane var. Ama bunu sana itiraf etmekten utanıyorum."

"Neymiş o?"

"Şu anda söylemeyeceğim."

"Pekâlâ."

"Her neyse..." İç çekti. "Ayrıca haberi aldıktan sonra nasıl hissettiğini de hiç sormadım."

"Bunun ilk denemede gerçekleşmiş olması beni şaşırttı."

"Ben de öyle." Başını salladı. "Tam sen Britney'den bahsederken, fotoğrafa bakarken aramış olmamız çok garip. Sanki o da oradaymış gibi hissettim."

Göğsüm sıkıştı. "Belki de."

Sessizlik birkaç dakika havada asılı kaldı.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diye ekledi Abby. "Bu kadar heyecanlı olmanı beklemiyordum. Benim hatırım için belli bir şekilde hissediyormuş gibi davranmak zorunda değilsin. İhtiyacın olan her şeyi hissetmeye hakkın var, bu şu anda üzüntü olsa bile."

Abby beni yatıştırmak için bir şeyler söylediği izlenimini vermiyordu. Sözlerinin içten geldiğine inanıyordum. "Bunu çok zorlaştırıyorsun, biliyorsun."

"Neyi zorlaştırıyorum?" diye

sordu. "Senden hoşlanmamak."

"Deniyor musun?"

"Belki bilinçaltında. Ama sevilmeyecek bir şey yok. Olağanüstü birisin. Ve doğru kararı verdiğim için mutluyum. Sen olduğun için mutluyum."

Beni bu kadar dürüst olmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildim ama bunu hak etmişti, özellikle de daha önceki davranışlarımdan sonra.

"Teşekkür ederim." Ağlayacak gibi görünüyordu. "Şu a n d a sana sarılırdım ama... şey..." Kızardı.

Vücut ısımın yükseldiğini hissettim. O köpüklerin altında çıılçıplak olduğunun farkındaydım ama bana hatırlatmasına gerek yoktu.

Sikeyim.

Aletim kıpırdadı ve bana bu durumun ne kadar karmaşık olduğunu hatırlattı. -Birkaç saniye içinde nasıl korkudan üzüntüye ve azgınlığa geçebildiğimi.

"Bunu çözeceğiz Sig." Narin, sabunlu bir el uzattı.

Onu tuttum. "Sanırım zamanımız var." Başparmağımı yumuşak tenine sürtmek üzereyken kendimi yakaladığımda onu bıraktım ve ayağa kalktım. "Bırakayım da banyonu yap." Ama hareket etmedim.

"Bir süre burada oturacağım. Gitmene gerek yok." Avucunun içine köpükleri aldı ve üfleyerek bana doğru minik baloncuklar gönderdi.

Bu neden bu kadar ateşli? Gitmek istemiyordum. Bu bir sorundu. Bu çok *uzun* bir dokuz ay olacaktı.

BÖLÜM 18

Sig

Parça 18: Gin Blossoms'tan "Hey Jealousy"

İki hafta sonra bile daha gerçekçi gelmiyordu. Abby ve ben kendimizi günlük rutinlerimize kaptırmıştık, hamilelik henüz pek bir şey değiştirmiş gibi görünmüyordu. Aslında, hiç olmamış gibi davranmak oldukça kolaydı.

Abby bana evden çalıştığı günlerde sıkıldığını ve Londra'da çalışmayı tercih ettiğini söylemişti. Haftada dört gün ofiste çalışmayı ve sadece Cuma günleri uzaktan çalışmayı istemişti. Onun orada olması fikri beni ne kadar strese soksa da, eğer istediği buysa buna engel olmayacaktım. Otelden çalışmasını istemek için iyi bir nedenim yoktu.

Her sabah bir araba alıyordu ama akşamları onu bırakacak birini aramak yerine, Londra'ya dönmeden önce çoğu gece onu otele geri götürmeyi teklif ettim. Gidiş-dönüş yaklaşık üç saat sürdüğü için akşam saat 9'a doğru evime dönüyordum.

Bir Perşembe öğleden sonrası, ofisimdeydim ve tam o gün için çıkış yapmaya hazırdım ki Abby binanın diğer ucundan aradı.

"Ne var ne yok?" Cevap verdiğimde sordum. "Ben de tam gidip araba."

"Bu yüzden seni yakalamak istedim. Bir grup insan İşten sonra sokağın aşağısındaki barda."

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü..."

"Ben gidiyorum. Belki sen de bize katılmak istersin diye düşündüm." "Katılmamayı tercih ederim."

"Tamam o zaman. Sean beni Westfordshire'a geri götürmeyi teklif etti, böylece araba çağırmama gerek kalmayacak."

Sean mı? Ofisten başka bir sikik çocuk. Kan basıncım yükseldi. "İçip içip seni geri mi götürecekt?"

"Hiç sanmıyorum. Yani, bunu hiç konuşmadık. Ama yapacağından şüpheliyim."
_"

"Seni eve bırakayım." Saçımı çekiştirdim. "Sadece beni ara bitti."

"Bu hiç mantıklı değil. Beklemek zorunda olmamalısın."

"Seni ben götüreceğim," diye tersledim.

"Eğer ısrar ediyorsan, ama bu gerçekten gerekli değil." "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Neden bazen böyle huysuz oluyorsun?"

"*Ciddi* bir sorun var mı?"

"Hayır."

"Tamam."

Telefonu kapattık ve ben eve gitmek yerine ofiste kalmayı tercih ettim. Londra'nın öbür ucundaki evime arabayla gidip sonra buraya dönmek verimsiz görünüyordu. Beni meşgul edecek iş sıkıntısı çekmiyordum.

Ancak mesai sonrası masamda oturmak oldukça sefil bir deneyimdi. Daha önce de geç saatlere kadar çalışmışım ama hiç kapanıştan sonra ofiste bu kadar uzun süre kalmamışım, ta ki buradaki tek kişi ben olana kadar. Şimdi bir temizlik ekibi katta dolaşıyordu, penceremin dışındaki boğuk trafik dışında tek ses bir süpürge'nin uzak beyaz gürültüsüydü.

Telefonum Abby'den gelen bir mesajla cınladı.

Barda Alistair ve Sean'ın arasına sıkışmış bir fotoğrafı vardı. Her nasılsa bunu beni kızdırmak için gönderdiğini biliyordum. Ama bundan daha fazlasını yaptı. Yoğun bir kıskançlık duygusu yüzeye çıktı - bu kadına karşı hissettiklerimin resmen bir çizgiyi aştığının tatsız bir şekilde farkına vardım, bu çizgiyi asla geçemeyecek olsam bile.

Sig: Bana bu fotoğrafı göndermenin bir nedeni var mı?

The Bend'deyiz. Bize katılmak için hâlâ zaman var. Burada biraz daha kalacağız.

Tanrım. Ondan sonra konsantrasyonum bozuldu. Eğer niyeti buysa, görev tamamlanmıştı. Pes ettim, bilgisayarımı kapattım ve ceketimi aldım.

Bara kadar birkaç blok yürüdükten sonra, kaldırımdan içeride büyük bir masayı işgal eden ofis ekibini görebiliyordum. İçeri girdim ve

Onlara doğru yürüdüğümü fark ettiklerinde, birkaç fısıltı dışında herkesin konuşması bir anda kesilmiş gibiydi. Masalarının sonunda durdum. "Hepinizin nesi var böyle? Beni daha önce iş dışında hiç görmemiş gibi davranıyorsunuz."

"Görmedik," dedi İK'dan Kimberly. "Seni kim davet etti?" diye sordu biri.

"Ben davet ettim," diye açıkladı Abby.

Masadaki tüm kafalar ona doğru döndü. "Burada olmamda bir sorun mu var?" diye sordum.

Muhasebeden Emma boğazını temizledi. "Daha önce bizimle gelme teklifini hiç kabul etmemiştin. Seni beklemiyorduk."

"Bunun farkındayım." Bir sandalye çektim. "Bir kereliğine gelip tüm bu yaygaranın ne olduğunu göreyim dedim."

"Evet patron, seni görmek güzel," dedi Sean.

Ona ters ters baktım. Ama asıl yapmak istediğim onu yere sermektir. Bir garson kız geldi. "Bir içki ister misiniz?"

Bu gece Abby'yi geri götüreceğimi bildiğimden, reddetmek için ağzımı açmışım ki Abby elini koluma koydu.

"Rahatla," diye fısıldadı. "Ben senin şoförün olacağım."

"Senin araba kullanma fikrinin *rahatlatıcı* hiçbir yanı yok." Yine de bir biradan zarar gelmez diye düşündüm. "Ben bir bira alayım, teşekkürler," dedim.

Garson kız Abby'ye döndü. "İçecek bir şey istemediğinize emin misiniz, bayan?"

"Eminim," diye cevap verdi. "Hala limonlu maden suyum var. Teşekkür ederim."

"Genel olarak içki içmez misin Abby?" Sean sordu.

Seni hiç ilgilendirmez.

"Son zamanlarda bana pek iyi gelmiyor." Abby bana baktı, yanakları kızarmıştı.

Masa sessizliğini koruyordu.

Etrafıma bakınarak kollarımı kavuşturdum ve "Ben buradayken konuşacak bir şey yok, değil mi?" diye çıkıştım.

Çok sarhoş olan Melanie kıkırdayarak, "Evet, çoğu zaman *senin* hakkında konuşuyoruz," dedi.

Emma ona dirsek attı.

Dakikalar geçtikçe herkes normal konuşma tarzına geri döndü. Bir süre sonra ben de dertlerimi biraz olsun unutmayı başardım, hatta birçoğunun bu geceden önce benden nefret ettiğinden emin olduğum bazı çalışanlarımla sohbet bile ettim. İşim onların arkadaşı olmak değil, patronları olmaktı, ama zaman zaman onlarla sosyalleşmek, onları gerçekten tanımak beni öldürmezdi diye düşündüm.

Yaklaşık bir saat sonra, herkes dağılmaya hazırlanırken, Abby ile birlikte ayrıldığımızı kimsenin görmediğinden emin olmam gerektiğini fark ettim.

Bardan ayrılmadan hemen önce ona mesaj attım.

Sig: Ben senden önce çıkacağım. Arabamı alıp Devonshire'ın köşesine park edeceğim.

Abby beş dakika sonra arabama yaklaştı. Beni fark edince hızını arttırdı. Arabaya girince esnedi. "Direksiyona geçebilecek misin? Teklifim hâlâ geçerli."

"Öyleyim," dedim arabayı kenara çekerken. "Sadece bir bira içtim. İçtiğim içkinin de etkisi geçti."

"Teklif ettiğimde araba kullanmam konusunda bana güvenmedin, değil mi?"

"Tamamen uyanık ve tetikleyken pek de iyi bir sürücü sayılmazsın." Ona baktım. "Yorgun görünüyorsun."

Bu saatte taşraya kadar gitmek hiç mantıklı değildi. Kendimi ne kadar rahatsız hissetsem de ne önermem gerektiğini biliyordum. "Westfordshire'a dönmek için çok geç," dedim ona. "Burada, Londra'da kalmalıyız. Benim dairemde bir misafir odası var."

BÖLÜM 19

Sig

Parça 19: Bruce Springsteen'den "I'm on Fire"

Park ederken Abby, "Hiç yedek kıyafetim yok," dedi.

"Sana uyuman için bir gömlek vereceğim. Nasıl olsa yarın evden çalışacaksın. Sabah seni geri götürürüm."

Beni daireme kadar takip ederken Lavinia'ya bir mesaj gönderdi. Geceyi onda geçirmenin vereceği küçük bir rahatsızlığın şu anda Westfordshire'a kadar araba kullanmaktan daha iyi olduğunu kendime tekrar hatırlattım.

Kaşlarını oynattı. "Sabah olmadan kapı dışarı edilmeyen ilk kadın ben olabilirim!"

"Çok komik."

Kadın esnedi. "Barı ayrı ayrı terk etmek de iyi bir fikirdi." "Herhangi bir fikir edinmelerini istemedim."

"Alacakları herhangi bir fikir asla gerçeğin önüne geçemez." Abby kıkırdadı. "Keşke bana gerçekten neler olduğunu bilselerdi."

"İlginç bir su soğutucusu tartışması olurdu."

Çantasını koltuğumun üzerine attı. "Bu gece gelmene sevindim. Beni ve onları şaşırttın. Geldiğinde yüzlerindeki ifadeye bayıldım. Hepsi hemen sustu."

"Evet, bu oldukça açıklayıcıydı. Sanırım daha fazla çaba göstermeliyim. Beni nasıl bir canavar olarak gördüklerini fark etmemiştim."

"Görünüşte biraz dev gibisin ama özünde tarçınlı çörek gibisin."

"Ne?"

"Tarçınlı rulo."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tatlısın demek... özverilisin."

"Hayatımda pek çok isimle anıldım ama hiçbirisi bu kadar saçma değildi." Kıkırdadım. "Sanırım daha kötü şeyler de var."

"Şu hıyar gibi. Babam da sana öyle diyor." "Bu çok zekice."

Kıkırdadı. "Sadece ilk tanıştığımızda bana takındığın tavır yüzünden. Ona artık daha nazik olduğunu söyledim, ama bunu tam olarak atlatamadı." Beni mutfığa kadar takip etti ve taburelerden birine oturdu. "Çok göz korkutucusun. Bunu biliyor musun bilmiyorum. Sen oraya gelmeden önce herkes senin hakkında konuşuyordu, hepsi senden korkuyor."

"Ama ben *seni* korkutmuyorum."

Kollarını ortadaki adaya yasladı. "Daha çok beni *kandırımıyorsun* gibi. Kendini gösterdiğin kişi olmadığını biliyorum. Ama yine de bazen beni geriyorsun. Beni biraz yargıladığına dair bir fikrim var. Tanıştığımız günden kalma bir travma sonrası stres bozukluğu olmalı. Yine de artık benden gerçekten hoşlandığını hissediyorum."

Dolabımdan iki bardak aldım ve buzdolabından su doldurdum. "Beni tamamen çözmüşsün. Söyleyecek başka bir şey yok." Bir tanesini ona uzattım.

"Teşekkürler." Bir yudum aldı ve mutfığıma baktı. "Atıştıracak güzel bir şey var mı? Bu akşam o kadar erken yedim ki yine acıktım."

İki kişilik yemek yediğini neredeyse unutmuştum. "Neden sana bir şeyler hazırlamıyorum? Canın ne istiyor?"

"Bir şey pişirmene gerek yok. Fazla bir şey istemiyorum. Sadece tatlı isteğimi tatmin edecek bir şey." Kıkırdadı. "Şeytan Köpekleriniz yok, değil mi? Burada da var mı?"

Gözlerimi kıstım. "Şeytan Köpekleri mi? Sosisli sandviç gibi mi?"

"Hayır. Şeytan Köpekleri şu paketlenmiş şeytan yemeği kekleri. Bir çeşit..." Elleriyle uzun bir hareket yaptı.

"Otuzbirciler gibi mi?"

"Boş ver. Her neyse, onları buzdolabında saklıyorum. Buz gibi bir bardak sütle çok güzel oluyorlar. Şu anda onlardan biri için adam öldürebilirim."

Dolabımı karıştırdım. "Cadbury çikolatam var. Bu olur mu?"

"Tabii ki!" Çikolatayı benden aldı ve ambalajını çıkardı. "Sanırım ben aşeriyorum, ha?"

Bir ısırık aldı, gözlerini kapadı ve aletimin kesinlikle kaçırmadığı bir inleme için başını arkaya eğdi. Sevişmeye ihtiyacım vardı.

"Küvette bahsettiğin, itiraf etmekten utandığın semptom bu muydu? Çikolata aşermesi mi?"

"Ah..." Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne olduğunu bildiğimden oldukça eminim," diye takıldım. "Biliyor musun?"

"Evet."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"İtiraf etmekten utanabileceğin tek bir şey var ve ben onun hakkında bir şeyler okudum."

"Tahminin nedir?"

"Yellenme."

Gözleri irileşti. "Haklısın, bu utanç verici olurdu ama konu bu değil." Çikolatadan bir ısırık daha aldı. "Belki de seni yanlış yönlendirdim. Yaşadığım şey utanç *verici olmamalı*, ama bir şekilde bunu *size* itiraf etmek benim için utanç verici olurdu."

"Hmm..." Parmaklarımı tezgâha vurdum. "Tamam, o zaman, sanırım eğitilmiş tahminler yapmaya devam etmem gerekecek."

Alt dudağındaki çikolatayı yaladığında, ben de aynısını yapmak için ani bir dürtü hissettim. Bu benim odadan çıkmam için bir işaretti. "Sana uyuman için bir gömlek bulayım," dedim.

Etrafı karıştırdım ve gardırobumda asılı duran en büyük tişörtlerimden birini buldum. Mutfığa döndüm ve tişörtü ona uzattım.

Önünde tuttu. "Bu bana bir elbise gibi uyacak. Harika."

İşaret ettim. "Misafir odası koridorun sonunda sağdaki son kapı."

"Teşekkürler," dedi Abby mutfaktan çıkmadan önce.

Su bardaklarımı bulaşık makinesine koydum, geri gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Ama sonra döndüğümde onu yine mutfakta, benim gömleğimi giymiş halde buldum. Gömleğin içinden göğüslerinin şeklini ve pamuklu kumaşa hafifçe batan meme uçlarını net bir şekilde görebiliyordum. Aletim kıpırdandı.

"Bunun için teşekkürler." Kendine baktı. "Gerçekten çok tatlısın."

"Tarçınlı rulo gibi." Göz kırptım. "Eminim iş arkadaşların buna katılmayacaktır."

"Senin hakkında ne düşündüklerini bilmek ister misin? Biraz kendimi tutuyordum."

"İhtiyacım yok-"

"Erkekler çoğunlukla senin tavırlarını sorun ediyor. Ama kadınların hepsi senin seksi olduğunu düşünüyor, bu yüzden seni daha rahat bırakıyorlar." Yanakları pembeleşti. "Onları suçladığımı söyleyemem. Bazen ne kadar pislik olsan da, çok yakışıklı bir adamsın Sigmund. Bu inkâr edilemez."

Hiçbir şey söylemedim ama ağzımın açık kalmasını engelledim.

Boğazını temizledi. "İçinde bulunduğun koşullar nedeniyle sana çok sempati duyuyorlar. Bu seni daha çekici kılıyor, anlıyor musun? Bu gece anladığım bu." Gözlerinin içine baktı. "Gücünden yararlanıp o kadınlardan hiçbirisiyle çıkmamış olman beni etkiledi. Birkaç tanesi çok güzeldi."

"Ben kimseyle çıkmam."

"Bu doğru. Onlardan hiçbirini *ağırlamama* ve sonrasında dairenden kovmamama şaşırdığımı söylemeliyim."

"Başka yerlerde çekici kadınlar bulmakta zorlanmıyorum," diye onu temin ettim. "Çalışanlarımla sevişmeme gerek yok. Yemek yediğim yere sıçmam."

Başını salladı. "Mantıklı."

"Bu her halükarda uygunsuz olurdu."

"Uygunsuz..." Başını öne eğdi. "İkisi de birbirini tanıyan iki kadınla aynı anda çıkmak gibi mi?"

Gözlerimi devirdim. "Onlar için sorun olmadığı sürece bunda yanlış bir şey yoktu."

"Sadece şaka yapıyorum." Kızardı.

"Maria'lardan çok bahsediyorsun. Görünüşe göre beni hala bu."

"Seni kesinlikle yargılamıyorum. Harem güzel bir iştir, eğer O. Sana daha fazla güç. Demek istediğim, her iki kadına da istendiğini hissettirme konusundaki kendinden menkul yeteneğiniz ne olursa olsun, ben bunu *asla* kabul etmezdim. Bu fikir sadece... iğrenç." Güldü. "Yine de, ters harem senaryosunu kabul edebilirim."

"Öyle mi?"

"Belki Alistair ve Sean ile." Göz kırptı, açıkça damarıma basmaya çalışıyordu.

İşe yarıyordu. *Dişi şeytan*.

Abby kahkahayı bastı. "Aman Tanrım. Yemin ederim şu anda kulaklarından buhar çıkıyor. Tamamen şaka yapıyorum."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü seni kızdırmak aklını diğer şeylerden uzaklaştırıyor."

Haklıydı. Abby'yleyken asla sorunlarıma odaklanmazdım, aksine tartışırken bile her zaman sohbetimize daldardım.

"Ters harem... Senin için olmazdı zaten," dedim. Gözleri kısıldı.

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

"Hayır. Anlatmak istediğim bu değil."

"Ne o zaman?"

"Birinin seni paylaşmak istemesi için aklını kaçırmış olması gerekir." *Hay sikeyim.* Bunu neden söyledim ki? Çünkü gerçek buydu. O bir onluktu. Ve bir an için, gömleğime bastırıldığı göğüslerine bakarken lanet olası aklımı kaybetmiştim.

Saçını kulağının arkasına götürdü. "Ah... şey, teşekkürler." Garip bir sessizlikten sonra başını salladı. "O çikolatayı bu kadar geç saatte yememeliydim. Bütün gece ayakta olacağım."

Parmaklarımı şıklattım. "Mide yanması. Sorun bu, değil mi? Senin semptomun."

"Mide yanması yaşadığımı söylemekten çekinmezdim, hayır."

"Hmm..." Çenemi kaşıdım. "Bunda utanılacak bir şey yok sanırım, evet."

"Her neyse..." Esnedi. "Ben yatmaya gidiyorum. Ama bu sefer gerçek anlamda değil," diye ekledi. "Yine de eğlenceli bir geceydi."

Güzeldi. Eğer daha fazla uyanık kalırsa, ağızından başka ne gibi uygunsuz şeyler çıkacağını Tanrı bilirdi.

Çıkmaya başladı ama sonra arkasını döndü. "Artan uyarılma." Kızardı. "Benim semptomum. Görünüşe göre libido artışı birinci ve ikinci trimesterde yaygın. Sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum." Omuz silkti ve koridorda gözden kayboldu, *beni* talihsiz, yüksek bir uyarılma durumunda bıraktı.

Tamam o zaman.

BÖLÜM 20

Abby

Parça 20: Celine Dion'dan "Where Does My Heart Beat Now"

Taşranın serin yazının tadını çıkarıyor olmama rağmen, Sig'i son birkaç haftadır özlemiştim.

O Perşembe gecesini onun dairesinde uyuduğumdan beri, kendini oldukça seyrekleştirmişti. Benden kaçıyor gibiydi, geç saatlere kadar çalışmaya başlamıştı. Bu yüzden artık öğleden sonraları Westfordshire'a gitmek için ondan araba almak yerine ben de araba alıyordum. Hatta son birkaç hafta sonu otele hiç uğramadan Londra'daki dairesinde kalmıştı. Acaba bir şey mi yaptım, yoksa gerçekten meşgul müydü? Yakın zamanda İskoçya'ya bir iş gezisine çıkmıştı.

Her neyse, nedeni ne olursa olsun, bugün Sig'in evinde geçirdiğim o geceden beri onunla ilk kez kaliteli zaman geçirecektim. Perşembe günü olmasına rağmen evden çalışıyordum ve öğleden sonra beni alıp ilk ultrasonuma götürecekti, ki bu konuda çok ama çok gergindim. Her şeyden çok, yanlış bir şey bulabileceklerinden korkuyordum. Başa çıkamadığım tek şey buydu. *Lütfen Tanrım, bu bebeğin sağlıklı olmasına izin ver.*

Sig otele vardığında, neredeyse iki kez bakacaktım. Alışılmadık bir şekilde genç gibi giyinmişti - siyah kapüşonlu bir sweatshirt ve arkaya doğru takılmış siyah beyzbol şapkası. Bu görünüm çok seksiydi ve ayrı kaldığımız süre boyunca ona atlama arzum hiç azalmamıştı.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gitmeye hazır mısın?"

Boğazımı temizledim. "Evet..." Onu arabasına kadar takip ettim ve bindim.

Motoru çalıştırdı ve sonunda bana dönmeden önce arabadan indi. "Nasılsın?"

"İyi." Erkeksi kokusunu içime çektim. "Seni görmeyi özledim." Duygularıma karşılık vermeyince, "İskoçya nasıldı?" diye ekledim.

Omuz silkti. "Viski iyiydi." "Hepsi bu mu?"

"Oraya pek çok kez gittim. Çok heyecan verici bir şey değildi. Çoğunlukla iş içindi, zevk için değil."

"Doğru. Anlamıştım."

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Gergin."

"Evet, bir tek sen değilsin," diye itiraf etti.

"Kate ve Phil ilk ultrason için gelmeyi umuyorlardı," dedim ona. "Ama Phil'in Florida'daki annesinin durumu iyi değil. Onun yanında olmak için geçici olarak oraya taşınmak zorunda kaldılar. Bunu bildiğinden emin değilim."

"Beni aradılar ve durumdan haberdar ettiler, evet."

"Gelmeleri için başka fırsatlar da olacaktır." Başını salladı.

Londra'daki tıp merkezine olan yolculuğumuzun geri kalanında konuşmayı hafif tuttuk.

Oraya vardığımızda kayıt yaptırdık ve sıramızı bekledik. Birkaç dakika sonra ultrason teknisyeni bizi karanlık bir odaya çağırdı. Sig bir köşede durup duvara yaslandı.

Teknisyen, "Görebilmek için gelip eşinizin yanına oturmak ister misiniz?" diye sordu.

İçim burkuldu, midem düğümlendi. *Ahh*. Neden böyle bir varsayımda bulunmak zorundaydı ki?

Sig hiçbir şey söylemedi, taş suratlıydı.

"Ben onun karısı değilim," diye açıkladım. "Ben bir taşıyıcı anneyim." Ona bir göz attım. "Biz birlikte değiliz."

"Ah. Özür dilerim. Böyle düşünmemeliydim."

"Karım biyolojik anne. Ama o öldü," diye ekledi Sig. "Bebeğimizi Abby taşıyor."

Kadının ağzı açık kaldı. "Vay canına. Bunca yıldır bu işi yapıyorum... Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaştığımı söyleyemem." Gülümsedi. "Bu inanılmaz." Başını salladı ve eldivenlerini giydi. "Pantolonunu ve donunu çıkarmanı istemek zorundayım."

Ne? "İç çamaşırımı mı? Bu karnımdan yapılmıyor mu?"

"Hayır, en erken ultrason transvajinal olarak yapılır."

Vay be.

"Gidersem daha mı rahat edersin?" Sig sordu, çoktan çıkışa doğru yürüyordu, binadan kaçmaya hazırdı.

"Saçmalama," dedim. "Arkamdan hiçbir şey göremezsin. Sadece ekrana bak."

Yutkundu. "Pekâlâ."

Kadın çubuğu içime sokarken mesafesini korudu. Sonda içeri girerken biraz basınç vardı. Ekranda bir şey belirdiğinde ona el salladım. "Yaklaş da gör."

Teknisyenin bir şey söylemesini beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Karlı görüntüde ben de pek bir şey seçemiyordum.

"Şunu görüyor musun?" Sonunda işaret etti. "Bu bebeğin kalp atışı."

Sonunda fark ettim, küçük ritmik bir ışık titremesi, bir *hayat*. Kendi bedenimde bir yabancı gibi hissettim, çünkü bunu nasıl hissetmezdim? Çoğunlukla hala farklı hissetmiyordum ama yine de bu hayat içimde oluşuyor, gün geçtikçe büyüyordu.

"Her şeyin iyi görüldüğünü söylemekten mutluluk duyuyorum. Yaklaşık on haftalıksınız." Bilgisayarına birkaç şey yazdı. "Doğum tarihi on Şubat."

Sonunda gözlerimi atan küçük kalpten ayırıp arkamdaki Sig'e baktım. Ekрана bakıyordu, büyülenmiş gibiydi ve gözlerini kırpmıyordu. Britney'nin de burada olmasını dilediğini hayal ettim. Lanet olsun, kendimi zar zor toparlayabildim ve o benim bebeğim bile değildi. Kendime sürekli bunu söylemem gerekiyordu - bu *senin bebeğin değil. Bağlanma*. Ama yine de o küçük kalp atışını görünce duygulandım.

Ultrason teknisyenine baktığımda o da Sig'e bakıyordu, belki de onun tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

Boğazını temizledi. "Sizin için bir resim basacağım."

Sonra asayı çıkardı ve görüntü kayboldu. Giyinirken göğsüm duygu yoğunluğu içinde kaldı. Bana çıktıyı verdikten sonra Sig'le birlikte bekleme odasına geri döndük. O çıkışta beklerken ben de bir sonraki randevumu almak için masada durdum.

Birlikte çıkarken sessizdik. Annesi hayatta olmadan çocuğunu ilk kez görmenin onun için ne kadar zor olduğunu baltalayacak aptalca bir şey söylemek istemedim.

Arabaya yerleştığımızde motoru çalıştırmak yerine başını koltuğa yasladı.

"Bu gerçekmiş gibi hissettirdi, değil mi?" Mırıldandım.

"Evet," diye onayladı.

"Şubat'ın onunda. Umarım bir planın yoktur."

Bana döndü. "Britney'nin doğum günü."

Karnım yere düştü. "Bu... Vay canına. Bilmiyordum."

Pencereden dışarı baktı. "Büyük ihtimalle doğması gereken tarihte doğmayacak ama evet..."

Elimi ön koluna koydum. "İyi misin?"

Bana döndü ve hafif bir gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim." Ona fotoğrafı uzattım. "Bunu saklamak ister misin?"

"Hayır." Başını salladı. "Sende kalsın."

"Tamam." Çıktıyı çantama attım. "Günün geri kalanı için planın nedir?"

"Seni bıraktıktan sonra ofise dönmem gerekiyor."

"Aslında günün geri kalanında izin aldığım için Felicity'ye gideceğim," dedim ona. "Beni davet etti. Leo'nun bu akşam bir etkinliği varmış, o da eşlik etmemi istedi. İşi bırakıp gelmek ister misin?"

"Hayır ama teşekkür ederim. Yapacak çok işim var."

"Tamam." Onu muhtemelen bir süre daha göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gülümsüyormuş gibi yaptım.

BÖLÜM 21

Abby

Parça 21: Jennifer Paige'den "Crush"

"Aman Tanrım. Küçük bir meşe palamuduna benziyor." Felicity ona göstermek için çıkardığım ultrason görüntüsüne hayran kaldı.

Yemeğimizi yeni bitirmiştik ve şimdi Eloise yerde bebekleriyle oynarken o ve ben oturma odasında oturuyorduk. Daha önce çantama koyduğumdan beri ilk kez fotoğrafa baktım ve gözlerim doldu.

"Olamaz." Felicity'nin ifadesi karardı. "Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Sen iyisin." Burnumu çektim. "Sadece... kalp atışını gördüğümünden beri duygusalım. Ama Sig'in önünde ağlamak istemedim. Buna hakkım varmış gibi hissetmedim. Sanırım şimdi ortaya çıkıyor."

Ayağa kalktı ve bana bir mendil uzattı. "Buna hakkın *var*. Sen de herkes kadar bu deneyimin bir parçasısın, bana sorarsan en büyük parçasısın."

Burnumu sildim. "Bu konuda bu kadar duygusal olmayı beklemiyordum." "Randevu sırasında nasıldı?"

"İlk başta orada olmak konusunda isteksiz görünüyordu ama o küçük kalp atışı ekranda belirlediğinde kendinden geçti. Arabada bunun her şeyi gerçekmiş gibi gösterdiğini itiraf etti. Sonra bana doğum tarihinin Britney'nin doğum günü olduğunu söyledi."

Felicity ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

"Evet. Arabada biraz açıldı ama sonra her zamanki gibi kendini kapattı." Annesinin ayaklarının dibinde oynayan Eloise'e boş gözlerle baktım. "*Bugün* neden sessiz kaldığını anlıyorum. Ama bundan önce de hep soğuktu."

"Bu çok garip. İşlerin iyi gittiğini sanıyordum?"

"Bir süredir iyi geçiniyorduk. Hatta geçen ay bir gece çalışma ekibiyle birlikte bir bara geldi. Çıktığımızda geç olmuştu, ben de

O geceyi Londra'daki dairesinin misafir odasında geçirdi."

Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti. "Gerçekten mi?"

"Bunu teklif etmesine ben de çok şaşırdım. Kişisel alanı konusunda çok özeldir. Ama o gece..." İçimi çektim, şu anda neyi itiraf etmem gerektiğinden emin değildim.

Felicity hevesle gözlerimi aradı. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Çılgınca bir şey yok." Omuz silktim. "Sadece... biraz fazla şey anlatmış olabilirim ve sanırım bu yüzden benden kaçıyor."

Merakla eğildi ve ben de ona Sig'e hamilelikten beri daha fazla tahrik olduğumu itiraf ettiğim şeyi anlattım. Ona bir şeyler ima ettiğimi düşünmesinden korktuğumu söyledim.

Onun biraz farklı bir teorisi vardı. "Güven bana, onu korkutan senin söylediklerin değildi. Muhtemelen buna verdiği tepkiydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım, ne kadar üzülse de, senden hoşlanıyor ve bu da işleri karmaşıktırıyor."

"Ne demek benden *hoşlanıyor*?"

"Sanırım senden bir insan olarak hoşlanıyor, ama senden başka şekillerde de etkilendiğini tahmin ediyorum."

Buna inanmasam da kalbim pır pır etti. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Birkaç şeye. İnsanlar korktuklarında geri çekilirler. Ve iş yerindeki o adam söz konusu olduğunda sana karşı korumacı olduğundan bahsetmiştin. Kendisini kişisel olarak etkilemediği sürece bunu umursamazdı."

"Bence doğmamış çocuğunu koruyor, beni değil. Ben sadece onun için önemli olan bir şeyin taşıyıcısıyım."

"Kendini kandırma Abby. Sen güzel bir kadınsın. Sig kör değil. Ve bence senden bir insan olarak da gerçekten hoşlanıyor. Sen bir bütünsün. Senden nasıl hoşlanmasın?"

Onun bu konudaki görüşü bana Sig'in benim bir erkeğin paylaşmak isteyeceği türden bir kadın olmadığım ile ilgili söylediklerini hatırlattı. Bu kısmı ona itiraf etmemiştim. Haklı olabilir miydi? Benden etkilenmiş miydi? Uzak durmasının sebebi bu muydu?

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim, yanaklarım karıncalanmıştı. "İstemiyorum. Ve bunu itiraf etmek benim için biraz utanç verici. Bu duruma hiç yardımcı olmuyor." Biraz hava üfledim. "Kimseye söylemedim, Lavinia'ya bile."

"Bana sırrını açtığın için teşekkür ederim." Felicity gülümsedi. "Seni tamamen anlayabiliyorum. Yakışıklı, karizmatik bir adam ama karmaşık biri."

"O adama karşı bir şeyler hissetmek, hayatımda yaptığım en beyhude şey olurdu."

hiç yapmadım. Bana karşı asla sınırı aşmaz."

Felicity bunu düşünürken gözlerini kaçırdı. "Bu fikre kolay kolay yanaşmayacağına katılıyorum. Ama bu, işler farklı olsaydı bunu istemeyeceği anlamına gelmez."

"Onun bir pislik olduğunu düşündüğümde bu durum çok daha kolaydı."

Güldü. "Sig hakkında sana bir sır vereyim. Duygularını ifade etmediği için bazen neredeyse kalpsiz biri gibi görünür. Ama aslında tam tersidir. Herkesin içinde *en büyük* kalbe sahip olan o."

"Göründüğünden daha fazlası olduğunu kesinlikle anladım."

"Ayrıca kendisi için neyin iyi olduğunu da her zaman bilmiyor," diye ekledi. "Herkesi kendinden uzak tutarak bu şekilde yaşamının daha iyi olduğuna kendini ikna etmiş durumda. Ama mutluluğu arzuladığını biliyorum. Britney'le tanışana kadar gerçek mutluluğun ne olduğunu bilmiyordu. Ama şimdi biliyor. Ve bence senin burada olman ona uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissettirdi. Bu yüzden geri adım attı. Tüm bunlarla ne yapacağını bilmiyor." İçini çekti. "Ama korkunun sizi onunla bağlantı kurmaya çalışmaktan alıkoymasına izin vermeyin. O bir tuğla duvar değil. O daha çok..." Felicity durakladı. "Bir soğan." Güldü. "İçindekilere ulaşmak için katmanları soymanız gerekir."

Hah. "Evet, soğanlar eninde sonunda seni gözyaşlarına boğar. Benim korkum da bu. İngiltere'ye incinmek için gelmedim. *Tek bir* görevim var, biliyor musun? Ona ya da daha kötüsü bebeğe duygusal olarak bağlanarak hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. Gördüğünüz gibi, bu zaten bugün oldu."

"Ben de farklı olmazdım. Sen bir makine değilsin Abby. Sen insansın." Eloise'in saçlarını örmeye başladı. "Nasıl hissettiğimize engel olamayız, değil mi? Duygular kontrol edilemez. Leo'yla ilk tanıştığımızda asla birlikte olamayacağımızdan emindim çünkü iki farklı dünyadan geliyorduk. Ama bu ona aşık olmamı engellemedi. Kalbimizin tanımadığı kuralları kendimize dayatıyoruz. Anlıyor musun?"

"Biliyorum," diye mırıldandım. Güvenebileceğim birine sahip olduğum için ne kadar minnettardım. "İçimi dökmeme izin verdiğin için teşekkürler." Nefes verdim. "Tek yaptığım kendimden bahsetmekmiş gibi hissediyorum. Sen nasıl hissediyorsun? Artık çok fazla zamanın kalmadı."

Felicity karnını ovuşturdu. "Bir anneden iki anneye geçmeye hazır hissetmiyorum. İyi bir anne olmaya çalışıyorum, çalışıyorum ve

sosyal sorumluluklarla başa çıkmaya çalışıyorum. Daha ne kadarıyla başa çıkabilirim bilmiyorum. O gelene kadar da bilemeyeceğim."

Felicity bir avukattı. Bir yandan Londra'da yarı zamanlı olarak Amerikan hukuku dersleri veriyor, bir yandan da anneliği dengelemeye çalışıyordu.

"Üstesinden geleceğinden hiç şüphem yok. Kolaymış gibi gösteriyorsun ama eminim her şeyle başa çıkmak kolay değildir."

"Kesinlikle değil, ama güven oyu için teşekkürler." Eloise'in saç örgüsünün alt kısmına bir lastik doladı. "Sence ne doğuracağını öğrenebilecek misin?"

"Bu onların seçimi olacak, değil mi? Alexanders ve Sig? İçimde bilmek istemeyeceğine dair bir his var. Son dakikaya kadar mümkün olduğunca inkâr etmek isteyecektir."

Başını salladı. "Muhtemelen haklısın."

Felicity bize çay yaptı ve ben kireç yeşili Fiat'ıyla yola çıkıp otele döndüm. Yola çıktığımda, arayı kapatmak için babamı aradım.

"Selam baba," dedim cevap verdiğinde. "O

hıyar sana nasıl davranıyor?"

Güldüm. "Artık kaba değil. Sadece son zamanlarda biraz soğuk."

"Bunu sana her zaman söylüyorum, ama eve dönme seçeneği her zaman var."

"Hamileliğim ilerledikçe, ayrılmak daha da zorlaşacak." Sig'e arkadan çarptıktan sonra hâlâ paranoyak olduğum için uzaktaki bir arabaya yaklaşırken yavaşladım. "Genel olarak burada mutluyum. Olacağımı düşündüğümünden daha mutluyum. Sadece seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum. Ama bu macerayı yaşadığın için mutluyum. Her zaman pişmanlık duyduğum tek şey dünyayı görememektir."

"Dünyayı görmekten bahsetmişken, beni burada ziyaret etmek için biraz izin alabilir misin?"

Babam Rhode Island'da yaşadığımız yerden çok uzakta olmayan Massachusetts'te bir inşaat şirketinde duvarcılık yapıyordu.

"Aklımı okudun," dedi. "Joe Silva ile izin konusunu konuşacağım ve ne ayarlayabileceğime bakacağım."

Babamı görebilme ihtimali içimi umutla doldurdu. Zaten doğum yaptığımda gelmeyi planlıyordu ama bu onu görmek için çok uzun bir süreydi. "Bu harika olur. Burayı çok seveceksin. Handa da bir sürü oda var. Lavinia'yı da seveceksin."

"Kız arkadaşıma iyi davranan herkesi severim."

Birkaç dakika daha konuştuk ve telefonu gülümseyerek kapattım. Babamla konuşmak keyfimi yerine getirmişti.

Hana girdiğimde Lavinia hevesle dönüşümü bekliyor gibiydi. Sig beni ultrasona bıraktıktan sonra doğruca Felicity'ye gitmiştim, bu yüzden onunla bu konuyu konuşma fırsatım olmamıştı. Kanepeden dikkatlice kalktı. "Sigmund bana gösterecek bir fotoğrafın olduğunu söyledi."

"Onunla konuştun mu?"

"Londra'ya dönerken bir şey bırakmak için kısa süreliğine uğradı. Ona ultrasonun nasıl geçtiğini sordum ve bana sende bir fotoğraf olduğunu söyledi." Elimi çantama attım ve çıktıyı ona uzattım.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Şuna baksana. Küçük bir mürekkep lekesine benziyor."

"Felicity meşe palamudu demişti ama mürekkep lekesi daha da iyi bir tanım olabilir." "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Felicity bizim için güzel bir şarküteri tabağı hazırladı. Sonra çay ve kurabiye yedik. Tıka basa doydum. Sanırım yukarı çıkıp banyo yapacağım."

"Tamam, çok güzel. Keyfini çıkar."

Küvette rahatladıktan sonra giyinmek için odama gittim. Yatağımın başucunda bir şey duruyordu.

Bir kutu Şeytan Köpeği.

BÖLÜM 22

Abby

Parça 22: Susan Christie'den "I Love Onions"

Onu arayıp aramama konusunda en az bir saat düşündükten sonra telefonu açmaya karar verdim.

Sig ikinci çalışta cevap verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ama aramamalıydın." Yatağımda zıpladım. "Bana bıraktığın hediye mükemmeldi."

"Tatlı krizinin seni bu gece ayakta tutmasını istemedim."

"Gerçekten çok *tatlısın*." Arka plandan gelen bir kadın sesiyle sustum. Birdenbire bir deliğe girmek istedim. "Yanında biri mi var?"

Tereddüt etti. "O... sadece gidiyordu."

"Oh." Bir kıskançlık dalgası terlememe neden oldu. "Hay Allah. O zaman gitmene izin vereceğim."

"Hayır," diye ısrar etti. "Bekle."

Boğuk bir konuşma duydum, ardından bir kapı çarparak kapandı. Sonra telefona döndü. "Merhaba. Özür dilerim."

"Rahatsız ettiğimi fark etmemiştim. Madem biriyle takılıyordun neden telefona cevap verdin? Sesli mesajını tercih ederdim."

"Daha çok *başarısız* bir ilişki gibiydi... son zamanlarda yaşadığım tek şey bu."

"Benim araya girmem yüzünden mi berbat oldu?"

"Hayır. Sen aramadan önce her şeyi kendim berbat etmiştim." Sormak zorundaydım. "Hiçbir şey... olmadı mı?"

"Hayır."

"Nasıl beceremedin?"

"Bu ilk kez olmuyor, özellikle de son zamanlarda. Elimi uzattığımda, bir kaçış yolu arıyorum. Ama o buraya geldiğinde ve tam karşımda durduğunda, ben..." Durakladı. "Bilmiyorum... ilgimi kaybettim."

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. Biraz sakinleşerek yatağa uzandım ve bir ayağımı diğerinin üzerine attım. "Uykusuzluk çekerken gecenin bir yarısı internetten bir şey sipariş etmek gibi mi? Günler sonra elinize ulaştığında 'Bu da ne böyle? Bunu istediğim için delirmiş olmalıyım' mı diyorsunuz?"

"Öyle sayılır, evet."

"Avokado gibisin, Sig."

"Avokado mu? Önce tarçınlı rulo oldum. Şimdi de avokado mu oldum?"

"Evet. Bir avokado sadece çok kısa bir süre için olgunlaşır ve hazır olur. Çoğu zaman açarsınız ve çoktan kahverengileşmiştir. Odadan çok uzun süre ayrılırsanız pencereyi kaçırsınız."

"Beni benzetmek istediğin başka bir yiyecek var mı?" "Soğan."

"Sorduğum için özür dilerim."

"Aslında bunu Felicity buldu."

"Öyle mi? Ginger da en az senin kadar deli." İçini çekti. "Söyle bakalım Abby, ben nasıl bir soğan gibiyim?"

"Çok fazla katmanın var. Ve duvarlar öreni değil, gerçek seni görmek için onları aşmak biraz zaman alıyor."

"Ve sen, Abby Knickerbocker, tam bir meyveli keksin."

Aptal gibi kıkırdadım. "Aslında meyveli keki severim - muhtemelen dünyada seven birkaç kişiden biriyim. Bunu senden gelen nadir bir iltifat olarak kabul ediyorum." Bir an sustum, sonra kendimi tutamadım. "Bana yaptığın son iltifat beni gerçekten hazırlıksız yakaladı."

"Neydi o?"

"Bana bir erkeğin beni paylaşmak istemeyeceğini söylediğin zaman." "Ah... Öyle demiştim, değil mi?"

Bunu *neden* söylediğini detaylandıracağını umarken, sessiz kaldı.

"Yani..." Boğazımı temizledim. "En son ne zaman başarılı bir ilişki yaşadın?"

İç çekti. "Gergedan. Ben ona *başarılı* demezdim. Ama... tamamlandı."

Alnım kırıştı. "Gergedan mı?"

"Gergedan gibi horluyordu. Uyuyakaldı ve onu uyandıracak cesareti kendimde bulamadım. Büyük hataydı. Beni bütün gece uyutmadı. Sonra Phil ve Kate ertesi sabah kapımı çaldılar ve onu burada gördüler."

Homurdandım. "Bu çok garip olmalı."

"Kesinlikle. Phil'in yodeling yapması da öyle."

"Ne?" Güldüm. "Sormayacağım bile ama kulağa sirk gibi geliyor." ÇarşafLARımın arasına kaydım. "Neden bu kadar erken geldiler ki?"

"Taşıyıcı annelik hakkında benimle konuşmak için uçakla geldikleri yolculuktu. O sabah bana sürpriz yaptılar."

"O kadar uzun zamandır kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Bu konuya büyük ilgi duyuyorsun Abby."

"Şu anda burnumu sokmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok." "Belki de kendine bir hobi edinmelisin," diye alay etti.

"Bir hobiye ihtiyacım yok. Şu anda içimde bir insan büyütüyorum. Senin süper gücün ne?"

Derin kahkahası telefonda titreşti. "Touché, aşkım." Bir süre sonra ekledi, "Bana başka ne sormak için can atıyorsun? Kafanın içinde dönen tekerlekleri duyabiliyorum."

"Bu gece dairene gelen kadın kimdi?" "Adı Rose. Bir uygulamada tanıştığım biri."

"Ve sen sadece... ne? Fikrini değiştirip onu kovdun mu?"

"İnsanları kovma konusundaki şöhretime rağmen, genellikle kendi istekleriyle giderler."

"Gitmeye mi karar verdi?"

"Biz... bir şeylerin ortasındaydık, gerçi ben durdurana kadar fazla ilerleyemedik. Bana nedenini sordu, ben de ölmüş karımdan bir bebeğim olduğu için dikkatimin dağıldığını söyledim."

"Bu işe yarar." Bir kahkahayı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

"Neden bahsettiğimi sormadan önce kafasını toparlaması birkaç saniye sürdü. Neden meşgul olduğumu tekrar açıklamaya çalıştım. Daha mantıklı geldi mi bilmiyorum, ama sonunda ilk niyetime rağmen hiçbir şey olmayacağını anladı. Ve işte o zaman aradın. Telefona cevap vermem kabalıktı. Bu işleri daha da kötüleştirdi. O da gitti."

"Oldukça romantiksin Sig."

"Kısa bir süre için öyleydim, tam olarak altı ay kadar. Daha önce hiç olmadı ve muhtemelen bir daha da olmayacak. Şimdi sadece kadınları ortadan kaldırmakta iyiyim."

"Sanırım senin süper gücünü bulduk."

"Evet." Nefes verdi. "Neyse, aradığına sevindim."

"Neden?"

"Bugün biraz korkmuş görüldüysem özür dilemek isterim. Ultrason çok fazlaydı. Ve bir kez daha, tüm bunlar olurken *senin* nasıl *olduğunu* sormayı ihmal ettim. Bunun için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Tepkiniz beklenen bir şeydi. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum." Yatağın daha derinlerine yerleştim.

"İçindeki o hayatı görmek inanılmazdı." Sig durakladı. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya geri döndüm. Ne kadar yoksun olduğumu sana söylememe gerek yok. Ama bugünden sonra artık rol yapamayacağımı biliyorum. O küçük atan kalp yokmuş gibi davranamam. Ve bir daha böyle tepki vermeyeceğim. Son zamanlardaki yokluğumun hiçbir mazereti yok." İç çekti. "Ama bugün randevudan sonra... Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Ve sen de bunu internetten bir hatunla yatarak yapabileceğini mi düşündün?"

"Bazen bazı şeyleri garip bir şekilde ele alıyorum."

"Merak etme. Anlıyorum. Ve alınmadım."

"Burada mutlu musun Abby?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Aslında öyleyim. Düşündüğümünden daha fazla olabilir."

"Benim sayemde değil ama."

"Şey, bana Şeytan Köpekleri getirdin. Bu senin için önemli bir nokta. sütun."

"Bana onları istediğini söylediğinden beri onları arıyordum."

Bu tüylerimi diken diken etti. "Nereden buldun onları?"

"Bu gece benzin almak için durduğum benzin istasyonunun yanındaki dükkânda tesadüfen gördüm. Düşünebiliyor musunuz? Belki de evren bana bugün ne kadar aptal olduğumu söylüyor ve bunu düzeltmem için bir yol gösteriyordu. Geri döndüm ve onları bırakmak için otele geri döndüm. Sen çoktan Felicity'ye gitmiştin."

"Onları buzdolabına koyacağım ve yarın kahvaltıda yiyeceğim."

"Ah, şampiyonların kahvaltısı."

"Kahretsin. Sütüm yok ama." "Evet, var."

"Var mı?"

"Git buzdolabına bak."

"Gerçekten mi? Bana süt de mi aldın?"

"Buz gibi sütle yediğini söylemiştin. Ben de biraz aldım." "Vay canına. Bunu hatırlamana şaşırdım."

"Soğanların iyi bir hafızası vardır."

Gülümsedim. "Seninle tekrar konuşmak güzel Sig. Zekânı ve espri anlayışını özlemişim. Seni korkutup kaçırdığımı sanmıştım."

"Beni korkutup kaçırdın mı? Neden?"

"Dairende kaldığım gece, sana *septomlarım*dan bahsettikten sonra sessizleştin." Sesim titriyordu. "Acaba bir şey ima ettiğimi mi düşündün diye merak ettim. Bilirsin, sana asıldığımı."

"Hiç de öyle düşünmedim. Ama bunu açıkladıktan sonra yatak odasında o kadar hızlı kayboldun ki, tepkimi nasıl ölçebildin emin değilim."

"Sanırım ortadan kayboldum. Ben senin sonraki günlerde ortadan kaybolmandan bahsediyordum." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladım. "O gece seni çekici bulduğumu da ağzımdan kaçırdım. Bunun da seni rahatsız edip etmediğinden emin değildim."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Benim yokluğumun bunlarla hiçbir ilgisi yok Abby." "Öyle diyorsan öyledir."

Boğazını temizledi. "Bu arada o konuda her şey nasıl gidiyor? *Semptomlarınla* ilgili?"

"Hâlâ... devam ediyor." "Bildiğim iyi oldu."

"Konu açılmışken, sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim kendimi hazırlayarak.

"Tamam..."

İşte başlıyoruz. "İş yerinden Sean bana çıkma teklif etti." Bunu ölüm sessizliği izledi.

"Hâlâ orada mısın?"

Bir süre sonra, "Buradayım." dedi.

"Ona bir cevap vermedim. Yaklaşık bir hafta önce sordu." Derin bir nefes aldım. "İşteki çocuklar hakkında ne hissettiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse seni üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Ama bu uzun bir dokuz gün olacak."

Aylardır buradayım ve zaman geçtikçe daha da hamile kalacağım. Bu da sosyal hayatımı zorlaştıracak." Durakladım. "Bu yüzden teklifini kabul edebilirim."

Sig hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım Alistair konusunda haklıydın," diye ekledim. "Ama Sean iyi birine benziyor."

Sonunda homurdandı.

"Hmm..." "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sen bir yetişkinsin. Benim iznime ihtiyacın yok."

"Sean'ın kötü biri olduğunu mu düşünüyorsun?" "Onu gerçekten tanımıyorum."

"Ama Alistair hakkında fikirlerin vardı. Ben sadece-"

"Alistair serserinin teki. Ondan uzak durun. Hikayenin sonu."

"Pekala, Sean hakkında söyleyecek kötü bir şeyin olmadığına göre, hiçbir haberin iyi haber olmadığını varsayacağım."

"Doğru," diye mırıldandı.

"Tamam o zaman. Tek heceli konuşmaya geri döndüğünü görmek güzel." Başımı salladım. "İyi konuşmadı."

BÖLÜM 23

Sig

Parça 23: Marvin Gaye'den "I Heard it Through the Grapevine"

Haftalar devam etti ve bir şekilde Ağustos ayının tamamını Abby'nin işine karışmadan geçirmeyi başardığımı fark ettim. Bu en iyisiydi. Ama bir sabah çalışanların mutfağının önünden geçerken onun adını duyduğumda, konuşmayla ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. "İyi bir dedikodu, anladığım kadarıyla?" Kağıt bir fincan kahveye krema karıştırırken sordum.

Emma'nın yüzü kızardı. "Ah, duymaman gerekiyordu, patron."

"Bunu biliyorum. Ama iki çalışanım hakkında konuşuyordunuz, o yüzden merak ettim."

"Müşteri ilişkilerinden Abby ve muhasebeden Sean bir randevuya çıktılar. Kim geçtiğimiz Cuma gecesi onlara rastladı. Ben de tam Camille'e söylüyordum." İş arkadaşına baktı. "Bence çok tatlı bir çift oldular. Ama lütfen benden bir şey duyduğunu söyleme."

Ağzımı kapatıyormuş gibi yaptım. "Dudaklarım mühürlü." Rol şapkamı takarak, gerçekten meraklı ve hissettiğim kadar mutsuz görünmemek için elimden geleni yaptım. "Peki, aralarında bir şeyler olduğunu düşünüyor muyuz?"

Emma'nın gözleri odada gezindi, muhtemelen çalışanlarımın özel hayatlarına olan ani ilgimden korkmuştu. "Emin değilim." Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bunu söylemek için çok erken sanırım."

Zaten olduğundan daha uygunsuz görünmek istemediğimden, daha fazla bilgi almak için burnumu sokmamayı tercih ettim. Abby'ye Sean'ın teklifini kabul edip etmediğini sormamıştım ama şimdi cevabımı almıştım ve bilmem gereken tek şey buydu.

Ama *neden* bu kadar tedirgindim? Buna hakkım yoktu. Aslında düşündükçe, Abby'nin burada geçirdiği süre boyunca benden başka biriyle birlikte olmasının muhtemelen en güvenli seçenek olduğunu fark ettim. I

bu gelişmeyi memnuniyetle karşılamalıyım. Ama ne yazık ki, onun Sean'la çıkma fikri midemi bulandırdı ve sabahın geri kalanında başka bir şeye konsantre olmamı imkânsız hale getirdi.

Leo o öğleden sonra yönetim kurulu toplantılarımızdan birine katılmak için Londra'ya geldi ve sonrasında onunla birlikte yolun aşağısındaki bara bir şeyler içmeye gittik.

Birasından bir yudum aldı. "Abby nasıl?"

Alnıma masaj yaptım. "Harika."

"İğneleyiciydi, anlıyorum. Bir sorunu mu var?"

"Oh, hayır. O hepimizden daha iyi durumda. Bir bakmışım *Aşk Adası*'nın kadrosuna katılmış."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Artık iş yerinden birileriyle çıkıyor," dedim peçetemi parçalayarak.

Gözleri büyüdü. "Herifler çoğul mu?"

"Tek bir adam."

Sırıttı. "Ve bu seni rahatsız ediyor."

"Neden rahatsız etsin ki?"

"Bilmem kaçınıcı kez söylüyorum, çünkü asla itiraf etmeyecek olsan da ondan hoşlandığın çok açık."

"İtiraf etmenin ne yararı olacak? Ona karşı bir şeyler hissetmem hiçbir şeyi değiştirmez."

"Kendi kendine koydukların dışında kural yok Sigmund. Kimse sana ona aşık olamayacağını söylemedi."

"Şu anda dünyada ilişki kurabileceğim en son kadının o olduğunu anlamıyor musun? Kendini bir şekilde bu duruma mecbur hissetmesinin yaratacağı komplikasyonları bir düşünsene. İşleri berbat ettiğimi ve bu çocuğa, onu doğuran kadının kalbini kırdığımı söylemek zorunda kaldığımı hayal et." Biramdan bir yudum aldım. "Benim için çok genç olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Yine de onun biriyle çıkıyor olmasından oldukça etkilenmiş görünüyorsun." Leo koltuğunda arkasına yaslandı ve çenesini kaşıdı. "Sana bir şey söyleyeceğim ve muhtemelen bunun için cehenneme gideceğim..."

Bir an için peçeteyi parçalamayı bıraktım. "Ne?"

"Felicity bana Abby'nin sana aşık olduğunu itiraf ettiğini ama umudunun boş olduğunu düşündüğünü söyledi." Durakladı. "Senden hoşlanıyor."

Göğsüm daraldı. Bu zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu. Ama hiçbir şeyi değiştirmede. Unutamamam bile buna izin veremezdim. Yutkundum. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Bunu benden duyduğunun bilinmesine asla izin verme. Önce Felicity beni öldürmezse seni öldürürüm."

"İlginç bir manşet olmaz mıydı? Westfordshire Dükü kendi kuzenini öldürdüğü için hapse atıldı..." İçimi çektim. "Tabii ki ona hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Belki de sana karşı olan hislerinden uzaklaşmak için bu adamla ilişki kuruyordur, çünkü bu ilişkinin bir yere varmayacağına inanıyordur."

"Muhtemelen en iyisi bu o zaman." Bir peçete daha aldım ve onu yok etme işlemine başladım.

"Kararsızsın çünkü Britney'den beri bir şeyler hissettiğin ilk kadın bu," dedi.

"Sen bir dahi değil misin?" diye alay ettim.

"Burada neler olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok, dostum. Oldukça açık."

Peçeteyi bir kenara fırlattım. "Güzel mi? Evet, güzel. Bir insan olarak ondan hoşlanıyor muyum? Evet. Bunların hiçbiri önemli değil Leo. Tamam mı? Önemi yok. Dokuz ay boyunca bedenini feda ettiği için o kıza teşekkür etmek için yapabileceğim en iyi şey ondan uzak durmak, ABD'deki hayatına zarar görmeden dönmesine izin vermek ve ikimizin hayatını da lanet bir pembe diziye dönüştürmemek."

BÖLÜM 24

Sig

Parça 24: Coldplay'den "A Sky Full of Stars"

O hafta sonu, iyi kalpli meleklerim Londra'da kalmamı söylemişti ama Abby'yi şahsen kontrol etmeden çok uzun süre geçirmiştım. Bir daha ortadan kaybolmayacağıma yemin etmişim, bu yüzden kendimi yakalamam gerekiyordu. Abby'den uzaklaştığım her an Lavinia'yı da görmezden gelmem adil değildi. İkisine de bir ziyaret borçluydum. Ya da Cumartesi akşamı Bainbridge'e girerken kendime böyle söyledim.

Kapıyı açmak için anahtarımı kullandım ve onların konuşmalarını duyabileceğim mutfığa doğru ilerledim. "Merhaba hanımlar," diye seslendim kapı aralığından.

Abby döndü, hayalet görmüş gibi bakıyordu. "Hey!"

Lavinia'nın yüzü aydınlandı. "Sigmund! Sen gelmeden önce nalları dikerim diye düşünmüştüm."

"Gelmediğine sevindim. Seni görmek güzel, çılgın kadın." "Seni buralarda özledik," dedi Lavinia.

Abby'nin ocakta bir şeyler karıştırdığı yere doğru yürüdüm. "Merhaba Abby," dedim usulca omzunun üzerinden.

O da gülümsedi. "Seni görmek güzel."

Nefes alış verişi hızlanmış gibiydi ya da belki de bana olan aşkının aşırı farkında olduğum için bunu hayal ediyordum.

"Abby patates ve pırasa çorbası yapıyor," diye duyurdu Lavinia. "Bize katılmak için tam zamanında geldin."

"Bu biraz riskli gibi görünüyor," diye alay ettim. "Abby ne zamandan beri yemek yapıyor?"

"Ukalanın tekisin." Abby bana dirsek attı.

"Yine de beni özledin." Göz kırptım.

Neden ağzımdan çıkan her kelime onunla flört ediyormuşum gibi geliyordu? *Flört ediyor muydum? Biliyorsam ne olayım.*

"Seni özledim." Kaşığı tencereye vururken yüzü kızardı.

Aramızdaki çekimin karşılıklı olduğunu bilmek beni tedirgin ediyordu, ama aynı zamanda elimden bir şey gelmemesine rağmen biraz da enerji veriyordu.

Yaklaşık on dakika sonra Abby hazırladığı çorbayı kaselere doldurdu ve üçümüz yemeğe oturduk.

"Taze frenk soğanı kullanmışsın," dedim. "Güzel ekleme." "Fark etmişsin."

"Ben her şeyi fark ederim." Ağzımın kenarını yaladım. "Kişniş de var, değil mi?"

"Çok iyisin."

"Bunun çok lezzetli olduğunu söylemeliyim, Abby."

"Teşekkür ederim. Böylesine huysuz bir şeften bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Lavinia sessizliğini korudu ama eğlenerek aramıza baktı. Muhtemelen Abby ile aramızdaki cinsel gerilimin o da bizim kadar farkındaydı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra kasemi lavaboya götürmek için ayağa kalktım. Ben bulaşıkları yıkarken Abby masanın geri kalanını temizledi. Yanımdaki tezgahı silmeye başladığında vücudumun kıpırdadığını hissettim. Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, bu ziyaretle *ona* iyilik yaptığımı düşünerek kendimi kandırdığımı anladım. Onu görmeyi özlemiştim ve iş yerinden o herifle çıktığını öğrendiğimden beri dengem bozulmuştu. Bu gece onu görmeye ihtiyacım vardı ve *bu* yüzden buradaydım.

"Bu gece burada mı uyuyacaksın?" diye sordu. "Bunu tartışıyordum."

"Hava ılık. Londra'ya dönmek zorunda olmadığına göre, yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Bulaşık makinesini kapattım. "Tabii. Evet."

"Gelmek ister misin Lavinia?" Abby sordu.

"Oh, hayır. Siz ikiniz eğlenmenize bakın. Sizi yavaşlatmama gerek yok." "Yavaş yürüyebiliriz," diye ısrar etti Abby.

"Hayır, dinlenmeyi ve televizyonda bir şeyler izlemeyi tercih ederim ama teklifin için teşekkürler." Lavinia bana bilmiş bir bakış fırlattı, bu da onun özellikle Abby ve ben yalnız kalabilelim diye gelmediğinden şüphelenmeme neden oldu.

Abby ve ben ceketlerimizi alıp dışarı çıkarken ona ters ters baktım. Gerçekten de güzel bir geceydi; hafif bir esinti vardı ama çok soğuk değildi. Sokakta ilerlerken yapraklar hışırdadı, sonra ilk yan yola saparak sağa döndük.

"Peki, bu gece burada bulunma onurunu neye borçluyuz Sig?"

"Sadece gelip bir merhaba demenin zamanı geldi diye düşündüm."

"Geldiğine sevindim. Lavinia endişelenmeye başlamıştı." "Sadece Lavinia mı?"

Karanlıkta bile kızardığını görebiliyordum.

"Yine benden kaçıyor musun diye merak ettim."

Zihnim kendisiyle savaşa girdi. *Yapma bunu. Sorma.* "Sean'la çıktığını duydum."

Gözleri irileşti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İş yerindeki dedikoduculardan birinin konuşmasına kulak misafiri oldum."

"Gerçekten mi? Kimseye söylemedim ama aklıma geldi de, İK'dan Kim bizi dışarıda görmüş. Muhtemelen bu şekilde biliyorlar." Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. "Bana nasıl gittiğini sormayacak mısın?"

"Bu beni ilgilendirmez."

"Eskiden seni ilgilendirdiğimi düşünürdün. Alistair'e sor. Ne değişti?"

"Bu seni özellikle *ondan* korumak içindi. İyi bir nedenim yoksa karışmak gibi bir işim yok."

"Müdahale ettiğin, ilgi gösterdiğin zamanlar hoşuma gidiyordu. Ortadan kaybolman hiç eğlenceli değil. Yapmayacağına söz vermene rağmen yine ortadan kayboldun."

"Biliyorum. Ama bu sefer kendimi yakaladım. Hem beni neden yanında istiyorsun ki? Seni ara sıra yalnız bırakmam herkes için daha iyi değil mi?"

Etrafımıza bakındı. "Herkes kim? Bu denklemde sadece sen ve ben varız. Bu deneyimi paylaşan sadece iki kişiyiz. Phil ve Kate Amerika'da. Yani evet, etrafımda olman hoşuma gidiyor. Bir daha ortadan kaybolmazsan iyi olur."

O bu şekilde ifade ettiğinde, araya mesafe koymaya devam ettiğim için kendimi berbat hissettim. Benim desteğime ihtiyacı vardı. Artık kendime güvenmiyor olmam onun yanında olmamı engellememeliydi. Tanrı aşkına, o benim çocuğumu taşıyordu.

"Bazen ortadan kaybolmamın senin için daha iyi olduğunu düşünüyorum." Hızını yavaşlattı. "Benim için daha mı iyi, neden?"

"Birlikte çok fazla zaman geçirmemizden iyi bir şey çıkmaz Abby. Yakınlaşmak niyetinde olmasak bile, sürekli birbirimizin etrafında olursak bu kaçınılmazdır."

"Yani yakınlaşmamızın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun..." Sessizce birkaç adım yürüdü. "Anlıyorum. Hatta aynı fikirde bile olabilirim."

"Doğru." Ellerimi ceplerime soktum. "Bana yakınlaşman senin için iyi olmaz."

"Nereden geldiğini anlıyorum." Bana şakacı bir şekilde vurdu. "Ama sen... siyah beyaz bir kurabiye gibisin."

"Tanrım, işte başlıyoruz!" Gökyüzüne doğru bağırdım. "Sen ve yine yemek göndermeleri. Siyah beyaz kurabiye mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Ortadan ikiye bölünmüş kurabiyeleri bilir misin? Bir tarafı beyaz, diğer tarafı siyah ya da çikolatalıdır. Senin için her şey siyah ya da beyaz. Beni sadece olması gerektiğini düşündüğün şekilde görmek istiyorsun: sınır koyman gereken biri olarak çünkü ben taşıyıcı anneyim. Ama taşıyıcı anne olmak kim olduğumun özünü değiştirmiyor. Ben *aynı zamanda* yeni bir yerde keyifli vakit geçirmek ve anılar biriktirmek isteyen bir kadını. Ben bunların her ikisiyim, bir taşıyıcı anne ve bir kadını." Durakladı. "Ve benzer şekilde, aynı anda hem bana yaklaşıp hem de benden *hoşlanmanın* iyi bir fikir olmadığını da bilebilirsin. Hayat bu şekilde karmaşıktır."

Biraz toprak attım. "Neden aptalca benzetmelerin sonunda hep mantıklı geliyor?"

"Ben böyle zekiyim." Bir gülümseme paylaştık.

"Senden hoşlandığımı kim söyledi ki?" Alay ettim.

"Bu sadece benim bir kuruntum olabilir. Ama erkeklerin beni paylaşmak istemeyeceğini söylemiştin. Sonra da evinde geçirdiğim o geceden sonra ortadan kayboldun. Çizgilerin aşılmadığından emin olmak için mesafeni koruduğunu hissediyorum."

"Eğer senden hoşlansaydım, bunun tehlikeli olacağının farkındasın, değil mi? Tüm bu çabanın başarısı ikimizin de duygusal olarak dahil olmamasına bağlı. Senin ABD'ye dönüp hayatına devam edebilmen gerekiyor. Ve eğer bu çocuk için en iyisi buysa, benim de bırakabilmem gerekiyor."

Yürümeyi bıraktı ve bana döndü. "Bu çocuk için en iyisinin babasından uzak bir hayat olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sorusu bıçak gibi kesmişti. "Tek başıma başka bir insan yetiştirmekle işim olmaz, o yüzden evet" demek dışında bir cevabım yoktu. Phil ve Kate

gayet yetenekli ve hala yeterince genç."

"Yani onu büyütmelerine izin verme kararınızda kararlı mısınız? Ultrasonu görmenin senin için bir şeyi değiştirip değiştirmediğinden emin olamadım."

O küçük atan kalbi düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu. Sadece onun için en iyisini istiyordum, onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. O minik ruh söz konusu olduğunda içimde çok büyük bir korku vardı.

"Bebek doğduğunda nasıl hissedeceğimi sana söyleyemem," dedim yürümeye devam ederken. "Ama şu an itibarıyla? İlk kararım hâlâ geçerli. Phil ve Kate bundan memnun olduklarını açıkça belirttiler."

"Seni anlıyorum," diye mırıldandı, ses tonunda hayal kırıklığı vardı.

Konuşmamız bir süreliğine kesildi, yerini cırcır böceklerinin sesi aldı. Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadım. "Ee... randevun nasıl geçti?"

"Oh, şimdi de o soruyor." Yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. "Sadece konuyu daha derin şeylerden uzaklaştırıyorum."

"Aslında iyi geçti. Ama bir şeylerin peşinden gitmeye degeceğinden emin değilim. Bir iş arkadaşıyla çıkma fikrini sevmiyorum. Ve biriyle çıkıp hamile olduğum gibi çok önemli bir gerçeği açıklamamak biraz aldatıcı hissettiriyor." Uzun bir nefes verdi. "Bu yüzden nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim."

"Sana tekrar çıkma teklif etmedi mi?"

"Etti. Hem de birden fazla kez. Sadece onu erteliyordum." Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım ve onun tereddütleri konusunda bencilce bir rahatlama hissettim.

Sonra konuyu değiştirdi. "Bugün kız kardeşime hamileliğimi anlattım."

"Kız kardeşin hakkında hiç konuşmazsın."

"O kadar yakın değiliz. Beş yaş büyük, çok yargılayıcı ve beni her zaman anlamıyor. Beklediğim gibi, taşıyıcı anne olma kararım hakkında söyleyecek çok şeyi vardı."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Ne dedi?"

"Bunu neden yapmak istediğimi anlamıyor, tıpkı başlangıçta senin yaptığın gibi. Ama bu zaten oldu. Yani bu noktada beni yargılamasının bir faydası yok."

"Kararının onunla aranızda anlaşmazlığa yol açmasına üzüldüm."

"Durum ne olursa olsun yine de çekişme olacaktır. Bu tür bir ilişkimiz var." Durakladı. "Annem hastalandığında işler daha da kötüleşti."

"Nasıl yani?"

"Uzun lafın kısıası, annemle sonlara doğru pek çok konuda anlaşmazlığa düştük. Annemin durumu zaten kötüydü ve doktorların önerdiği son çare olan bu deneysel tedaviyi denemek istemedi. Ben annemin isteklerini destekledim. Claire desteklemedi. Annemi pes etmesi için cesaretlendirdiğimi düşünüyordu. Annem öldükten sonra da bana kötü şeyler söylemeye devam etti ve onu o ilaçları almaya ikna edemediğim için beni suçladı."

Bu beni çok etkiledi. Sevdığınız birinin hayatının sonuna doğru zor kararlar vermek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey olamazdı. "Çok üzgünüm Abby. Kız kardeşinin senin hatan olmayan bir konuda kendini suçlu hissetmene neden olması çok korkunç."

"O zamandan önce de aramız kötüydü ama hiçbir zaman düzelmedi."

"Nihayetinde, son günlerini nasıl yaşamak istediğine karar vermek annenizin hakkıydı. Siz sadece ona destek oluyordunuz."

"Ben de öyle hissediyordum. Ayrıca, o ana kadar denedikleri her şeyin onu sadece daha da hasta ettiğini söyleyen içgüdülerimi de takip etmek zorundaydım. Buna seyirci kalamaz ve sahip olduğu son yaşam kalitesini de elinden almalarına izin veremezdim."

Bu bana deja vu yaşattı. Abby ile Britney hakkında konuşmaktan ne kadar kaçındıysam da kendimi durduramadım. "Biz de benzer bir şey yaşadık - son çare olarak önerilen daha fazla kimyasal maddeyi geri çevirdik." Hatırladıkça ürperdim. "Britney, ailesi ve ben neyse ki artık yettiği konusunda hemfikiridik. Aramızda anlaşmazlık olsaydı ne kadar zor olurdu hayal bile edemiyorum."

Başını salladı. "Bunu yaşamak zorunda kalmadığınıza sevindim."

Bir dakika sonra Abby yolun kenarındaki büyük bir taşı işaret etti.

"Buraya oturmak ister misin?"

"Yorulmaya başladın mı?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Sadece biraz oturmanın iyi olacağını düşünüyorum."

Elimi uzattım ve o oturduktan sonra kayanın üzerinde onun yanındaki yeri aldım.

"Evimiz su kenarında," diye açıkladı. "Dışarıda oturup körfezin sesini dinlemeyi ve böyle gökyüzüne bakmayı seviyorum."

Gökyüzü bu gece yıldızlarla doluydu. İkimiz de yukarı doğru baktık.

"Şu anda onu mu düşünüyorsun?" diye sordu, her zamanki gibi sezgisel bir şekilde.

"Yıldızlarla dolu bir gökyüzüne bakıp da onu düşünmemek çok zor." Nefes verirken boğazımın ağırlaştığını hissettim, duygusal duvarlarım yavaş yavaş eriyordu. "Sık sık onun şimdi *ne* olduğunu merak ediyorum. Ne şekilde olduğunu. Beni görüp göremediğini. Bir melek mi, yoksa gökyüzünde bir yıldız mı? Onun iyi olup olmadığını bilmemek çok zor. Gerçekten bilmem gereken tek şey bu. Sanki bunu bilseydim tekrar nefes alabileceğim gibi hissediyorum."

Abby elini dizime koydu. "Körü körüne inanmaya zorlanıyoruz. Ama hayatta hayal kırıklığına uğradığınızda bunu sürdürmek zordur. Herkes ölen insanların daha iyi bir yerde olduğunu söyler. İnanmak *istediğimiz*, inanmak *zorunda olduğumuz* şey bu. Ama kesin olan tek şey, bilmemiz gerekmediği."

"Herkes gibi benimle dalga geçmediğin için teşekkür ederim."

Kıkırdadı. "Bununla birlikte, Britney'nin iyi bir yerde ve hâlâ seninle olduğuna inanmayı seçiyorum. Aynı şey annem için de geçerli. Onu yanımda hissediyorum."

O gökyüzüne bakmaya devam ederken, bakışlarım yıldızlardan onun güzel profiline kaydı. Abby fazla bir şey istemedi, sadece arkadaşlığımı ve dürüstlüğüme istedi. Daha sonra pişman olacak olsam bile bunu yerine getirmek zorunda hissettim kendimi. "Senden olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum," diye itiraf ettim.

Döndü, gözleri kocaman açılmıştı. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Dikkatimi tekrar gökyüzüne verdim. "Bu arada geçen gün Sean'ı neredeyse kovuyordum."

"Ne?" Güldü. "Neden?"

"Hesapları tutarken bir hata yaptım. Onu *gerçekten* kovmak istedim."

"Defterler yüzünden."

Masum numarası yaparak ona döndüm. "Başka ne var?"

BÖLÜM 25

Abby

Parça 25: OneRepublic'ten "Secrets"

Sig'i handa son görüşümden birkaç gün sonra Sean birlikte öğle yemeğine çıkabilmek için odama geldi. Başka bir akşam randevusu teklifini hâlâ kabul etmemiştim. Sig'e karşı hissettiğim tuhaf duyguları çözerken ve Sean'la yakınlaşmanın iyi bir fikir olup olmadığını anlamaya çalışırken platonik bir iş yemeği çok daha güvenli bir seçenek gibi görünüyordu.

Tam çantamı omzuma atmıştım ki, bir şekilde kolumdan kaydı ve içindekiler yere döküldü. Sean eşyaları toplamama yardım etmek için eğildi.

"Oh hayır. Yapmak zorunda değilsin," diye ısrar ettim. Diz çöktüm ve alabildiğimi almak için koşuşturdum, hamile kalmadan çok önce oraya saklanmış bir tamponu almasını ya da daha kötüsünü istemedim.

Ama artık çok geçti. Çantamda taşımaya devam ettiğim ultrason fotoğrafını kaldırdığını gördüğümde panikledim. "Bu ne?" diye sordu, gözlerini dikip bakarak.

"Bu bir..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"OBGYN yazıyor ve üzerinde senin adın var." Bana baktı. "Hamile misin?"

Donup kaldım. Hamile olduğumu inkâr edemezdim. Her şey siyah beyaz ortadaydı.

"Bana bir dakika izin verin." İşaret parmağımı kaldırdım. "Orada kal."

Koridora koştum ve Sig'i olabildiğince hızlı aramak için banyoya girdim.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Her şey yolunda

mı?" "Beni öldüreceksin," dedim.

"Sakın bana-"

"Her ne tahmin ediyorsan, bu daha kötü," dedim. "Sorun ne Abby?"

"Sean'la öğle yemeğine çıkıyorduk. Çantam kolumdan kaydı ve her şey düştü. Toplamama yardım ediyordu ve onu gördü. Ultrason fotoğrafını."

"Kahretsin."

"Üzerinde adımı ve doğumevinin adını gördü. Bunu inkâr edemem."

"Bu çok zekice. Ona ne söyledin?"

"Henüz hiçbir şey. Tuvalete gitmek için izin aldım. Benden neyi açıklamamı istediğini bilmiyorum. Hamile olduğumu inkar edemem. Bir hikâye mi uydurmalıyım yoksa-"

"Lanet olsun." Telefonda iç geçirdi. "Tamam. Ofisin senin tarafına gidiyorum. Onu yanında tut ve ben gelene kadar bir şey söylememeye çalış."

Bunu nasıl yapacağım? "Tamam."

Neyse ki banyodan çıkma cesaretini topladığımda Sig çoktan Sean'ın hâlâ odamda durduğu yere doğru geliyordu. En azından oyalanmak zorunda kalmayacaktım.

Sig onu otoriter bir ses tonuyla selamladı. "Merhaba Sean. Bizi konferans odasına kadar takip eder misin lütfen?"

Aman Tanrım.

"Neler oluyor?" Sean Sig'in karşısındaki koltuğa otururken sordu. "Beni kovuyor musun yoksa?"

"Henüz değil," diye mırıldandı Sig.

Ben de otururken Sean şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

Sig dizlerini zıplatırken ellerini birbirine kenetledi. "Abby bana çantasındaki ultrason fotoğrafını gördüğünü söyledi."

Sean bana baktı. "Gördüm."

"Onu görmemen gerekiyordu," dedi Sig. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sean başını salladı.

Yutkundum, bekliyordum.

Sig, "Abby benim biyolojik çocuğum için taşıyıcı annelik yapıyor, ölen eşimin yumurtası kullanılarak hamile kaldı," diye açıkladı. "Abby taşıyıcı annelik için İngiltere'deyken burada çalışıyor."

Sean'ın çenesi düştü ve tekrar bana baktı. "Vay anasını."

Zorla birkaç kelime söyledim. "Artık saklayamaz hale geldiğimde ne yapacağımıza ya da insanlara ne söyleyeceğimize dair bir plan yapmamıştık. Şimdilik gizli tutmaya çalışıyorduk, özellikle de çok erken olduğu için. Bu arada hayatımı yaşamaya çalışıyordum."

Sig ona, "Biz bunu çözmeye hazır olana kadar kimseye söylemezsen çok memnun olurum," dedi.

"Elbette," diye güvence verdi Sean.

"Bu konuda açık konuşmadığım için özür dilerim," dedim. "Bunu ifşa etmenin tamamen benim hakkım olduğunu düşünmedim."

Sean başını salladı. "Özür dileme, ama demek istediğim, çok şaşırdım. Neden bir şey söylemediğini anlayabiliyorum."

Sig'in ruh halini okumak zordu. Aniden ayağa kalktı. "Sağduyunuzu takdir ettiğim dışında söyleyecek fazla bir şeyim yok."

Sean başını salladı. "Anladın patron."

"Şerefe o zaman." Sig'in gözleri benimkilere kaydı. "İyi öğle yemekleri."

Sean'a doğru parmağımı kaldırdığımda dışarı çıkmaya başlamıştı. "Bir saniye." Onu orada bırakarak Sig'i konferans odasından çıkarken takip ettim. "Sig," diye arkasından seslendim.

Döndü. "Evet?"

"Olanlar için üzgünüm."

Dudaklarını büzdü. "Olan oldu." "I-"

"Bu konuyu burada konuşmamalıyız, tamam mı?" Omzunun üzerinden baktı ve sesini alçalttı.

Ayakkabılarına baktım. "Elbette."

Koridorda hızla asansörlere doğru ilerledi ve ben de Sean'ın beklediği konferans odasına döndüm.

Ellerini birbirine vurdu. "Bunu bugün duymayı beklemediğim şeylerin altına yaz." Gülümsedi ama rahatsız olduğu belliydi.

"Biliyorum. Şu anda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum." "Bu nasıl oldu? Yani... neden sen?"

Karşısına oturdum. "Sig'in eşi Britney'nin ailesinin bir arkadaşıyım. Ailesi torun sahibi olmak için onun yumurtalarını kullanmak istediklerini belirttikten sonra taşıyıcı anne olmaya gönüllü oldum. İngiltere'de bulunmamın tek sebebi bu. Bir arkadaşına daha yakın olmak için buraya taşındığımı söylediğimi biliyorum. Tamamen dürüst olmadığım için özür dilerim ama Sig hazır olana kadar bir şey söylemek istemedim. Buralarda insanlar nasıl konuşur bilirsin."

"Mantıklı."

Çantamın askısıyla oynadım. "Öğle yemeğini atlamak istersen anlayışla karşılarım."

"Tabii ki hayır. Hâlâ yemek yememiz gerekiyor, değil mi? Ve şimdi iki kişilik yemek yiyeceğini bildiğim için öğle yemeği daha da önemli." Göz kırptı.

Karnım guruldadı. "Çok acıktım."

"Hadi gidelim buradan," dedi megawatt gücünde bir gülümsemeyle.

Sean ve ben sokağın aşağısındaki şarküteriye gittik ve köşede bir yere oturduk. Öğle yemeği boyunca taşıyıcı annelik hakkında daha fazla konuştukça ortam giderek rahatladı. İlk şaşkınlığı yerini meraka bıraktı.

"Gönüllü olman gerçekten harika bir şey, biliyor musun?" Çöplerimizi toplamak için ayağa kalktı.

"Kate ve Phil bana bundan bahsettikleri andan itibaren bunu yapmam gerektiğini hissettim."

"Kendinden olmayan bir bebeği taşımak tuhaf mı?"

"Bebek taşımak garip bir şey." Güldüm. "Ama evet, doğal duygularımı kontrol altında tutmak zor. Bebeği bırakmak zorunda kalacağım için kendime sürekli fazla bağlanmamam gerektiğini hatırlatıyorum."

Başını salladı.

Sonuçta Sean ve ben birlikte güzel bir öğle yemeği yedik. Bugün onun yerinde olmayı hayal bile edemezdim, yine de ifşaattan korkmadığı konusunda ısrar etmeye devam etti. Sanki onunla ikinci bir randevuya çıkmakta tereddüt etmemin nedeninin bu olduğunu öğrendiği için rahatlamış gibiydi. Olayın bundan çok daha karmaşık olduğunun farkında değildi elbette.

Asansöre binip üst kattaki ofisimize çıkarken Sean bana döndü. "Bilgin olsun diye söylüyorum Abby, eğer açıkça belirtmediysem, hâlâ tekrar çıkmak istiyorum. En son davetime vereceğin yanıtı merakla bekliyorum."

"Evet." Başımı salladım. "Tamam. Belki gelecek hafta sonu."

"Neden tereddüt ettiğini anlıyorum," dedi. "Ama bu senden ne kadar hoşlandığımı değiştirmez." Sonra, ben gözümü kırpmadan Sean eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

O geri çekilmeden kısa bir süre önce asansörün kapıları açıldı. Ve ben döndüğümde? Kalbim karnıma düştü.

Sig orada duruyordu.

Asansörden çıkarken damarlarımda adrenalin dolaşıyordu, Sean da beni takip ediyordu. Sig'in bir şey söylemesini bekliyordum -herhangi bir şey, belki de beni azarlamasını- ama bunun yerine asansöre bindi ve göz teması kurmadan kapıları kapatmak için düğmeye bastı.

BÖLÜM 26

Abby

Parça 26: Hoobastank'tan "The Reason"

Öğleden sonra boyunca konsantre olamadım.

İngiltere'ye geldiğimden beri geçirdiğim en stresli gündü. Sean'ın hamileliğini öğrenmesi ve Sig'in Sean'la beni o beklenmedik öpücükte yakalaması derken bugün *çok şey* yaşamıştım.

Ama ikincisinin beni her şeyden çok rahatsız ettiğini biliyordum. Aslında beni tüketmişti. O akşam, günün sonunda Sig'i aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Taşraya dönmek için her zamanki arabamı çağırmak yerine, kızlardan birkaçının bara gitme teklifini kabul ettim. Bu çok ihtiyaç duyulan bir dikkat dağıtıcı olmuştu.

Bardan ayrıldıktan sonra şoförümün beni eve bırakması gerekiyordu ama Westfordshire'a doksan dakikalık bir yolculuk yerine beni farklı bir yere bırakmasını rica ettim: Sig'in Londra'daki dairesine. Sig benden kaçıyor gibi görünüyordu ama kendi akıl sağlığım için onunla daha önce olanlar hakkında konuşmam gerekiyordu.

Evine vardığımda, başka bir apartman sakini beni ön kapıdan içeri aldı. Üst kata çıktığımda, nihayet kapıyı çalmadan önce yönümü bulmak için Sig'in kapısında durakladım.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtı. Gömleksizdi, oyulmuş, bronzlaşmış göğsünün görüntüsü sertçe yutkunmama neden oldu. Gözlerini kırıştırdı, beni orada görünce şok olmuş gibiydi. Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Burada ne işin var?"

"Beni böyle mi selamlıyorsun?"

O anda omuzlarının ötesine baktım. Bluzunu giymek için acele ediyormuş gibi görünen kızıl saçlı bir kadın görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ne oluyor lan? Az önce bir seks görüşmesini mi böldüm? "Özür dilerim." İçimi bir kıskançlık dalgası kapladı. "Yalnız olmadığınızı bilmiyordum."

"Merak etme," diye seslendi arkasından. "Her halükarda gidiyordum. Umarım benden daha şanslısındır." Çantasını kaptığı gibi hızla yanımdan geçti ve ardında bir parfüm bulutu bıraktı.

Onunla yüzleşmek için dönmeden önce merdiven boşluğunda kayboluşunu izledim. "Burada biri olduğunu bilseydim gelmezdim."

"Bu saatte neden hâlâ Londra'dasın?"

"Bu saatte güvenli bir şekilde yatağımda olmam mı gerekiyor?" Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Kenara çekildi.

"İş yerinden kızlarla dışarı çıktım," dedim çantamı koltuğuna bırakarak. "Araba beni Westfordshire'a götürecekti ama seninle konuşmak istedim, o yüzden beni buraya bırakmasını söyledim. Daha önce telefonuna cevap vermemiştin. Kızgın olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki... meşgulmüşsün."

Ayaklarına baktı. "Onunla hiçbir şey olmadı." "Bana bir açıklama borçlu değilsin," dedim acı acı.

"Borçlu olmadığımı biliyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama daha önce aradığında onu becermekle meşgul olduğumu düşündüğün için açıklığa kavuşturayım dedim."

"Gömleğinin düğmelerini ilikliyordu Sig. Ne varsaymam gerekiyor?"

"Evet, çünkü başladı ama bir yere gitmedi."

"Onunla gerçekten yatmadın mı?"

Başını salladı.

"Sanırım bu senin yöntemin. Eskiden onları seksten sonra kovardın. Şimdi daha önce kovuyorsun."

"Aslında, bir kez daha söylüyorum, kovma falan olmadı. Kendi başına gitmeye karar verdi. Benim işim bu, hatırladın mı? Kadınların ortadan kaybolmasını sağlamak."

"Bu konuda çılgın yeteneklerin var." Başımı öne eğdim. "Sen bir sihirbazsın."

"Pek sayılmaz. Sadece tam bir hıyarım. Ya da babanın dediği gibi, o hıyar."

Gözlerimi kısmıştım. "Bundan daha fazlası olmalı, neden kaldıramıyorsun?"

"Oha!" Gözleri büyüdü. "Sorun bu değil Abby. İnan bana, o arenada yanlış *bir şey yok*." Boğazını temizledi. "Her neyse, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Bilmiyor musun?"

Ellerini oynattı ve parmak eklemlerini çatlattı. "Eğer tanık olduğum o garip öpüşmeyi kastediyorsan, söyleyecek bir şey yok."

"Sonunu izlemek zorunda kaldığın için mi garipti?"

"Hayır, garipti çünkü vücut dilin öpüşmekten hoşlanmadığını *açıkça* gösteriyordu."

"Bu ilginç. Nasıl yani?"

"Bir tahta gibi kaskatı kesilmiştin. Bütün işi o yapıyordu."

"Yakaladığınız kısa süre içinde bu kadar çok şeyi analiz edebilmenize şaşırdım."

"Şey, tam oradaydı, yüzümdeydi."

"Hem benim katımda ne işin vardı?" diye sordum.

"Biraz önce biraz sert davrandığımı fark ettim ve iyi olup olmadığına bakmaya gittim."

Kalbim çırpındı. Boğazımı temizledim. "Değerlendirmenizde -vücut dilim hakkında söylediklerinizde- doğruluk payı var." Alt dudağımı ısırdım. "Bana o öpücüğü fırlattığında kafam meşguldü, hâlâ seni üzüp üzmediğim konusunda endişeleniyordum. Ultrason fotoğrafının çantamdan çıkmasına izin verdiğime hâlâ inanamıyorum."

"Sakarlığın için hatalı olan sen değilsin. Sen böylesin."

"Tamam, şu anda benimle kafa buluyorsun, sanırım bu artık kızgın olmadığın anlamına geliyor?"

"Kızgın olduğumu hiç söylemedim. Kızmanın bir faydası olmaz. Olan oldu. En azından şimdilik sadece Sean biliyor, tabii bu gece yine ağzındaki baklayı çıkarmayı başaramadıysan?"

"Tabii ki hayır."

Bana bir göz attı. "Peki şimdi ne olacak? Burada mı kalacaksın?"

"Bu bir davete benzemiyor."

"Geç oldu. Misafir odasında kalmalısın."

"Sorduğun için teşekkürler." Kıkırdadım. "Sanırım kalacağım." Kendime baktım. "Tabii ki yarın işe giderken aynı kıyafetleri giymem gerekecek. Sanırım farklı görünmesi için bu bluzun altındaki atleti gömlek olarak giyebilirim." Aşağıya baktım. "Belki kimse eteği fark etmez. Çantamda rastgele temiz bir çift iç çamaşırı var, yani o konuda iyiyim." Başımı salladım. "Ama bunu bilmene gerek yoktu."

"Paylaştığın için teşekkürler. Görünüşe göre o çantanda benim en büyük sırrım da dahil olmak üzere tüm dünyayı taşıyorsun."

"Kızgın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Değilim, ama sana zor anlar yaşatmayı seviyorum... biraz fazla." "Tıpkı senin beni *biraz* fazla sevdiğin gibi - senin deyimle."

Ters ters baktı. "Buraya gerçekten neden geldin Abby? Benimle konuşmak istiyorsan beni tekrar arayabilirdin."

"İlk seferinde açmamıştın. Beni görmezden gelmeye devam edeceğini düşündüm."

"Telefonumun şarjı bitmişti. Aramanı asla görmezden gelemedim." "Bebek yüzünden."

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Sadece bebek yüzünden değil." Gözlerinin içine baktı. "Seni görmezden gelemedim."

Bakışları üzerimde oyalanırken, odadaki enerjinin değiştiğini hissettim. Ne olduğunu anlayamıyordum ama bu gece bir şeyler *farklıydı*. Önümde gömleksiz ve çok seksi görünmesinin de yardımı olmamıştı. Belki de sorun buydu.

"Ee..." diye sordu. "Seni asansörde hırpaladıktan sonra Sean'la aranızdaki şeyleri nerede bıraktın?"

"Tekrar bir randevuya çıkma konusunda ona bir cevap vermedim." *İşte geliyor*. Kelimeler fıçı gibi ağızından çıktı ve onları durduramadım. "Bu tereddütte *senin de payın* var."

Gözlerini devirdi. "Benim ne düşündüğümü çok fazla önemsiyorsun." "Mesele o değil."

"Ne demek istiyorsun o zaman?"

"Sanırım biliyorsun."

"Yine de söyle."

Başıyorum. "Sana karşı garip duygular besliyorum ve bundan kurtulamıyorum." Biraz daha yaklaştım. "Bu bebek doğduktan sonra gideceğim. Bana ve Britanya'daki kadınların yarısına fazla bir şey istemediğini açıkça belirttin. Belki de hiç istemeyeceksin. Tek büyük aşkını yaşadın ve kimse senden daha fazlasını beklememeli. Burada kalıp hayatını zorlaştırmayı planlamıyorum. Amerika'ya döndüğümde tüm bunlar gözümden ve aklımdan çıkacak." Birbirimizden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar birkaç adım daha attım. "Ama burada olduğum sürece... yalnız kalmak istemiyorum. Ve eğer kafanı kuma sokmaya devam edersen, Sean'la çıkacağım-özellikle de artık gerçeği bildiğine göre."

"Bu bir tehdit mi?"

Topu tekrar onun sahasına attım. "Tehdit mi? Onun fikri seni tehdit ediyor mu? Çünkü bugünkü tavrın bana kesinlikle öyle bir izlenim verdi - kıskanç olduğun izlenimi. Dürüst olacağım ve sana bu gece içeri girip onun adını gördüğümde -*Rose*- çok kıskandığımı söyleyeceğim." Bir nefes verdim

nefes al. "Dürüstlüğümü takdir ettiğini söylüyorsun, ama karşılığında biraz almak güzel olurdu."

Sig uzun bir süre bana baktı. "Sebebi sensin aslında." "Ne demek istiyorsun?"

"Kimseyle hiçbir şeyi tamamlayamamamın nedeni." Eğildi. "Sebebi sensin. Dikkatimi dağıtıyorsun. Onları istemiyorum. Sadece seni istiyor gibiyim. Ve bu bir sorun."

Vücudum uğuldadı. "Fark etmediğimi düşündüğün zamanlarda bana çok bakıyorsun. Sonra seni yakalıyorum ve gözlerini kaçırıyorsun. Bunun pek bir şey ifade ettiğinden emin değildim, ta ki şimdiye kadar."

"Senden son derece etkileniyorum. Bu hiçbir zaman tartışma konusu olmadı. Hayatım boyunca, sahip olamayacağım şeyleri istemek gibi bir sorunum oldu." Başını iki yana salladı. "Ama mesele de bu. Sana sahip olamam Abby."

"Anlıyorum." Başımı salladım, patlamaya hazır hissediyordum. "Ama bilmeni isterim ki, eğer gerçekten aramızda bir şey olamayacağını düşünüyorsan, Sean'la yoluma devam edeceğim."

Bakışlarını kaldırdı. "Onunla yatacak mısın? Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

"Şey, ben olsam bu kadar kabaca söylemezdim..."

"Sen nasıl söyledin?" Nefesini yüzümde hissettim.

"Eğer buradayken gerçek bir ilişki yaşayamayacaksam, zaten gideceğim için, en azından bana arkadaşlık edecek birine ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim." Dudaklarımı yaladım. "Senin vekilin olabilirim ama ben de ihtiyaçları olan bir kadını." *Bu gece bana ne oldu böyle?* Sanki hiç süzgecim yokmuş gibiydi. *Hamilelik beyni dediklerinde bundan mı bahsediyorlardı?* Pişman olacağım bir şey söylemeden önce kaçmam gerekiyordu. "Duş alabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki."

"Teşekkürler. Bunu yapıp doğruca misafir odasına gideceğim."

Neredeyse koşarak uzaklaştım ve banyoya girdim. Kıyafetlerimi çıkardım ve suyu açtım. İçeri girip suyun üzerime yağmasına izin verirken, bu kadar açık sözlü olduğum için kendime küfrettim.

Ama başka kimseyle birlikte olamamasının sebebinin *ben olduğumu* itiraf etmişti. *Vay anasını.* O da beni istiyordu. Aramızda bir şeyler olduğunu hep biliyordum ama onun da benim gibi hissettiğini hiç düşünmemiştim.

Duştan sonra bir havluya sarındım ve misafir odasına gittim. Tişörtlerinden birini yatağın üzerine koymuştu. O kadar heyecanlanmışım ki

bir tane istemeyi unutmuşum. Ama o beni korumuştu. Başımdan geçirdim, erkeksi kokusuyla sarhoş olmuştum. Son zamanlarda bunu giymiş miydi? Vücutum uyarılmayla çalkalanıyordu. Bunu bana beni delirtmek için bilerek mi vermişti? Yarın pişman olacağım bir şey söylemekten ya da yapmaktan korktuğum için dışarı çıkıp iyi geceler dilemek istemedim.

Bunun yerine yatağa uzandım ve bu gece buraya geldiğim andan itibaren artan gerilimi kendi ellerimle dindirip dindirmeyeceğimi dışındım. Kapının alınmasıyla irkildim.

Sesi alaktı. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet." Yataktan kalktım ve boğazımı temizledim.

Daha önce giydiği gri eşofman altının üzerine beyaz bir tişört giymişti ve bu tişört alt tarafını çok güzel sarıyordu. Tek kelime etmeden tüm ihtiyaımıyla orada duruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Yutkundum.

Gözlerinde daha önce tanık olmadığım bir şakacılık vardı.

"Seninle ilgili bir şey var Abby. Beni sinirlendirmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bana doğru yürüdü ve vücutlarımız karşılaştığında durmadı. Bunun yerine beni duvara doğru itti. Sert göğsü göğslerime bastırınca dizlerimin bağı çözüldü. Meme uçlarım sertleşti.

Gözleri benimkileri yakıyordu. "Bebeğime hamileyken seni benden başka kimse beceremeyecek."

Nefes alışım hızlandı.

"Seni tatmin etmek istiyorum." Göğsü kabardı. "Eğer izin verirsen." Cevap veremeden dudakları dudaklarıma çarptı.

Hayatımda hiç biri beni öptüğü anda yıldızları görmemiştim ve birkaç saniyeliğine başka bir yere taşınmış gibi hissettim. Sig inledi ve titreşim vücutumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçirdi. Ellerini yüzüme doladı, bu hareketindeki sahiplenme duygusu inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve dili ağzımı keşfederken beni daha sert öptü.

Neler oluyor böyle? Sanki içinde bir şalter atmış gibiydi. Ama ben tamamen bunun için buradaydım, kendimi içinde kaybediyordum.

Ellerinden birini başımın arkasına koyarak, "*Bana* neye ihtiyacın olduğunu söyle. Anlıyor musun?"

"Hı-hı," diye soluk soluğa ağzına girdim, çökmeye hazır hissediyordum.

Boğazıma karşı konuştu. "Eğer bunu yaparsak bana aşık olmayacağına söz vermelisin."

Her ne kadar acı verici bir şekilde tahrik olmuş olsam da, sözleri beni duraklattı ve geri itmeme neden oldu. "Sana aşık olmanın kaybedilmiş bir oyun olacağını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Onu ne kadar istesem de, bu adamın bir daha aşka hazır olup olmayacağından emin değildim. Ve kesinlikle onun ölü karısının ikinci adamı olmak istemiyordum. Bundan daha iyisini hak ediyordum.

Yine de Sig'in sınırlarını bilsem de onunla birlikte olmayı deneyimlemek istiyordum. Cehennem gibi bir yolculuk olacak bir çıkmaz sokaktı.

Ama bir şey beni hâlâ geride tutuyordu.

BÖLÜM 27

Sig

Parça 27: Cheap Trick'ten "I Want You to Want Me"

Bu gece tamamen kontrolden çıkmıştım. Abby geri ittiğinde, aklının başına geldiğini düşündüm. Ama ağzından çıkanlar kafamı karıştırdı.

"Beni istemeni istiyorum," dedi. "Beni başkasıyla istemediğini açıkça belirttin. Eğer bu sırf senin çocuğunu taşıyorum diye beni diğer erkeklerden uzak tutmanın egoistçe bir yoluysa, bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Onu *ne* kadar çok istediğimi fark etmek için aşağıya bakmamış mıydı? "Sana karşı hissettiklerimle mücadele ettiğimi açıkça belirtmedim mi?"

"Kesinlikle. Bunun bir mücadele olmasını istemiyorum. Pişmanlık duymanı istemiyorum. Her an *kendini iyi* hissetmeni istiyorum. Son zamanlarda ne kadar azgın ve hormonlu olsam da, bunu yanlış bir nedenle istediğini hissedersen kendimle yaşayamam."

Ciddi olamaz. Her şeyi yanlış anlıyor. "Seni istemediğimi mi düşünüyorsun? Seni istememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ve evet, *mücadele* kelimesini kullandım ama bunda acı verici bir şey yok. Bu sadece ne kadar güçlü olduğu, karşı koymanın ne kadar zor olduğu ve sana olan arzumun ne kadar doğal olduğu için bir mücadele. Sadece sana bakıyorum ve sertleşiyorum. Başka kimseyle böyle değil. Tanıştığımız günden beri başımın belada olduğunu biliyordum. Bana siktir git dediğin ilk andan beri seni istiyorum. Ve çok haklısın. Sana bakmayı seviyorum, çünkü olağanüstü güzelsin. Diğer bütün kadınlar yanında sönük kalıyor." Yanağımı avuçladı. "Sana olan çekimim yüzde yüz *kolay*, Abby. Seni *yeterince* istememek sorun değil. Sadece seni incitmek istemiyorum. Hepsi bu. Tek tereddütüm bu."

Bu noktada kendimi affettirip uzaklaşmalı, her şeyi orada bitirmeliydim. Ama bunun yerine, elimin kendi akli vardı ve üst uyluğunun uzunluğunu nazikçe ovmaya karar verdi. Vicdanım hâlâ pamuk ipliğine bağılıydı ama bedenimin verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. İkinci bir düşünce olmadan onu almaya hazırды.

Abby gözlerini kapatırken ürperdi. Bacağında gezinen elim onu transa sokmuş gibiydi. Ona yapmak istediğim diğer şeylerin nelere yol açabileceğini hayal bile edemiyordum. Ağzımı boynuna yerleştirerek dişlerimi nazikçe teninde gezdirdim. "Neye ihtiyacın var Abby? Çünkü her ne ise, güven bana, bunu yapmak *istiyorum*." Bedenimi onunkine bastırdım. "Şu anda beni hissedemiyor musun?"

Elim kalçasının üst kısmıyla kasıklarının birleştiği yere yaklaşırken başını duvara yasladı.

"Ben sadece..." diye nefes aldı. "İhtiyacım var..."

"Bu mu?" Elimi ortasına doğru kaydırdım ve parmak uçlarımla klitorisine baskı uyguladım. "Bugün seni öptüğünü görmek, o birkaç saniye için bile olsa, beni delirtti. Günün geri kalanında aklımı kaybettim. Unutmak için birini davet edebileceğimi düşündüm ama işe yaramadı. Hayatıma girdiğin andan beri bu işe yaramadı."

Külotunun üzerinde yavaşça dolaşıp klitorisine daha sıkı bastırduğımda nefes nefese kaldı. "Bugüne kadar hayatım boyunca hiç kıskanç olmadım."

İki parmağımı malzemenin altından geçirdim ve yavaşça sıcak, ıslak amına soktum. *Siktir*. Parmaklarımla yerini almak, cinsel napalm olacağını bildiğim şeyin derinliklerine gömülmek için can atan sikim sertleşti. Ama bu gece böyle bir şey olamazdı. Görünürdeki kontrol kaybıma rağmen, bunu yavaştan almam gerekiyordu. "Seni memnun etmek istiyorum Abby. İzin ver."

Nefesler arasında başını salladı.

Üzerindeki tişörtümü çekiştirdim. "Bunu çıkar ve biraz uzan.

Bana."

Dediğimi yaptı, yatağa uzandı. Üzerinde gezindim, bir süre durdum. Nereden başlayacağımı bile bilmeden onun çıplak ve şiş göğüslerinin güzelliğini seyretmeye başladım. Yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ona yapmak. Ağzımı indirdim, leylak rengi meme ucunu dişlerimin arasına nazikçe aldım, çok sert çekmemeye dikkat ettim.

"Yatağa tutun," dedim. "Ya da d a h a iyisi, bana tutun.

Buna ihtiyacın olacak."

Vücudumu aşağı kaydırmadan önce gömleğimi yırtacak kadar kendimi kaldırdım, tangasını yeterince hızlı çıkaramadım. Güzel amcığı dudaklarıma o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Bu anın hayalini kurmuştum ama onu gerçekten *tadabileceğimi* hiç düşünmemiştim. Tüm kontrolümü kaybetmeme izin vereceğimi hiç düşünmemiştim.

Yüzümü bacaklarının arasına yerleştirdim, onları benim için açtığına ve ne istersem yapmam için beni davet ettiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Bir kadını bu şekilde tatmin etme arzusu duymayalı uzun zaman olmuştu. Son yıllarda bu özel eyleme olan ilgimi kaybetmiştim, sadece birlikte olduğum kadınlarla işimi halletmek istiyordum. Şimdi mi? Şu anda mı? Neredeyse titriyordum, sadece ona vereceği zevk için değil, kendi bencil ihtiyacımı tatmin etmek için de onu yutmak için ağzımdan köpükler çıkıyordu.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken, yalamak ve emmek arasında gidip gelirken ilk tat uyuşturucu gibiydi. Kendimi onun etinin yumuşak hissinin ve lezzetinin tadını çıkarmaya adanmışım için hızım yavaşladı. Ama kısa süre sonra daha fazla dayanamadım. Kontrolümü kaybettikçe dilimin hareketleri her an daha da hızlanıyor, benden kaçan anlaşılmas sesleri tutamıyordum.

Elleri kaldıraç olarak çarşafı kavradı ve dilimi derinlere kaydırıldı. İçine girip çıkıyordum -tadının hazzından boşalmamak için içimdeki her şeyi kullanıyordum. Merakla yukarı baktım, gözlerini kapalı bulmayı bekliyordum. Onun yerine dikkatle beni izliyordu. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünürsem kesinlikle boku yediğimi biliyordum. Arsız -neredeyse meydan okuyan- sırtışı onu daha da yoğun bir şekilde yememe neden oldu.

Saçıma uzandı ve onu çekti. "Tanrım, Sig. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Bu çok iyi hissettiriyor. Her şeyden daha iyi."

"Güven bana, bu zevk tamamen bana ait," diye homurdandım göğsünü avuçlamak için uzanırken.

Onu becerme dürtüsüyle aklımı kaçırmak üzereydim ve teslim olmadan önce hemen gelmesi için dua ettim. "İstedğin zaman bırak, aşkım. Ağzımın her yerine boşal. Hepsini bana ver."

Şaşırtıcı bir şekilde, vücudu titremeye başladı, komutumdan sonra pratik olarak işaret etti.

*Hay sikeyim. Çok
duyarlı. Yani. Lanet
olsun. İnanılmaz.*

Çılgılığı yatak odamda yankılanırken Abby saçımı çekti. Ağzıma boşalırken dilimi daha da sert bir şekilde içine bastırdım. I

her son nabzın, her son iniltinin... her son saniyenin tadını çıkardı.

BÖLÜM 28

Sig

Parça 28: Aerosmith'ten "Big Ten Inch Record"

İki gün sonra, o gecenin sarhoşluğu hâlâ üzerimdeydi.

Onu misafir odamda tatmin ettikten sonraki sabah Abby'yi pek görememiştim, çünkü ofise geç gitmiştik. O akşam işten sonra doğrudan otele gitmiş ve Cuma günü de evden çalışmıştı. Her zamanki gibi Cuma akşamı mesafemi korumuştum çünkü planın içine ettiğim için bundan sonra işleri nasıl halledeceğimi düşünüyordum.

Ama şimdi Cumartesi günüydü ve onu görmek için daha fazla bekleyemezdim. Eylül ayının bu hızlı öğleden sonrasında Westfordshire'a doğru yola çıkarken kuzenimi aradım ve onu son *gelişmeler* hakkında bilgilendirdim.

"Ne oldu Sigmund?" dedi telefonu açtığında. "Bir sorunumuz var."

"Aslında benim sorunumun daha büyük olduğunu garanti edebilirim. Ben de tam seni aramak üzereydim."

Telaşla arabamı yavaşlattım. "Her şey yolunda mı, dostum?"

"Hayır. Hem de hiç." Telefona doğru uzun bir nefes verdi. "Yani, herkes sağlıklı. Öyle bir şey yok. Ama en büyük kâbusum az önce gerçekleşti."

"Beni korkutma. Neler oluyor?"

"Felicity'nin taşıdığı ve Britney adını verdiğimiz küçük kızı hatırlıyor musun?"

Midem bulandı. "Öyle mi?"

"Görünüşe göre o bir *erkek*. Önceki ultrason sırasında bir hata yapmışlar. Az önce tekrar ultrason çektirdik ve bu kez açıkça küçük bir topuz görünüyordu."

Vay anasını. "Oğlan mı? Tebrik ederim! Neden bu kadar üzgünsün? Bu muazzam bir haber. Artık soyadınız devam edecek."

"Çocuğumun, büyürken yaşadığım streslerden uzak durmasını umuyordum. Bu zavallı küçük adam bir sonraki Westfordshire Dükü olacak ve bunun farkında bile değil."

"Babanın sana yaptığı baskıyı ona yapacağından şüpheliyim."

İç çekti. "Doğru, ama unvanın doğasında olan bazı baskılar var. Bunlar kaçınılmaz."

Gülmekten kendimi alamadım. "Annen çok mutlu olmalı. Tek istediği bir varisti olmasıydı."

"Henüz ona söylemedim. Onun memnuniyetini yaşayacak havada değilim. Bırakalım birkaç gün daha kız olduğunu düşünsün."

"Felicity bunu nasıl karşılıyor?"

"Benden daha iyi idare ediyor."

"Bu fikre alışacaksın. Daha kaç haftan var?"

Gidelim mi?"

"Sadece iki tane. Bunun nasıl olduğunu gerçekten anlamıyorum. Makattaydı, Son ultrasonda garip bir pozisyondaydı, bu yüzden net göremediler. Sonunda bu kez arkasını döndü ve işte pipisi oradaydı."

"Senin için üzülüyorum dostum ama bunun olması gerekiyordu. Covington adının yaşayacağını bilmek de güzel."

"Teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki korkularıma rağmen bir oğlum olacağı için heyecanlıyım." Tekrar iç çekti. "Her neyse... Aradığınız sorun neydi?"

Kendime hâkim olamayışım artık klişe görünüyordu. "Bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz. o."

"Sigmund, neler oluyor?"

"Abby ile aramızda bir şeyler oldu." *"Bir şey..."*

"Daha doğrusu *ben* düştüm."

"Ah, seni şeytan. Vay canına. Oraya gideceğinden emin değildim."

"Yüzüm bacaklarının arasında mı demek istiyorsun?" Başımı salladım. "Olmalıyım Bunun için vuruldum."

"Olması kaçınılmaz olan bir şey için kendini suçladığını söyleme bana."

"Sanki bunu durduramazmışım gibi davranıyorsun. Benim özgür iradem var."

"Bu neredeyse kaçınılmazdı. Senin için sürpriz olmamalı."

"Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yandan, durumdan faydalandığım için hıyarın tekiyim. Diğer yandan... Yakın zamanda durmayı planlamıyorum."

"Peki, şimdi oraya gittiğine göre, neden durasın ki?"

"İşler daha da karmaşık hale gelmeden durmak için pek çok nedenim var. Ama gerçek şu ki, benim kendimden bekleyemeyeceğim kadar onun da dokuz ay boyunca bekâr kalmasını bekleyemem. O buradayken başka bir erkekle birlikte olması fikrinden hoşlanmadığım için en iyi çözüm bu oldu."

"Ah, yani bu *onun* için bir çözüm bulmakla ilgili ve ilk günden beri ona karşı hissettiğin yoğun çekimle ilgili değil..." diye alay etti.

"Yukarıdakilerin hepsi, tamam mı? Ama daha çok kendimi kontrol edemememle ilgili."

"Felicity'ye söylememe izin var mı?"

"Şu anda bilmemesini tercih ederim - Abby ona söylemeye karar vermedikçe. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Tamam o zaman."

Arabayı garaj yoluna çektim. "Sizi yalnız bırakayım. Ben de tam otele varıyordum." "Ah... Gün ortasında hana bir gezi. *Bu* ne olabilir ki? ne için?"

"Lavinia yahni yapıyor, kaçıraramam." "O zaman yahninin soğumasına izin vermesen iyi olur."

Kıkırdadım. "Güle güle kuzen."

Abby ve ben öğleden sonrayı Lavinia'yla takılarak geçirdik ve şimdi tatlı hancımız yatana kadar dakikaları sayıyordum. Lavinia yemekten sonra kâğıt oynamak için ısrar etmişti, bu gerçekten işkence gibiydi. Masanın karşısındaki Abby'ye bakarken tek yapmak istediğim ona dokunmaktı. Onu öpmek. Koklamak. Tadına bakmak. Lavinia buradayken bunların hiçbirini yapamazdım.

Bu akşam işleri nasıl halledeceğimden hâlâ emin değildim; Abby'nin odasına gizlice mi girecektim yoksa benim odama gelmesini mi isteyecektim? Ya da belki de hiçbir şey yapmamayı tercih edecektim. Küstahlık etmek istemedim. Ama geçen geceki zevk çılgınlıklarına bakılırsa, tekrarını isteyebileceğini düşünmek yanlış olmazdı. Benimle geçirdiği geceden beri

tekrarlamak için can atıyordum. Aslında çok daha fazlasını arzuluyordum ve başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Lavinia nihayet yatmaya gittiğinde, Abby de bana hiçbir şey söylemeden yukarı çıktı. Beni kasıtlı olarak terlettiği izlenimine kapıldım. Zemin kattaki ışıkları kapattıktan sonra, hâlâ ne yapacağımı bilmeden onları yukarı kadar takip ettim. Abby'nin odasının önünden geçerken kapıyı hafifçe çaldım. Cevap veren olmadı. Yavaşça kapıyı açtığımda içeride olmadığını gördüm. Koridorun sonunda, ana banyonun kapısının altında ışık görebiliyordum.

Banyo yapıyor olmalıydı. Odasında beklemeye karar verdim, ayakkabılarımı çıkardım ve yatağına uzandım. Yaklaşık on dakika sonra kapı açıldığında doğruldum. Abby havluya sarınmış, uzun kahverengi saçları sırlıklam bir halde karşımdaydı. Ona bir bakış attım ve sikim pantolonuma doğru gerilmeye başladı.

Gözleri irileşti. "Burada ne yapıyorsun?" "Seni bekleyebileceğimi düşündüm."

Sesini alçalttı. "Ya Lavinia seni görürse?"

Bunu anlamama rağmen kıkırdamak zorunda kaldım. "Biz on dört yaşında değiliz Abby."

"Biliyorum. Ama..."

"Ona sana masaj yaptığımı söyledim."

"İyi masaj yapıyorsun." Boynu pembeleşti.

"Sana tekrar ağzımla masaj yapmak istiyorum. Aslında bunun için ölüyordum."

Cildi daha da kızardı.

"Burada olmamdan rahatsız mı oluyorsun?" diye sordum.

Ayaklarına baktı. "Sorun o değil..."

"Nedir o zaman?"

"Geçen gecedен beri başka bir şey düşünemiyorum." Dudaklarını yaladı. "Acaba işleri yavaşlatmamız mı gerekiyor?"

"Ah..." Buna ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü yavaşlamak aklımdaki en son şeydi, haklı olsa bile.

Nefesi titriyordu. "Tekrarı istemediğimden değil. Ama beklediğimden daha fazla tükenmiş hissediyorum."

Ben ona yaklaşırken göğsü inip kalkıyordu. "Sana geçen gece olanların sadece beni tatmin etmekle ilgili olduğu izlenimini vermiş olabilirim.

Sen. Ama benim de buna en az senin kadar ihtiyacım vardı. Ben de bunu düşünmeden edemiyorum. Bunların hepsi benim. Benim sana ihtiyacım var."

"Bugün buraya kadar geldin, Lavinia ve benimle güveç ve kartlarla acı çektin, sadece daha sonra odama gelmek için mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Tehlikeli, değil mi?"

"Çok tehlikeli, Sigmund." Kollarını boynuma doladı. "Çok tehlikeli."

Eğildim ve ağzına girdim, sikim artık kaya gibi sertleşmişti.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Ben *her şeyi* yapmak istiyorum. Sorun da bu zaten."

"O zaman aynı fikirdeyiz." İnce boynunu boylu boyunca öptüm.

Geri çekildi. "Yine de seks yapmamız gerektiğini düşünmüyorum." "Sen nasıl istersen," diye nefes nefese kaldım. "Seksin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Her neyse. Bir şeyleri bozmaktan korkuyorum."

"Bebeğe zarar vermekten mi bahsediyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Bunun pek mümkün olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Sikimi görmedin." Göz kırptım.

"Şey, affedersiniz." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken homurdandı.

Saç.

"Potansiyel olarak tehlikeli."

"Sana inanmıyorum," diye alay etti.

"Sana göstermem için bana meydan mı okuyorsun?"

"Geçen gece bunu titizlikle gizli tuttun. I görme şansım olmadı."

Boynunu tekrar öpücük yağmuruna tuttum. "Onu görmek istemenin bir nedeni var mı? Onunla yapmayı planladığın bir şey?"

"Ben de *sana* zevk vermek istiyorum..." diye mırıldandı. İnledim. "Aklında ne var?"

Abby cevap vermek yerine havlusunu açtı ve dizlerinin üzerine çökerken yere düşmesine izin verdi.

Aman Tanrım. Ona bakarken ellerimi kaldırarak teslim olduğumu gösterdim.

Abby pantolonumun fermuarını açtı, boxer külotumu aşağı kaydırmadan önce kalçalarıma kadar indirdi. Islak, zonklayan sikim onu selamlamak için öne fırladı,

neredeyse suratına bir tokat atacaktı.

"Şaka yapmıyormuşsun." Bana baktı, gözleri pusluydu. "Bunca zamandır cinayetten paçayı sıyırmana şaşmamalı."

Şeytani bir sırıtış attım. "Bunu yapmak zorunda değilsin eğer-" *Ah! Beni sıcak, ıslak ağzına aldığımda kelimelerim başarısız oldu. Siktir, evet. Aşağıya baktım, ağzını sikmeme izin verişine şaşırmıştım. İçeri ve dışarı. Girip çıkıyordu. Girip çıkıyordu. Cehenneme gidiyor. Cehenneme gidiyor. Cehenneme gitmek.*

Ve her dakikasını seviyordum.

Abby'nin üzerime inmesi, yıllardır yaşadığım en yüksek coşku seviyesiydi. Saçlarını yumruklayarak başımı arkaya eğdim ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum nirvanaya kaçmama izin verdim. Bir centilmen gibi davranmak, kontrolü ona bırakmak istedim ama sikim boğazının dibine gelene kadar kalçalarımı bir iki kez sallamaktan kendimi alamadım.

Patlamaya hazır hissettiğimde, onu durdurmak için saçlarını çektim. "Birlikte boşalırken senin de tadına bakmak istiyorum."

Ayağa kalktı, neredeyse sarhoş gibiydi. Pantolonumu tekmeledim ve yatağa doğru yürürken onun güzel, çıplak vücudunu takip ettim. Orada uzanmış, bacakları açık, her şeye hazır görüntüsü neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu.

"Lojistiği ben hallederim," dedim ve ağzını almadan önce dört ayak üzerinde ona doğru ilerledim.

Dilim ona tapınmak için hevesle dışarı kayarken, vücudunu yüzümü saracak şekilde hareket ettirdim.

Kıçı ağzımda, öne doğru eğildi ve sikime giden yolu buldu. Ben onu yerken o da beni boğazına kadar alıp emerken anlaşılmas bir ses çıkardım. Abby ile altmış dokuz, otuz yedi yılım boyunca yaptığım en sevdiğim şey olabilirdi. Ve bunun çok kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini unutmuştum. Şu anda aklıma gelen en iyi fikirdi.

Ağzının sikimin üzerindeki her hareketinde klitorisini daha hızlı yalıyordum. Keşke beni emdiğini görebilseydim ama yüzüme sürtündüğü için bu neredeyse imkânsızdı. Hem zaten onu görmek beni çok hızlı bir şekilde uçurumun kenarına itebilirdi. Zaten neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı -tadı, üzerimde çalışırken sikimin etrafındaki sıcak ağzının hissi. *Bunu hak etmiyorum.* Hem de zerre kadar.

Ellerimi güzel kıçına dolayarak, yüzümü daha sert sürerken kalçalarını yönlendirdim.

Yavaşladığında, yakın olduğunu biliyordum. Orgazmımı kontrol etmeye ve bu coşkuyu aniden sonlandırmaktan kaçınmaya çalışırken taşaklarım gerildi.

"Ağzında bitirmek istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Yapabilir miyim?" Beni daha derine götürürken başını salladı.

İşte bu oldu. Kontrolümü kaybettiğimde vücudum sarsıldı, utanmadan boğazından aşağı boşaldı. Kalçalarını salladı ve kasları kasılırken klitorisini ağzıma daha sert bastırdı. Lavinia tarafından duyulmamak için neredeyse çok yüksek sesle inledi.

Ama umurumda değildi. Abby'nin boşalırkenki sesini duymak istiyordum. Hepsini istiyordum.

Karşılıklı zevkten indiğimizde Abby yüzünü bana döndü. Görünüşe göre her şeyi yutmuş, ağzında benden hiçbir iz bırakmamıştı. Bu beni hemen ikinci raunda hazırlamaya yetmişti. Yüzümde hâlâ onun ıslak uyarılmışlığını hissediyordum. Kalıntıları yalarken daha sonra tekrar mastürbasyon yapmayı planlamıştım bile. Resmen bağımlı olmuştum. Birbirimizin etrafında olduğumuz sürece ona karşı koyamayacaktım.

Yatağın kenarına oturmak için hareket ederken, pantolonumu tekrar giymek için elime aldım.

Gömleğimi çekti. "Kal."

Donakaldım. Kalmak istiyordum. *Gerçekten istedim.* Ama bu çok... samimi hissettirdi.

Az önce yaptıklarımızdan sonra *çok samimi* olmak saçma bir bahane olabilirdi. "Odama gitmeliyim."

Gülümsemesi soldu. "Tamam."

İşi sadece cinsel boyutta tutarsam daha az karmaşık olacağına kendimi inandırmıştım -daha iyisini bilsem bile. Yüzünü okşadım. "Neden yarın bize büyük bir kahvaltı hazırlamıyorum?"

Yüz ifadesi biraz canlandı. "Kulağa hoş geliyor."

"Bir isteğin var mı? Senden önce kalkıp süpermarkete gideceğim. Şeytan Köpekleri ve soğuk süt deme sakın."

Yanağını elinin üzerine koydu. "Seçeneklerim neler?"

"Tam İngiliz yemeği ya da krep gibi tatlı bir şeyler yapabilirim."

"Mmm..." Dudaklarını yalayarak aletimin yeniden hazır ola geçmesine neden oldu. "Krep kulağa harika geliyor."

"Burada hiç krep yedin mi?" Başını salladı.

"Amerika'dakinden farklılar. Daha ince ve büyükler. O kadar kabarık yapmıyoruz. Ve onları yuvarlıyoruz."

"Bir çeşit krep gibi mi?"

Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Onun gibi bir şey, evet."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Kalmak istedim. Ama yatağına tırmanıp kollarımı ona dolama isteğime boyun eğmek yerine ayağa kalktım. "Sabah görüşürüz."

"Tamam," diye mırıldandı. "Görüşürüz."

Odadan çıkarken kendimi toparlamak için durdum. Sonra parmak uçlarımla koridorda ilerledim. Ne yazık ki dev ayaklarım beni yanılttı çünkü tam Lavinia'nın odasının önünden geçerken kapısı açıldı.

Donup kaldım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Oh, hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Sırıttı. "Duyduğuma göre, bardağın zaten yeterince dolu."

Kahretsin. "Hiçbir şey *duymadın*, deli kadın. Anladın mı?"

"Sırrın benimle güvende." Kapıyı kapatmadan önce göz kırptı.

Harika.

Yatağa girdiğimde, Abby'yle neler yaptığımızı, neler yapmadığımızı ve hâlâ neler yapmak *istediğimi* düşünmeden edemiyordum. Yarın kahvaltıda yapmayı planladığım krepleri düşünerek odağımı değiştirmeye çalıştım. Kafamda sanal bir alışveriş listesi yaparken her türlü malzemeyi hayal ettim.

Ama hayatın cilvesine bakın ki, bu kahvaltı hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti.

BÖLÜM 29

Abby

Parça 29: P.O.D.'dan "Goodbye for Now"

Bu sabah uyandığımda meme uçlarım kaskatı kesilmişti ve bacaklarımın arasında kontrol edilemez bir ağrı vardı. Sig'in dün gece bana yaşattığı orgazm ilkinden bile daha iyi olsa da, yaşadığımız her temasla içimde büyüyen ihtiyacı tatmin etmeye yetmemişti. Sig'i sanki koridorun sonunda değil de bir okyanus ötesindeymiş gibi özlüyordum.

Geceyi benim odamda geçirmek istememesi beni şaşırtmamıştı. Muhtemelen işleri daha ileri götürmekten kendimizi alıkoyamayacağımızı biliyordu. Ayrıca geceyi yatağında geçirmenin onun için çok fazla olabileceğinden şüpheleniyordum. Ona aşık olamayacağımı açıkça belirttiğinde çizdiği çizgiyi aşmış olabilirdi - ki bu beni asla sevemeyeceğini kabul etmekle aynı şeydi.

Telefonuma baktığımda ondan gelen bir mesaj buldum.

Sig: Süpermarkete gidiyorum. Uyandığında kahvaltı hazırladığımı unutmanı ve veda etmeden Londra'ya kaçtığımı düşünmeni istemedim. Bunu bazen yaptığımı biliyorum. Ama bu sefer kaçmıyorum. Sana krep yapmak için bir şeyler almak dışında. Yakında görüşürüz. Not: Lavinia dün gece bizi duydu. Ben dönmeden kalkarsan, sana bir bakış falan atabilir. O kadın hayatı buna bağlı olsa bile burnunu ait olduğu yerde tutamaz. P.P.S. Dün gece eğlenceliydi.

Kulaktan kulağa gülümseyerek telefonu yatağımın başucuna geri koydum. Sig'in çoktan döndüğünü alt kattan duyabiliyordum. Tam giyinip aşağı inmek üzereyken telefonum çaldı.

Tanımadığım bir Rhode Island numarası olduğunu görünce aceleyle cevap verdim. "Alo?"

"Abby? Ben Doris Gray."

Doris Gray babamın komşusuydu. Midem bulandı.

"Baban az önce hastaneye kaldırıldı. Sanırım kalp krizi geçirmiş olabilir. Acil bir durum olursa diye bana senin numaranı verdi."

Ellerim titremeye başladı. "Yine de yaşıyor mu?"

"Evet. Onu Newport Hastanesi'ne götürdüklerinde hayattaydı. Dokuz-bir-bir'i kendisi arayabildi."

Nefes alamıyordum.

"Orada mısın?" dedi.

"Evet." Odamın etrafına bakındım. "Eve gelmem gerek." "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Başka bir şey duyarsan beni haberdar et."

Londra'dan bir sonraki uçuş için yer ayırtmak üzere telefon ettikten sonra odanın köşesinden bavulumu kaptım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde içine birkaç kıyafet attım.

Koşarak aşağıya indim ve Sig'i bir kâğıt torbadan çıkardığı eşyaları tezgâha boşaltırken buldum.

Yüzümdeki ifadeyi yakalamadan önce, "İşte uykucu geldi," dedi. Gülümsemesi soldu. "Abby? Neyin var?"

"Sorun bebek değil. Sorun babam. Kalp krizi geçirdi." Dudağım titredi. "Geri dönmek zorundayım."

"Aman Tanrım." Sig elindeki bırakıp yanıma geldi ve bana sarıldı. "Çok üzgünüm."

"Az önce bir uçak bileti ayırttım. Üç saat içinde Londra'dan kalkıyor. Boston'a direkt uçuş bulabildiğim ilk uçak buydu."

Başını salladı. "Hemen şehre doğru yola çıkalım." "Teşekkür ederim."

Lavinia köşeyi döndü. "Her şey yoluna girecek canım. Tatlı baban için özel dualar edeceğim."

"Teşekkürler Lavinia. Onlara ihtiyacım olacak. Onu kaybedemem." Sesim çatallaştı. "Sahip olduğum tek şey o."

"Yiyecekler için endişelenme Sigmund," dedi. "Her şeyi kaldıracağım."

"Teşekkür ederim." Elini onun omzuna koydu, sonra bana döndü. "Hazır mısın?"

"Evet." Lavinia'ya son bir kez sarıldım, onu bir daha ne zaman göreceğimden emin değildim. "Şimdilik hoşça kalın."

Havaalanına giderken yarım saat boyunca hastaneden birine ulaşmaya çalıştım ama nafile, babam cep telefonuna cevap vermiyordu. Neler olduğunu bildiğinden emin olmak için kız kardeşim Claire'i aradım, babamın komşusu onunla da iletişime geçmişti. Claire de havaalanına doğru yola çıkmıştı.

Sig bana elini uzattı. "İyi misin?" Elini tuttum. "Deniyorum."

Elimi bırakıp orta konsola uzandı ve bir granola bar çıkardı. "Al bakalım. Muhtemelen iştahın olmadığını biliyorum ama bir şeyler yemelisin."

"Teşekkür ederim." İsteksizce paketi açtım. "Kız kardeşin uçak mı ayarlıyor?"

"Evet. Büyük ihtimalle benden önce varacak."

"Seni üzmesine izin verme," dedi.

"Denerim. Bunun bebek için iyi olmadığını biliyorum."

"Şu anda endişelendiğim bebek değil Abby." Tekrar elimi tuttu, sıcak dokunuşu beni bir anlığına sakinleştirdi.

Havaalanına vardığımızda Sig arabayı park etti ve beni içeri götürmek için ısrar etti.

Check-in için kiosku kullanırken ellerim titriyordu. Sig bilet gişesindeki kadınla konuşmak için bir süreliğine izin istedi. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu ama acelemiz yoktu. Buraya zamanında gelmiştik, yani uçuşuma daha bir saatten fazla vardı.

Nihayet döndüğünde elinde bir şey tuttuğunu fark ettim.

"Nedir o?"

"Bu benim biletim." Elinde salladı. "Ben de seninle geliyorum."

BÖLÜM 30

Abby

Parça 30: Red Sovine'den "Daddy's Girl"

Hastaneye girdiğimde kendimi çılgına dönmüş hissederken, Sig'in yanımda olmasına minnettardım. Hâlâ o anlık kararı verdiğine inanamıyordum. Şans eseri pasaportunu torpido gözünde saklıyordu. Londra havaalanında arabadan inmeden önce üzerime uzanıp onu aldığı anda fark etmemiştim bile.

Babamın katına vardığımızda, danışmadaki kadına onun kızı olduğumu söyledim ve beni odasına yönlendirdi. Onu yatakta doğrulup bir hemşireyle konuşurken bulduğumda içimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Baba!"

"Aman Tanrım!" Bir kalp krizi daha geçirecekmiş gibi görünüyordu. "Abby!"

Onu kucaklamak için koştum. "Ne oldu?"

"Sadece hafif bir kalp kriziydi. Neyse ki belirtileri fark ettim ve hemen aradım. Sağlık görevlileri daha kötüye gitmesini engelleyebildi. Gelmene gerek yoktu."

"Tabii ki geldim. Buraya geldiğimde durumunun ne olacağını bilmiyordum. Hastaneye götürüldüğün dışında hiçbir bilgim yoktu. Uçuşumdan önce kimseye ulaşamadım. Çok korkmuştum."

Gözleri sonunda köşede duran uzun boylu adama kaydı. "Kim bu?" diye sordu.

"Sig, baba. Yalnız kalmamı istemediği için benimle geldi." Sig'e döndüm. "Bu benim babam, Roland Knickerbocker."

Sig başıyla onayladı. "Tanıştığınıza memnun oldum,

Bay Knickerbocker." "*Bu o hıyarın kendisi değil mi?*"

Sig'in yüzü alışılmadık bir şekilde kızardı. "Bana lakabımın bu olduğu söylendi."

"Evet, kızım oraya geldiğinde ona kibirli bir pislik gibi davrandığın için. Ama o zamandan beri yumuşadığını söyledi. Görünüşe göre artık senden hoşlanıyor bile." Onay için bana baktı, ben de başımı salladım. "Öyleyse ben de senden hoşlanmayı kabul ediyorum. Ama sadece bir uyarı, benden bir lakap aldın mı, genellikle yapışır. Bunu ciddiye alma."

Sig sırtıttı. "Buraya kadar kışırma tekme yi yemek için gelmedim, o yüzden artık beni hor görmediğini duyduğuma sevindim. Muhtemelen hak ettiğim bu lakabı memnuniyetle kabul edeceğim."

"Claire burada mı?" diye sordum.

Babam başıyla onayladı. "Birkaç gün burada kalacağım için bana bir şeyler getirmek üzere eve gitti. Ne kadar kalacaksın?"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece," diye güvence verdim. "Sana ihtiyacım yok, tatlım. Ben iyiyim."

Yatağın yanına bir sandalye çektim. "Her ne kadar iyi görünsen de, geri dönmeden önce doktorlarınla konuşmam ve iyi olduğundan emin olmam gerekecek."

"Senin yanımda olmandan şikâyet edecek değilim." Elime uzandı. "Seni çok özledim."

Elini tuttum ve öptüm. "Ben de seni özledim baba. Yine de seni farklı koşullar altında görmeyi tercih ederdim."

"Oh, buradasın." Kapı aralığından bir ses geldi.

Döndüğümde kız kardeşim Claire'i elinde birkaç poşetle buldum. Ayağa kalkarak babamın elini bıraktım. "Merhaba."

Gözleri Sig'e kaydı. "Kim bu?"

"Bu Sig. İngiltere'den benimle birlikte geldi."

Ona bir göz attı. "Sen sperm donörüsün..."

Sig'in gözleri irileşti ve ona ters ters baktı. "Ve sen de kaba ablasın."

Boğazımı temizledim. "Evet. Bu benim kız kardeşim, Claire." Başını salladı.

"Az önce beni aşağılamış olmana rağmen seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi ona.

"Aynen," dedi bana sempatik bir bakış fırlatırken.

Claire yürüdü ve babamın yanındaki sandalyeye bir çanta koydu. "Sana pijama ve atıştırmalık getirdim." Bana döndü. "Ne zamandır buradasın?"

"O kadar uzağa gitmedim."

"Yarın California'daki işime dönmem gerekiyor. Artık iyi olduğunu bildiğim için dönüş biletimi ayırttım. Ama birkaç gün kalabilirsen iyi olur."

Kız kardeşim bir avukattı ve çalıştığı şirkette yükselmeye çalışıyordu. Her şeyin kendisi ve işi etrafında döndüğüne inanırdı.

"O iyi mi?" Meydan okudum. "Doktorlar bunu doğruladı mı?"

"Yaptıkları tüm testlerin sonuçlarını almadık ama bana yeterince iyi görünüyor. Geri dönmek konusunda rahatım. İşler gerçekten çok yoğun."

"Benim de bir işim var."

"Aynı şey değil," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Zaten onca yolu hemen geri dönmek için gelmedim." Babama döndüm. "Sen yerleşip evine dönene kadar buradan ayrılmayacağım baba."

Sig bir elini sırtımın alt kısmına koydu. Bu basit dokunuş beni çok rahatlatmıştı. Kelimenin tam anlamıyla arkamı kolluyordu. "Yemek yemen gerek," dedi. "Neden sana bir şeyler alıp buraya getirmiyorum?"

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Gittiğinde, hemen geri dönmesini arzuladım, bir kez daha burada benimle olduğu için çok minnettardım. Ben babamın iyiliğine odaklanmışken, *benim* iyiliğimi düşünen birinin olması iyi hissettiriyordu.

"İkinizin arasında bir şey mi var?" diye sordu kız kardeşim.

"Sadece destek için bana eşlik etti."

"Claire," diye araya girdi babam. "Abby'ye nasıl hissettiğini sormayacak mısın?"

Alay etti. "Verdiği acele kararı hâlâ inkâr ediyorum.

Ona nasıl hissettiğini sormak beni bunu kabul etmeye zorlar. Yani, hayır."

Tanrım, bu ne cüret.

"Bu senin sorunun," dedi babam. "Duyguların ne olursa olsun yine de sorma nezaketini göstermelisin."

"Enerjini sakla, baba." Başımı salladım. "Boşuna uğraşıyorsun."

Beni görmezden gelerek tekrar ona döndü. "Bunun acele verilmiş bir karar olmadığını bilmeni isterim. Abby ne yaptığını biliyor, bu konuda uzun uzun düşündü. Onun seçimi özverili. Ve bunun için ona hayranım."

"Teşekkürler baba."

"Özür dilerim." Claire iç çekti. "Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun. Yine de umarım kendini iyi hissediyorsundur."

Zorla gülümsedim. *Çok az, çok geç.*

Yirmi dakika sonra Sig paket servisle döndüğünde kız kardeşim gitmişti. Otele mi dönmüştü yoksa Kaliforniya'ya mı gitmişti hiçbir fikrim yoktu.

Sig ve ben babamla takılırken yemek yedik ve sonra babam biraz uyumaya çalışacağını söyledi. Sabah hemen hastaneye geri döneceğime söz verdim. Umarım o zamana kadar kalan test sonuçlarını alırdık ve bu da İngiltere'ye ne zaman dönebileceğimi belirlemeye yardımcı olurdu.

"Plan nedir?" Sig hastaneden çıkarken sordu.

"Aslında bir planım yok. Buna hazırlıklı değildim."

"Sadece bu geceyi kastetmiştim," dedi. "Kendim için bir otel bulabilirim ya da ikimiz için bir yerde oda ayırtabilirim."

"Oh hayır." Başımı salladım. "İkimiz de benim evimde, babamla yaşadığım yerde uyuyacağız. Sen onun odasında uyuyabilirsin."

"Emin misin? Zorlamak istemem."

"Kimseyi zorlamayacağım. Sadece sen ve ben olacağız."

"Belki bu gece rahatlamak istersin ve ben de dahil kimseyle uğraşmak zorunda kalmazsın diye düşündüm." Sürücü tarafına binmeden önce kiralık arabanın yolcu kapısını benim için açtı. "Kız kardeşin... çok fazla. Onunla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Evet, hayatta daha kötü şeyler de var." İçimi çektim. "Aslında yaşadığım yeri görmeni isterdim. Nasıl olsa buradayız. Sana etrafı gösterme fırsatım olacağını hiç düşünmemiştim."

"Pekâlâ." Başını salladı. "Havaalanına gelene kadar buraya uçmaya karar vermediğimi düşünürsek, açıkçası yedek kıyafetim yok."

"Sana babaminkilerden verirdim ama boyun çok uzun." Kıkırdadım.

"Yakınlarda bir mağaza olmalı?"

Sonra beynimde bir ampul parladı. "Aslında, bir fikrim var..."

BÖLÜM 31

Abby

Parça 31: Flo Rida'dan "My House"

Sahil bu gece dalgalı, rüzgar şiddetliydi. Ama *Little Rhody* yazan tabelayı görmek bile beni gülümsetti. Sig, ailemin dükkânının önüne yanaştı; küçük bir yapıydı, dışı mordu ama içi tarih ve yürek doluydu. Işıkları yakmadan önce kapıyı açmak için her zaman çantamda taşıdığım anahtarı kullandım.

Sig arkamdan içeri girdi. "Demek meşhur dükkân burası, ha?"

"Kesinlikle öyle. Sana gösterebileceğimi ve aynı zamanda senin için fazladan kıyafet çalabileceğimizi düşündüm."

"Harika."

Kapatmak zorunda kaldığımızda her şey bıraktığımız gibiydi, tamamen doluydu. Erkek eşofmanlarının olduğu rafa doğru yürüdüm. "Bunların paçasında Rhode Island yazıyor."

"Ah." Onları aldı. "Bu gece ve eve giderken bunları giyeceğim, insanların deli olup olmadığını merak eden bakışlarının tadını çıkaracağım."

Gülerek bir tişört aldım ve göğsüme bastırdım. "Peki sen buna ne diyorsun?"

Sig önündeki yazıyı yüksek sesle okudu. "Rhode Island'dan Biri Benim Sevimli Olduğumu Düşünüyor. Bunun bir bebek için olması ve ekstra büyük beden olmaması gerekmiyor mu?"

"Hem büyük hem de sevimli olabilirsin."

"Sanırım ben bunun kanıtıyım." Göz kırptı. "Yine de *sevimli* hiçbir zaman beni tanımlamak için kullanılan bir kelime olmadı."

"Sana uyacak gibi görünüyor." Kıkırdadım. "Sanırım bizimle eve geliyor."

"Sende erkek boxer'ı yok, değil mi?" Parmaklarımı şıklattım. "İster inanın ister inanmayın, var."

Yanlarına gittim ve iki çifti gösterdim. "Seçme şansınız var: Istakoz ya da Rhode Island eyalet logosu."

Sig çenesini kaşıdı. "İnsan nasıl seçim yapar?"

"Haklısın." Güldüm. "İkisini de alacağız."

"Beni şımartıyorsun, Abby." Etrafına bakındı. "Burası büyülü bir yer. Umarım tekrar çalışır hale getirebilirsin."

"Çalıştıramazsam tüm bu stok fazlasıyla ne yapacağım, değil mi?"

"Eminim Rhode Island Eyaleti'nin kasıklı boxer şortlarının piyasası düşündüğünden daha sıcaktır." Sig bir tezgâha doğru ilerledi. "Bu tuzlu su şekerlemesi mi?"

"Evet." Güldüm. "Şekerleme sever misin?"

"Hayır, ama sakıncası yoksa Leo için biraz almak istiyorum. Yazı burada geçirdiğimizde tadı hoşuna gitmişti. Bu bir tür şaka gibi. Eve döndüğünde kolay kolay bulamaz." Dört kutudan oluşan bir yığın aldı.

"Bir bavul bile getirmemişsin. Bütün o şekerlemeleri eve götürmek için bir şeyler alman gerekecek."

Raftan bir bez çanta aldı. "Sanırım bu *Rhode Island Slut* çantası iş görür?"

"Al bakalım!" Kıkırdadım. "Biliyor musun, o çılgın yazı burada geçirdiğinizde Leo ve seninle tanışmayı çok isterdim." Hesaplamak için durakladım. "Gerçi o zaman muhtemelen ortaokuldaydım."

"Ah."

"Eğlenceye katılabilir miydim emin değilim."

Kıkırdadım. "Benden hiç hoşlanmazdın."

"Senden şimdi zar zor hoşlanıyorum," diye takıldım. "Aslında haklısın. Bay Üçlü ile anlaşılamayabilirdim."

Gözlerini devirdi. "İşte yine başlıyoruz, Maria'lardan bahsediyoruz."

"Onlara ne olduğunu merak ediyorum. Umarım aynı adamla evlenip birbirlerini öldürmemişlerdir. Soyadları neydi? Onları araştıracağım." Güldüm.

"Hiçbir fikrim yok."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki bilmiyorsun."

Vitrinlerin arasından dalgaların sesini duyabiliyordum. Bir an durakladım ve gözlerimi kapattım. "Şunu dinle. Bu sesi seviyorum. Burada, özellikle de bu dükkânda olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini unutmuşum."

Etrafına bakındı. "Sana yakışıyor; tuhaf ve biraz da bayat. Ama çok çok sevimli."

Eve vardık ve Sig Rhode Island eşofmanlarını ve tişörtünü giydi. Her şey üzerine eldiven gibi oturmuştu ve ben de buna bayılıyordum - özellikle de belden aşağısı hayal gücüne çok az şey bırakan dar eşofman altı.

Ben de bir atlet ve yumuşak bir tayt giydim; hâlâ epeyce giysim vardı. Suyu bakan arka güverteye doğru yürüdük. Dükkân okyanusa yakın olsa da evimiz küçük bir girintiye bakıyordu.

Geç olmuştu ama Sig'e arka bahçemizden manzarayı göstermek istedim. Suyu doğru bakarken "Çok güzel," dedi.

"Teşekkür ederim. Burayı seveceğini umuyordum."

"Senden bahsediyordum aşkım, sudan değil. Çok kötü bir gün geçirdin ama yine de beni gülümsetmeyi, babanı gülümsetmeyi başardın."

"Deniyorum..."

"Hayır, denemene bile gerek yok. Sadece bu kadar. Sen busun işte. Bunu şimdi anlıyorum. Başlangıçta seni yargılamakla hata etmişim. Niyetin her zaman saftı."

"Peki, teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece bir gerçeği söylüyorum." Gözlerini devirdi. "Öte yandan kız kardeşin... O bir wedgie'yi hak ediyor. O senin tam tersin, kendine hizmet etmekten başka bir şey yapmıyor."

"Onu iş başında gördüğüne sevindim."

"Gördüm ve hiç hoşuma gitmedi."

İçimi çektim ve cırcır böceklerinin sesini dinleyerek gözlerimi kapattım. "Artık niyetimin saf olduğunu gördüğünü söylemiştin. Zaman bana senin asla düşündüğüm gibi yargılayıcı bir hıyar olmadığını öğretti. Sadece korkuyordun ve bu işe karışan herkesi boyundan büyük işlere kalkışmaktan koruyordun."

"Bütün bunlar zaten başımızı belaya sokmak içindi, değil mi?" Göz kırptı. "Her şey yoluna girecek. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. I sadece yap." Gece gökyüzüne baktım. "Bugün sana dükkânı gösterebildiğim için mutluyum."

"Ben de."

"Oraya geri dönmek bana çocukluğumu hatırlattı. Her zaman hatırlatır. Sıcak yaz günleri, tuz ve hindistancevizi güneş kremi kokan insanlar. Ve tabii ki bana annemi hatırlattı." Ona döndüm.

"Ancak son zamanlarda yeniden açmanın doğru bir karar olup olmadığı konusunda şüphelerim var."

"Bundan hiç bahsetmemiştin. Nasıl yani?"

"Bunu nostalji ve suçluluk duygusuyla mı yoksa iyi bir iş kararı olduğu için mi yaptığımı merak ediyorum. İşin büyük kısmı sezonluk ama yıl boyunca kira ödemek zorundayız. Bunun uzun vadede finansal açıdan mantıklı olduğundan emin değilim. Büyükannem burayı açtığında daha az rekabet vardı. O zamandan beri buralarda bunun gibi pek çok dükkan açıldı. Ayrıca beni Rhode Island'a bağlayacak. İngiltere'de olmak, mağazayı işletmeye karar verirsem kaçıracağım koca bir dünya olduğunu görmeme yardımcı oldu. Düşünmem gereken çok şey var."

Elini omzuma koydu ve sıktı. "Tavsiyemi ister misin?" "Sen *yaşlı* ve bilge bir adamsın," diye takıldım.

"Sen gençsin. Bence hayatı tecrübe etmeli ve bağlanmamalısın. Annenin ya da büyükannenin bunu isteyeceğini sanmıyorum. O dükkânı işletmen için tek neden, bunun senin tutkun olması."

O anda acı bir gerçek yüzeye çıktı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bu senin cevabın."

"Yine de size tutkumun ne olduğunu söyleyemem. Nasıl bilebiliriz ki?"

"Sanırım tutku, boş zamanlarınızda başka her şeyden çok yapmayı tercih ettiğiniz bir şeydir. Ve bunu bir şekilde hayatımızın işine dönüştürebiliyorsak, daha da iyi."

"Covington'da operasyon müdürü olmanın tutkunuz olduğunu sanmıyorum?"

"Haklısınız, ama neden böyle düşündünüz?"

"Oh, bilmiyorum. Çünkü işte biraz huysuzsun. İşinde iyi olmana rağmen her şeyi yönetme konusunda aşırı tutkulu olduğun izlenimini edinmiyorum."

"Haklısınız. İşim benim tutkum değil, ancak evet, işimde mükemmelim ve bunun için minnettarım. Adam kayırmanın beni oraya getirdiği gerçeğini kabul ediyorum, ama işleri berbat edersem beni orada tutmaz. Ben devraldığımdan beri gelir dört katına çıktı. Bununla gurur duyuyorum." Suya doğru baktı. "Ama bir tutkuya gelince? Öyle bir tutkum olduğunu sanmıyorum."

"Belki de henüz gelmemiştir." Gülümsedim. *Belki de oğlunuz ya da kızınızdır.*

"Yemek yapmak, o süreçte kaybolmak gibi hoşuma giden küçük şeyler var." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ve bunu ona söyleme, ama ben

Lavinia ile otelde geçirdiğim tembel hafta sonlarını Londra'da parti yapmaktan çok daha fazla seviyorum. Hanı ayakta tutmasına ve işletmesine yardımcı olmak, benim için kesinlikle son birkaç sefil yılın en önemli olaylarından biriydi. İyi bir dikkat dağıtıcıydı." "Belki de küçük şeyler yeterlidir."

Gülümsedim. "Ve ben kesinlikle oteli sevmekle ilgili. Orada başka hiçbir yerde bulamadığım bir huzur var. Sonsuza kadar kalamayacağımı biliyorum ama Westfordshire'da onunla geçirdiğim zamanın değerini her zaman bileceğim."

Çenesini kaşdı. "Yine de oradayken Avrupa'yı daha çok görmelisin." Gözleri parlıyor gibiydi. "Biliyor musun? Sen daha fazla yaşlanmadan seyahat etmeliyiz."

Biz mi? Bana söylediği her şey arasında bu öneri en büyük sürpriz oldu. "Benimle seyahat etmek mi istiyorsun?"

Gülümsemesi beni neredeyse eritiyordu. "Bana deli diyebilirsin ama istiyorum." "Bunu daha önce düşünmüş müydün?"

"Hayır. Bu fikir bir anda aklıma geldi. Sana Avrupa'yı daha fazla göstermek eğlenceli olurdu. Rhode Island'da giydiğim joggers'tan olmalı. Sihirliler, beni sefil bir hıyardan bir eğlence topuna dönüştürüyorlar."

"Şey..." Gömleğini şakacı bir şekilde çekti. "Ya işten izin alamazsam?"

"Patronunun patronu olduğumu düşünürsek, şansının yüksek olduğunu söyleyebilirim." "O zaman bunu çok isterim." İçimi heyecan kapladı. "Şimdi de

Bu taşıyıcı annelik kararından *gerçekten* pişman değilim." "Pişman olmamana sevindim, aşkım."

"Şimdiye kadar hiçbir şeyden pişman olmadım, muhtemelen pişman olmam gereken şeylerden bile." Beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki çenesindeki tüyleri ovmak için uzandım.

"Pişman olman gereken şeylerden bahsetmişken, senden uzak duracağım, böylece gerçekten uyuyabilirsin," dedi eve geri dönerken. "Dinlenmeye ihtiyacın var, her ne kadar şu anda seni bütün gece ayakta tutmak istesem de."

"O eşofmanların içinde kaskatı kesilmiş bir haldeyken bunu söylüyorsun ve sana direnmemi mi bekliyorsun?"

Yere baktı. "Evet. Özür dilerim. Elimde değil. O tişörtün içindeki göğüslerini dişlerimle koparmak istiyorum."

Kırpiklerimi kırıştırdım. "İstersen yapabilirsin."

"Beni kışkırtma."

"Ben seni baştan çıkarmadan önce babamın odasına gitmelisin."

Kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Kulağa tuhaf geliyor - şu anda tek yapmak istediğim seni becermekken babanın odasına gitmek."

"Kulağa biraz yanlış geliyor." Güldüm.

Merdivenleri çıktıktan sonra Sig babamın kapısının önünde durdu. "İyi geceler, Abby."

"İyi geceler Sig. Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım." "Bir şey değil, güzelim."

O gece, geleceğin hâlâ belirsiz olmasına rağmen, kendimi rahatlamış, önemsenmiş ve son derece **m u t l u** hissederek uyudum.

Belki de tekrar okyanusa yakın olmak, dükkâna geri dönmek, evde olmaktı.

Ya da belki de *oydu*.

Ama bu gece bir süre için hissedeceğim son huzurdu.

BÖLÜM 32

Sig

Parça 32: Otis Redding'den "(Sittin' On) The Dock of the Bay"

Eğer hayat bana bir şey öğrettiyse, o da asla diğer ayakkabı düştüğünde şaşırmanın gerektiği idi.

Rhode Island'daki o ilk gün, her şey nispeten istikrarlı görünüyordu. Abby babasının bazı kalp ilaçları ve yaşam tarzında bazı değişiklikler yapması için talimatlarla taburcu edileceğini ve bir hafta içinde İngiltere'ye dönmesinin güvenli olacağını umuyordu.

Ancak ikinci gün hastaneye döndüğümüzde, Abby'nin babasının doktoru bize kalp taramalarından birinde tesadüfi bir bulgu olduğunu söyledi: şüpheli görünen bir akciğer nodülü. Kimsenin tahmin etmediği bir haberdi bu; hatta Abby'nin kız kardeşi kalmasına gerek olmadığına inanarak çoktan Kaliforniya'ya geri dönmüştü.

Sonraki hafta boyunca, Roland'ın biyopsi sonuçlarını alana kadar dönüş biletlerimizi ayırtmayı erteledik. Abby'nin babası eve gelmişti, ben de geceleri Knickerbocker'ların oturma odasındaki kanepede oturup onlara yemek pişirerek endişelerini dağıtmaya çalıştım. Ve nodülün kanserli olduğu haberini aldıklarında Abby ve babasıyla birlikte evdeydim.

Şimdi, geldikten dokuz gün sonra, yarın İngiltere'ye onsuz gidiyordum. Abby, babası ikinci evre akciğer kanseri tedavisi görürken öngörülebilir bir gelecek için Rhode Island'da kalacaktı. Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Burada bir kadın doğum uzmanına görünecekti. Ve şimdiye kadar taşıyıcı anneliğin lojistiğini ele alış biçimimin değişmesi gerekecekti.

Yapmak istediğim son şey onu terk etmektir. Ama sonsuza kadar kalamazdım. Yönetmem gereken bir şirketim vardı ve zaten bir yıldan fazla

Birkaç önemli müşteri toplantısını yeniden planlayarak, hiçbir uyarıda bulunmadan bir hafta izin aldım. Sonunda yarın için biletimi ayırtmışım.

Ancak gitmeden önce Abby için güzel bir şey yapmak, bir geceliğine de olsa kafasını dağıtmak istedim. Babası gelecek haftaya kadar tedaviye başlamayacağı için ona yirmi dört saatini ayırıp benimle geçirip geçiremeyeceğini sordum. Roland ondan ayrılmak istemese de bunu yapması konusunda ısrarcıydı.

Mini yolculuğumuz için ayrıldığımızda, üzerindeki stresin biraz olsun kalktığını görebiliyordum. Camları açmıştık ve rüzgâr saçlarını savururken gözlerini kapattı. Ona nereye gittiğimizi söylememiştim ama Narragansett tabelalarını geçince anladı.

Ağzı açık kaldı. "Beni eski uğrak yerlerine mi götürüyorsun?"

"Burada kaldığım yaz beni tanımış olmayı dilediğini söylemiştin. Ben de sana geçmişe dönük bir deneyim yaşatabileceğimi düşündüm."

"Aman Tanrım!" Oturduğu yerde zıpladı. "Bir zaman tüneline mi girmek üzereyim?"

Kısa bir süre sonra körfezdeki devasa evin önüne geldiğimde Abby'nin gözleri büyüdü. "Burada mı kalıyoruz?"

Cevap vermek yerine yolcu tarafına doğru yürüdüm ve ona kapıyı açtım. "Leo ve benim o yaz kaldığımız eve hoş geldiniz."

"Şaka mı yapıyorsun?" Yukarı baktı. "Büyüleyici."

"Dürüst olmak gerekirse aynı görünüyor."

"Hâlâ kiralık mı?"

"Görünüşe göre. Ben de inanmadım. Sahipleri bunca yıldır kiraya veriyormuş."

"Ve kısa bir süre için müsait miydi?"

Gülümsedim. "Hayır, aslında. Birisi üç haftalığına kiralamıştı. Ama ben biraz torpil yaptım ve onlara reddedemeyecekleri bir teklif sundum, bir geceliğine ortadan kaybolacaklardı, böylece burayı alabilecektik."

"Bunu yaptığina inanamıyorum."

Kapıyı açmak için yönetim şirketinin bana verdiği kodu kullandım. İçeri adım attığımızda temizlik kimyasallarının kokusu burnuma geldi. Misafirler arasında burayı toparlamak için uğraşmış olmalıydılar.

"Aman Tanrım." Etrafına bakındı. "Burası harika bir yer."

Gülümsedim. "Umarım tam deneyim için hazırsındır."

Abby güldü. "Sakın bana Maria'ları davet ettiğini söyleme. Dörtlü yapmayacağım."

"Hayır, ukala. Ama midye fırını yapacağız. Hava da mükemmel. Bir tekne kiraladım, körfezde gezintiye çıkabiliriz."

"Almak zorunda mısın?" "Biri getirecek aslında."

"Ohhh. Fantezi." Kollarını boynuma doladı. "Ben sadece... Sana ne kadar teşekkür etsem az. Buna çok ihtiyacım vardı Sig."

"Biliyorum güzelim," dedim yüzünü okşayarak. "Korktuğunu biliyorum. Önümüzdeki birkaç hafta kolay olmayacak. Ve burada olamayacağım için çok üzgünüm." Onu alnından öptüm. "Kafanı dağıtmak için en azından bunu yapabilirim. Bugün hiçbir şey için endişelenmene izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Narragansett hatırladığımdan daha da güzeldi ama belki de bunun nedeni mevcut arkadaşlarımızdı. Neyse ki Eylül sonu için hava sıcaktı ve Abby ile birlikte son değerli saatlerimizi en iyi şekilde değerlendirdik. Isıtmalı havuzda yüzdük, tekneyle açıldık, gurme marketinden alışveriş yaptık ve birlikte yemek pişirdik. Ya da, o tezgâha yaslanıp benim alanımı işgal ederken *ben* yemek yaptım, ki bu gizliden gizliye hoşuma gidiyordu.

Uzun ve aksiyon dolu bir günün ardından mutfakta yaptığımız pisliği temizledik. Istakozu, yengeç bacaklarını, istiridyeleri ve mısır koçanını mideye indirmiştik, bu yüzden kaldıracak yiyecek yoktu, sadece temizlenecek bulaşıklar vardı.

Sonunda içkilerimizi arka güverteye çıkardık -benim için bira, onun için limonata. Şişemi uzaktaki bir eve doğru çevirdim. "Koyun karşısındaki şu araziye görüyor musun?"

"Evet?"

"Orası Felicity'nin yaşadığı yer."

"Ah evet! Doğru ya. Siz onunla tanıştığınızda körfezin tam karşısında olduğunu söylediğini unutmuşum."

"Ev hâlâ onun ama yıllardır aynı kişiler kir alıyor."

Bana dönmeden önce bir süre körfeze baktık. "Babamla ilgili olan herhangi bir şey seni tetikledi mi?"

"Kanser yüzünden mi demek istiyorsun?" "Evet."

Bunu düşündüm. Garip bir şekilde, olmamıştı. Abby'nin akıl sağlığı ve babasının durumu hakkında çok endişeliydim. "Hayır. Bu beni daha çok

senin için üzüldüyorum. Bu yılın nasıl geçeceğini bilseydin taşıyıcı annelik için imza atmazdın diye düşünüyorum."

"Şu ana kadar değiştirebileceğim hiçbir şey yok," diye ısrar etti, yıldızlara bakarak. "Burası çok güzel."

"Öyle," dedim, yıldızlara değil doğrudan ona bakarak. Boğazımı temizledim. "Şimdi buranın değerini gençliğime kıyasla daha iyi anlıyorum."

"O zaman pantolonunda karıncalar vardı." Sırıttı.

"Devam et. Başka ne söylemek istiyorsun?"

"Pantolonunda karıncalar ve pantolonunda iki Maria." Homurdandı.

Kahkahaları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Yarın geldiğinde, bir süre daha onu şahsen duymayacağıma inanamıyordum. Tanımlayamadığım bir duygu içimi kemiriyordu. Mutluluk ve suçluluk karışımı bir duygu, belki de mutlu olduğum için duyduğum suçluluk. "O zaman değil de şimdi olduğum kişiyle tanıştığın için rahatladım," dedim ona. "Sanırım onun bazı parçaları hâlâ burada, ama çoğunlukla iyi olanları."

"Ben de senin bu halinle tanıştığım için mutluyum."

Abby'nin uzun kahverengi saçları akşam esintisinde dalgalanıyordu. Her zamankinden daha güzel görünüyordu. Bu gece onu üst kata çıkarıp vücuduna tapmaktan başka bir şey istemiyordum. Kendimi bildim bileli ilk kez kaçış dışında bir nedenle birinin içinde olmayı arzuluyordum. Ama oraya gitmeyeceğime yemin ettim. Gidiyordum. Ama Tanrım, bunu istiyor muydum, onu arzuluyor muydum?

Titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordum.

"Biraz." Dişleri gıcırdıyordu.

İçeriden bir kazak almayı düşündüm ama bunun yerine -az önce kendime verdiğim yemine rağmen- onu kucağıma oturmaya teşvik ettim. "Buraya gel." Kollarımı ona doladığımda Abby yerleşti.

"Keşke burada seninle daha fazla zaman geçirebilseydim," dedi başının arkasını göğsüme yaslayarak. "Aslında şu anda zamanı dondurabilmeyi isterdim."

"Ben de öyle." Kollarını ovuşturdu. "Ama döndüğümde dört gözle bekleyeceğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Sana asıldığı için iş yerindeki her erkeği öldürmek zorunda kalmamak." Bana bakmak için döndü. "Gerçekten kıskanıyor muydun?" "Maalesef kıskandım."

"Bebegini taşıdığın için mi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Hamile olduğunu öğrenmeden önce böyle hissetmeye başladığımı düşünürsek, cevabını aldığına eminim."

"Benden hoşlanıyorsun Sig, ama bununla ne yapacağını bilmiyorsun." Onu sıktım. "Bu gece bazı fikirlerim var."

"Ama oraya gitmeyeceksin."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Hayır, değil. Bence bir şeyleri berbat etmekten çok korkuyorsun, özellikle de yarın ayrılmadan önce. Ve bunu anlıyorum."

"Zayıflığımı hafife alıyorsun." Boynuna sokuldum, aletimin kırırdadığını hissettim. "Son zamanlarda kendine baktın mı?"

"Pek sayılmaz..."

"Kriptonite dönüşüyorsun. Sana bakmadan duramıyorum." "Fark ettim."

"Bunu saklamakta hiç iyi olmadım, değil mi?"

"Bu sadece fiziksel bir çekim mi yoksa daha fazlası mı?" "Kesinlikle *sadece* fiziksel çekim *değil*, Abby."

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Britney şanslıydı," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Öldüğü için mi?" Alaycılığımın hemen pişmanlık duyarak espri yaptım.

"Hayır, tabii ki değil." Kolumu sıktı. "Kulağa duyarsızca geldiyse özür dilerim."

"Öyle demek istemediğini biliyorum. Alaycı bir göt gibi davranıyordum."

"Onu çok güçlü bir şekilde sevdiğin için demek istedim. Bence hepimiz kendimizi sevmeyi öğrenmeliyiz, bu yüzden başkalarının bizim hakkımızda bizim hissettiğimiz kadar güçlü hissedip hissetmediği önemli değil. Ama sizi bu kadar derinden seven birini bulmak gerçekten nadir ve özeldir. Elbette vefat ettiği için şanslı değildi. Bunu ima etmek istememiştim. Ama sizi ondan önce bulduğu için şanslıydı."

Yutkundum. "Onunla tanışana kadar aşık olabileceğimi bilmiyordum. Nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum."

"Aşka bu kadar dirençli birinin içindeki aşkı ortaya çıkarmak için özel bir insan gerekir."

Konuyu değiştirmek için biraz hava çektim. "Seni inciten o erkek arkadaşına aşık mıydın?"

"Kesinlikle Asher'ı sevdiğimi *sanıyordum*. Ama geriye dönüp baktığımda, beni sevmeyen birini sevmiş olmam mümkün değil. Tek taraflı aşk bir yanılsamadır. Çünkü karşılık vermeyen birini nasıl sevebilirsin ki? Onu

Beni incitmek ona duyduğumu sandığım sevgiyi de alıp götürdü, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Silindi."

"Elbette."

"Ama biliyorsun, sonuçta ayrılık beni olması gerektiği kadar incitmedi. Yemek yiyememek gibi bir şey değildi. Büyük aşkınızı kaybetmenin sizi neredeyse felç edeceğini düşünürdüm."

Bunu çok iyi anladım. "Evet."

"Bu yüzden onun o kişi olduğunu hiç sanmıyorum. Bu da o kadar da büyük bir kayıp olmadığı anlamına geliyor."

"Muhtemelen değildi, eğer bunu çabuk atlattıysan."

İç çekti. "Şanslıyım. Bu muhtemelen en büyük kalp kırıklığının henüz gelmediği anlamına geliyor."

"Umarım öyle değildir." Söylemek istediğim şey, *umarım o kişi ben olmam*.

Kucağımdan atladı. "Her ne kadar bugünün bitmesini istemesem de, sanırım yukarı çıkmalıyız."

Ayağa kalktım. "Sana üst katı doğru dürüst göstermedim, değil mi?" "Yolu göster."

Eve tekrar girdiğimizde elini tuttum ve odaları tek tek gezmek için yukarı çıktık. Abby, Leo'nun yıllar önce kaldığı yatak odasında uyuyacaktı, ben ise nostalji olsun diye eski odamı almıştım.

"Bu harika gün için teşekkür ederim" dediğinde onun odasında duruyorduk. Abby dudaklarına sert bir öpücük kondurdu ve hepsi bu kadardı. Geri çekildiğinde gözleri kasıklarına kaydı. "Beni selamlıyor musun?"

Aletim tamamen sertleşmişti ve belli ki henüz ona veda etmeye hazır değildi. "Bu iyi geceler demek."

"Ah."

Gözlerim göğüslerine gitti. Bütün gün sütyen takmamıştı ki bu tam bir işkenceydi. Neredeyse beş aylık olan Abby'nin göğüsleri çok az görünüyordu ama şişmiş göğüsleri bambaşka bir hikâyeydi.

"Onlara dokunmak ister misin?" diye sordu, sesi zar zor duyuluyordu.

Yavaşça başımı salladım, yine de daha sonra yapabileceklerimden korktuğum için ona dokunmak istemiyordum.

Abby tişörtünü indirerek muhteşem göğüslerinin üstten fırlamasına neden oldu.

Dilimi alt dudağımda gezdirdim. "Hamileliğin bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?"

"*Kendimi hiç beklemediğim kadar seksi hissediyorum.*"

Orada durup onu seyrederken ağzım sulandı.

Başını kaldırıp bana baktı. "Korkuyor musun yoksa?"

"Onlara dokunmak istemediğimden değil. Çok daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Ne gibi?"

Sonunda ihtiyacıma yenik düşerek elimi uzattım. Göğsünü avucumun içine alarak mırıldandım: "Aletimi aralarına sokmak ve döllerimin teninden aşağı damlayışını izlemek istiyorum." Nefesi kesilirken sikim pantolonuma doğru gerildi. "Harikasın," dedim sersemliğimi üzerimden atıp elimi çekmeye zorlamadan önce. "İyi geceler."

Dışarı fırladım ve koridorda ilerlemeye başladım. Odama girdiğimde, doğru düzgün düşünemedim volta attım. Hâlâ kaya gibi serttim ve hayatımda ilk kez mavi toplardan ölecekmişim gibi hissediyordum. *Seni lanet olası aptal. Göğüslerini sikmek istediğini söyledikten sonra onu orada öylece bırakıp gitmek mi? Senin neyin var böyle?*

BÖLÜM 33

Sig

Parça 33: Beyonce'den "Rocket"

Bu haldeyken bu gece hiç uyuyamayacağımı fark edene kadar tam otuz dakika boyunca körfeze bakmış olmalıyım. Odamdan fırladım ve Abby'ye doğru yola çıktım.

Ben bir şey söyleyemeden o kapıyı açtı. "Yeterince uzun sürdü," diye nefes nefese kaldı.

Atletini kavradım, onu kendime doğru çektim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. "Ben koca bir aptalım," diye inledim öpüşürken.

Dudaklarımın üzerinden konuştu. "Bunu zaten biliyordum Sigmund."

Abby tişörtümü neredeyse yırtarcasına çıkardı, başımın üzerinden kaldırıp havaya fırlattı. Ben de aynısını onun atletine yaptım. Yakın zamanda tekrar giyme ihtimali yoktu. Emilmek için yalvaran, son derece mükemmel göğüslerine hayranlıkla bakmak için bir an durdum. Sikim zonkluyordu.

Yatağa geri düşmeden önce külotunu çıkardı ve beni içeri davet etmek için bacaklarını açtı. Hırsla kemerimin tokasına uzandım, deri kayışı çıkarıp fırlatmadan önce hızla çözdüm. Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve indirdim.

Onun üzerinde geziniyor, istekli gözlerini ıslatıyordum. Daha fazla bekleyemeyerek sikimi çıkardım ve ucunu onun güzel kaygan açıklığına sürttüm. Çok sıcak, çok davetkârdı. Vücudumu ileri geri sallarken meme ucunu ağzıma almak için eğildim, şaftım klitorisinin üzerinde tekrar tekrar kayıyordu. Esnek göğüslerini teker teker yuttum, iliklerime kadar geri dönüş olmadığını biliyordum.

İçine girmek için can attıkça öpüşmemiz daha da derinleşti. Dilim ağzını tahrip etmeye devam ederken avuç içimle vücudunu keşfettim. Çılgınlığımı bir anlığına durdurup gözlerinin içine baktım. "Kendime bunun olmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Ama sen çok güzelsin Abby. Ve ben de

Lanet olası zayıf. Seni uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Senin içinde olmaya ihtiyacım var."

"Şu anda sonuçlarını düşünme. Benim de sana ihtiyacım var."

Başımı salladım, elimi sıcak açıklığına doğru kaydardım, üstüne çıkmadan önce muhteşem amını avuçladım ve tacımı girişine yerleştirdim.

Onu incitmek istemediğim için yavaşça içeri ittim. *Vay anasını.* Neredeyse nefesim kesiliyordu. Güzel ıslak amcığı sikimi sarmaya başladığında Abby çok sıkıydı. Hâlâ temkinli davranarak, istediğimden çok daha yavaş bir şekilde içine girdim. Zar zor sığıyordum. Bu *benim* için ne kadar harika bir his olsa da, onu incitmek istemiyordum. "İyi misin?" diye sordum.

Bana gülümsedi. "İyiyim."

"Derin bir nefes al ve rahatla." Kaslarını gevşetmezse içinde rahatça hareket edemeyecektim.

"Korkma. Bunu kaldıracabilirim."

"Dayanabiliyormuşsun gibi hissettirmiyor," diye mırıldandım daha derine iterken, boşalma ihtiyacımı kontrol altına almak için mücadele ediyordum, ki izin verseydim her an gerçekleşebilirdi. İhtiyacım olan son şey onun cesaretlendirmesiydi, çünkü tek istediğim onu sertçe becermekti. "Seni incitmek istemiyorum. Ama o kadar zayıfım ki," diye homurdandım, sonra tekrar içine girdim, bu sefer biraz daha kuvvetle.

İçeri ve dışarı her hareketle, amı bana bir eldiven gibi uyana kadar benim için açıldı. Aslında, bir dakika içinde, sanki benim için yaratılmış gibi hissettim. Bebeği incitmekten korktuğum için taşaklarına kadar girmekten korkacağımı düşünmüştüm ama aldığım zevk kendimi tutamayacağım kadar yoğundu. Gidecek hiçbir yer kalmayana kadar daha derine ittim. Bir parçam hala ona fiziksel olarak zarar verme korkusunun bilincinde olsa da, bu onun tamamen içinde olmanın yoğun zevkine olan ihtiyacımın yanında soluk kalıyordu - tekrar tekrar.

Bir daha yaşayacağımı hiç düşünmediğim şeyler hissettim ve bunlar sadece cinsel değildi. Bu kadın zihnimin ve bedenimin her parçasını mest etmişti. Ama şu anda bunu analiz etme ihtiyacıyla savaştım.

Abby saçımı çekiştirdi. "Çok iyi hissediyorsun, Sig."

Birdenbire dünyadaki tek amacım onu iyi hissettirmeye devam etmek oldu. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Daha hızlı. Daha sert."

Onun izniyle tam da bunu yaptım, ağırlığımla onu ezdiğimi hayal etmemeye çalışırken her itişte zevkle homurdandım ve

Doğmamış çocuğumu bir anda yaralamak. Ama gerçekte, duramazdım. Bu noktada bebek bana sözlü olarak kesmemi söyleyebilirdi ve ben de ona susmasını söyleyebilirdim.

İçine girip çıkmaya devam ederken göğsünü sıktım, Abby'nin tırnakları sırtıma batıyordu. Arka tarafımı tuttuğunda, kendimi tutmayı bıraksaydım anında boşalabilirdim. Yavaşça çekilmeden önce bir an durdum, sonra içimden gırtlaktan bir ses çıkarken tekrar içine girdim. Etrafımda sıkılaştı ve yine patlama dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Bununla ilgili asla unutamayacağım birçok şey vardı - onu becerirken bana bakışı, her itişte göğüslerinin zıplaması, altımda kıvrınması, çıkardığı sesler, onu çıplak bir şekilde becerebileceğimi ve onu hamile bırakma konusunda endişelenmeme gerek olmadığını bilmenin huzuru. Bu benim için kesinlikle bir ilkti. Aslında şu anda aramızda bir engel olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Sen mükemmelsin, Abby. Çok mükemmelsin." Gözlerini aradım. "İçine boşalmak istiyorum."

"Lütfen." Omzumu ısırdı. "Bırakmam gerek."

Bununla birlikte, bir orgazm içimden bir roket gibi geçerken vücudum kasıldı, dibe vurduğumda toplarım sıkılaştı, yüksek sesle inerken ona boşaldı. Tekrar bağırdığımda zevk dalgaları görüşümü çarpıttı. Kasları etrafımda kenetlendi ve bu anın mutlak coşkusunu daha da artırdı.

İkimiz de kendimizden geçtikten sonra, onun içinde kaldım ve döllerimi içeri ve dışarı taşımanın verdiği hissi takdir ettim. Bir orgazmdan sonra hala uyarılmış hissettiğim nadirdi, ama onunla sonu yoktu. Bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum. Ama onu yıpratmak istemiyordum. Bütün gece içinde kalabilecek olmama rağmen yavaşça çekildim. Yanına gidip onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum.

"Sakın bana bu gece odana geri döneceğini söyleme," dedi.

Yumuşak nefesini yüzümde hissettim. "Öyle bir planım yok, aşkım."

"Güzel."

Gözlerimi aradı. "Tekrar kaçmak isteyeceğinden korkuyordum."

"İnan bana, şu anda yapmak istediğim son şey bu." "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sen hazır olur olmaz tekrar koşmak," dedim.

"Düşündüğünden daha çabuk hazır olacağım."

"O zaman bu gece hiç uyuyamayabiliriz."

Parmaklarını çenemde gezdirdi. "Uçakta uyuyabilirsin."

"Bu doğru."

Abby aniden hıştırdı.

"Sana virüs mü bulaştırdım?" Kıkırdadım.

"Eğer öyleyse, başka bir aşı riskini göze almaya hazırım." Gülerken burnunu çekti.

"Mendil ister misin?" Orada bir şey olup olmadığına bakmak için yan masadaki çekmeceye uzandım. Mendil hiçbir yerde yoktu. *Ama lanet olsun, ne?* Gözlerime inanmadım. Tekrar ona bakarken ağzım açık kaldı. "Buna asla inanmayacaksın."

Abby telaşlanmış görünüyordu. "Ne? Orada bir vücut parçası falan mı var?"

Başımı salladım.

"Neyin var? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Aslında bir hayalet gördüm. Ya da bir obje." Çekmecedan devasa prezervatif kutusunu çıkardım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ne?" Güldü. "Sakın bana bunların senin olduğunu söyleme."

Kabı salladım. "Eğer benim olsalardı, kutu boş olurdu." Göz kırptım. "Ama bu prezervatif kutusu on yıllık. Onları Leo'ya şaka olsun diye almıştım. Kutunun neye benzediğini çok net hatırlıyorum. İşte bu. Ve son kullanma tarihine bak." Kutuyu ona doğru gösterdim.

"Aman Tanrım. Son kullanma tarihleri yıllar önce geçmiş!"

İçine baktım. "Sadece birkaç tane kalmış. Şu ana kadar nasıl parçalanmadıklarından emin değilim."

"Sanırım kimse onları atmayı düşünmemiş? Belki de o çekmeceye bakan herkes bir başkasının kullanabileceğini düşünmüştür. Muhtemelen son kullanma tarihine hiç bakmamışlardır."

"Çok şaşırdım. Onları Leo için eve götüreceğim."

Güldü. "Ona hatıra olarak şekerleme ve eski bir kutu prezervatif götürüyorsun. Ne şanslı bir adam."

"Bana karşı çok iyi," diye şaka yaptım. "Bunu hak ediyor." Kutuyu bir kenara atarken Abby'ye döndüm, onu tekrar kendime çektim, böylece çıplak vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. "Sana bir sır vereceğim."

"Sırları severim." Işıl ışıl parlıyordu. "Neymiş o?"

"İçine girdiğim ilk kadın sensin."

Gözleri irileşti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Şey, en büyük korkularımdan biri her zaman birinin hamile kalmasıydı. Her zaman dikkatliydim ve hap kullandığını söylese bile kimseye güvenmezdim. Yani..."

Abby gözlerini hızla kırıştırdı, gerçekten kafası karışmış gibiydi. "Evet, ama karınla bile mi?"

Bunun ne kadar garip bir şekilde imkânsız görüldüğünü fark ettim ama Britney'nin içinde bulunduğu koşullar benzersizdi. "Tedavisinin ortasında hamile kalmasından korkuyorduk. Bu kötü olurdu. Doğum kontrolüne de tahammülü yoktu." Omuz silktim. "Bu yüzden prezervatif kullandık."

"Vay canına. Beni hamile bırakamayacağınızı bildiğinize göre, gerçekten ilk ilişkiniz benim."

"Çünkü zaten öylesin, evet." Kıkırdadım. O da kıkırdadı. "Bu çılgınlık."

"Biraz çılgınca. Korunmasız seks yaptığım ilk kişi, daha önce hiç seks yapmamış olmamıza rağmen çocuğuma hamile kaldı bile. Kafanı buna yor."

"Bunun bir hikaye olduğunu hissediyorum. Sanki... Biri bunu öğrenirse haberlere konu olurmuş gibi."

Kıçının yanaklarını sıktım. "Bu kesinlikle bir şey."

Bir süre öylece uzandık, sadece birlikte olduk. Ama dakikalar geçtikçe, kafamın içindeki uzak bir ses anı mahvetmeye çalışarak gerçekliğin içine sızmaya başladı. *Ne yaptın sen?*

Abby görünüşe göre tavrımdaki değişikliği hissetmişti. "Sorun ne?" diye sordu.

"Umarım seninle işleri berbat etmemişimdir," diye itiraf ettim.

Zorla gülümsedi. "Merak etme. Aptal gibi davranıp sana aşık falan olmayacağım." Parmağıyla beni dürttü. "Aletin *o kadar* da güçlü değil Sigmund Benedictus." Göz kırptı. "Yakın ama."

Gerçek korkumu hafife aldığı için rahatlamış bir şekilde onu öptüm, burada çok uzağa düşme tehlikesi olan biri varsa o da bendim.

BÖLÜM 34

Sig

Parça 34: Lyn Lapid'den "Detached"

"Her şey yolunda mı?"

Akşam yemeğinden sonra onunla mutfak masasında otururken Lavinia düşüncelerimi böldü. Cuma akşamı hafta sonu otelde kalmak için gelmiştim ve biraz önce çay koymuştuk.

"Evet," dedim. "Neden?" dedim.

"Boşluğa bakıyordun."

Sadece Abby'yi düşünüyordum. Onu Rhode Island'da bıraktığımdan beri uzun birkaç ay geçmişti ve bugün ultrasona girmişti. Şu anda yedi aylıktan biraz fazlaydı.

Sanki onu uzun zamandır görmemiş gibiydim. Felicity ve Leo'nun oğulları Eli, ben Amerika'dan döndükten bir gün sonra dünyaya gelmişti. Bebek iki ay önce doğduğu zamana kıyasla şimdi dev gibi görünüyordu. Onun büyüklüğünü Abby'den ne kadar uzak kaldığımı ölçmek için bir gösterge olarak kullanmaya devam ettim. Onu deli gibi özlemediğim bir gün bile geçmiyordu.

Her zamanki gibi sezgileri kuvvetli olan Lavinia, burnunu ait olmadığı yerlere sokmaya karar verdi. "Onu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Düşünüyorsa bile, bu seni neden ilgilendirsin ki?" Çayımın bir yudum aldım.

"Sen benim işimsin Sigmund. Başka ne işim olabilir ki?"

Kendimi bir anda göt gibi hissettim. Kendi çocuğu olmayan Lavinia bana bir evlat gibi bakıyordu.

"Özür dilerim. Sanırım bu doğru." İçimi çektim. "Evet, ben de onu."

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" "Pek sayılmaz."

Lavinia belli ki Abby'yle ayrılmadan önce bir tür fiziksel ilişkimiz olduğunu biliyordu, ama ne o benden ayrıntı istemişti ne de ben ona bir şey anlatmıştım. Rhode Island'da Abby ile aramızda geçenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu, özellikle de buraya dönmeden hemen önce hayatımın en muhteşem seksini yaptığımızı.

"Paylaşmak *istediğin* bir şey var mı?" diye dürttü.

İç çekerek şakaklarımı ovuşturdum. "Onu özlüyorum, tamam mı? Duymak *istediğin* bu mu?"

Gülümsedi. "Ben de onu özlüyorum. Buraları gerçekten neşelendirirdi."

"Gerçekten de öyleydi." Durakladım. "Ama ayrı olmamız daha iyi." Lavinia başını öne eğdi. "Neden böyle söyledin?"

"Onunla işleri çok ileri götürdüm. Bunu zaten biliyorsunuz, hecelememe gerek yok. Bu durum başından beri karmaşıktı ve ben çizgiyi aşarak durumu daha da kötüleştirdim. Bu mesafe muhtemelen kılık değiştirmiş bir lütuftur."

"Bir lütuftur mu? Ama sen mutlu değilsin. Ve onun da mutlu olduğundan şüpheliyim. *Bu* nasıl mantıklı olabilir?" Eğildi. "Siz ikiniz neden birlikte olamıyorsunuz ki?"

Göğsüm daraldı. "Bunu ciddi ciddi mi soruyorsun?"

"Evet. Bana nedenlerini söylemeni istiyorum."

"Ne kadar zamanın var?" Kollarını kavuşturdu. "Bolca."

"Kiminle konuştuğumu unuttum. Yapacak daha iyi bir işin yok."

"Öyleyse anlat bana."

"Taşıyıcı anneliğin işe yaramasının nedeni ayrılık ve beraberinde getirdiği sınırlar. Bu bebeğin bir annesi yok. Abby'yi *tanıyorum*. Yeterince uzun süre yanında olsaydı onun hayatına dahil olmak isteyeceğini biliyorum. Ve ben bunu ona yapamam. Sıkışıp kalır. Önünde koca bir hayat var ve bunun için kaydolmadı."

Lavinia dudaklarını büzdü. "Hmm..."

"Şimdi ne olacak?"

"Bir teorim var."

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ..."

"Eğer o etrafta olur ve yatırım yaparsa, bunun *seni* de çocuğa bağlayacağından mı korkuyorsun? Bu sadece sen ve ondan daha fazlası ile mi ilgili?"

İçime suçluluk ve korku karışımı bir his çökerken midem çalkalandı. Bu şekilde düşünmemiştim ama mantıklı geliyordu. Bu durumun birçok katmanı vardı. Sanırım bir soğan gibiydi. *Tanrım, Abby şimdi de beni onun gibi düşündürüyor. Froot Loops.* "Bu korkunun bir unsuru da olabilir, evet," diye kabul ettim. "Bebegi Kate ve Phil'in büyütmesi gerektiğine çoktan karar verdim. Ben uygun değilim. Eğer Abby'nin kalbi bu işe karışırsa, benimki de kesinlikle karışır. Bu da beni hiç hazır olmadığım bir şekilde bu duruma bağlar. Abby'nin de mecburiyetten burada kalmasını istemiyorum. O daha çok genç ve bu şekilde bir yuva kurmadan önce hayatı tecrübe etmesi gerekiyor." Nefes verdim. "İkimiz için de en iyisi bu durumdan uzak durmak."

"İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında *uzak durmak* güçlü bir kelime." "Öyle. Ama bu işi yürütmenin tek yolu bu."

"Eğer kalbin bu yönde hareket etmiyorsa mesafeli durmaya çalışmak çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor." İçini çekti. "Her neyse, herkesin yuva kurmak için dünyayı gezmesi ya da macera dolu şeyler yaşaması gerekmiyor Sigmund. Yaşadığım dünya deneyimlerinin sayısını kesinlikle hiç önemsemedim. Sadece çok genç yaştan itibaren doğru insanı bulmak istedim. Ama ne yazık ki hiç bulamadım. Bu bana nasip olmadı. Bu yüzden de yaşlı bir kız kurusuyum."

"Hiç aşık olmadınız mı?"

Başını salladı. "Öyle bir şey demedim. Birçok kez aşık oldum ya da olduğumu sandım. Ama sonunda çoğunun çürük elma olduğu ortaya çıktı."

"Bu konuyu hiç konuşmamış olmamız nasıl mümkün olabilir?" "Artık konuşmaya değer kimse yok."

"Üzgünüm Lavinia. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Kıçını tekmelemem gereken biri var mı?"

"Hâlâ hayatta olan kimse yok." Güldü. "Her neyse, Tanrı bana bir teselli ödülü gönderdi - seksenli yaşlarımda bana bakacak genç, güçlü kuvvetli bir adam." Göz kırptı. "Bu noktada bundan daha iyisi olamazdı."

"Şaka mı yapıyorsun? *Bana* bakan sensin, yaşlı kadın."

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar kırışarak gülümsedi. "Abby'nin babası nasıl?" diye sordu bir süre sonra.

"Hâlâ kemoterapi görüyor, son birkaç aydır öyle. Sonra akciğerinin bir kısmını almak için ameliyat olması gerekecek. Ama prognozu iyi."

"Onun için çok zor olmalı."

"Onun için endişeleniyorum." Başparmağımı çay fincanına sürttüm. "Herhangi bir nedenle işler yolunda gitmezse, başka bir ailesi yok."

"Bir kız kardeşi var, değil mi? Bana anlattığına göre pek iyi anlaşıyorlarmış."

Başımı salladım. "Kız kardeşiyle -Claire- Rhode Island'da tanıştım. Beklediğimden de kötü çıktı. Bencil, yargılayıcı bir sürtük."

"Yargılayıcı demişken, annene hamileliğinden bahsettin mi?" Lavinia yüzümdeki ifadeden cevabı tahmin edebiliyordu. "Sigmund! Ona söylemedin mi?"

"Ben içmedim." Çaydan uzun bir yudum aldım. "Ona söylemek zorundasın."

Neredeyse fincanımı yere çarpacaktım. "Neden?"

"Bir torunu olduğunu doğduktan *sonra* öğrenemez."

"Neden?"

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım."

Haklı olduğunu bilmeme rağmen, davranışlarımı haklı çıkarmaya çalıştım. "Annem çok muhafazakârdır. Bunu biliyorsun. Britney'le birlikte olmamı ya da evliliğimi desteklemiyordu. Bu durumu da kesinlikle onaylamazdı."

Annem karımla olan ilişkimi ya da yeni tanıştığım birine nasıl bu kadar çabuk bağlanabildiğimi hiç anlamamıştı. Sanırım beni incinmekten korumaya çalışıyordu ama Britney'le yaşadıklarımız düşünüldüğünde, o sırada verdiğim kararları eleştirmesi ihtiyacım olan son şeydi. Tıpkı annemin eleştirisinin şu anda ihtiyacım olan son şey olması gibi.

Lavinia çayına biraz daha şeker karıştırdı. "Onun fikirleri sadece onun fikirleri. Önemli olmaları gerekmez. Ama o senin annen. Neler olup bittiğini bilmeye hakkı var." Tekrar bana baktı. "Peki ya baban?"

"Onunla uğraşmak çok daha kolay. Çoğunlukla sessiz kalıyor - annem ne derse ona uyuyor ve onunla aynı fikirde olma eğiliminde ya da en azından huzuru korumak için öyle davranıyor."

"Sizce onun bu durumla ilgili sorunu ne olabilir? Kimsenin böyle güzel bir şeyde kusur bulabileceğini düşünemiyorum."

"Annemi tanımıyorsunuz. Onun neyle sorunu *olmayacağını* sormak daha doğru *olur*. Annesi ölmüş bir çocuğa babalık yapmamla ilgili bir sorunu olabilir. Annesi ölmüş bir çocuğa babalık yapmamla

Bir Amerikalının onu taşıması için. Çocuğu büyütmememe kararım la ve çocuğun ABD'de büyüme olasılığıyla ilgili bir sorunu olabilir. Onun ne düşündüğünü umursadığımdan değil, umursamıyorum. Ama şu anda onun eleştirilerinin yaratacağı strese, ek gürültüye ihtiyacım yok."

Sözlerim yankı uyandırınca Lavinia yumuşadı. "Yeterince makul." Başını salladı. "Hepimiz ruh sağlığımız için yapmamız gerekeni yaparız."

Telefonum bir mesajla çınladı. Gelen Abby'ydi. Bir fotoğraf. Hem de herhangi bir fotoğraf değil, ilk ultrason görüntüsünden sonra gördüğüm ilk ultrason görüntüsüydü. Bebeğin artık düzgün bir kafası vardı ve gerçek bir insana benziyordu. Britney'ninki gibi kalkık bir burnu bile seçebiliyordum. İçimde biriken duygularla varlığımın her zerresiyle savaşmaya çalışırken göğsüm daraldı. Hissetmeme izin veremediğim bir azap ve sevgi karışımıydı bu.

"Ne oldu?" Lavinia sordu. "Seni bu kadar etkileyen ne?"

"Abby az önce bir fotoğraf gönderdi."

"Üstsüz değil, değil mi?"

Cevap vermek yerine telefonun ekranını ona doğru çevirdim.

Ağzı yavaşça açıldı. "Aman Tanrım." Gözleri sulanmaya başladı. "Şimdi gerçekten her şeyi görebiliyorsun. Şu dev kafaya bak." Güldü. "Bu kesinlikle senin çocuğun Sigmund."

Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım.

"Cinsiyetini öğrendi mi?" diye sordu.

"Öğreneceğimizi sanmıyorum."

"Neden?"

"Bunu Phil ve Kate'e bıraktım. Sürpriz olarak bırakmaya karar verdiler. Fikirlerini değiştirmedikleri sürece beklemek zorundayız."

"O zamana kadar düşüp ölebilirim. Lanet olsun, bilmek istiyorum."

"Mezarına kadar fısıldayacağım."

Lavinia başıma şakacı bir tokat atmak için uzandı.

Telefonu geri verdikten sonra görüntünün içinde kayboldum ve uzun süre bakakaldım. İlk ultrasonda atan kalbi görmek her şeyi gerçek gibi gösterse de, hiçbir şey onun gerçek halini görmek kadar etkili olmamıştı. Onu bir insan olarak görmek.

Bu *benim çocuğumdu*. Oğlum ya da kızım.

Tanrım.

Gözlerim sulanmaya başladı.

Hay sikeyim.

"Şu anda *çok kopuk* görünüyorsun Sigmund." Gözlerimi
sildim. "Siktir git Lavinia."

"Daha çok siktir git canım." Güldü.

BÖLÜM 35

Sig

Parça 35: Weezer'dan "What Happens After You"

O akşam, her gece yatmadan önce ritüelimiz haline gelen Abby ile FaceTime yapmak için yukarı çıktım. Saat farkı nedeniyle, akşam yemeği saatinde konuşuyorduk. Sohbetlerimiz her günün en sevdiğim kısmı haline gelmişti.

Daha önce ultrason fotoğrafına bir *Wow* ile yanıt vermiştim ama başka bir şey söylememiştim, çünkü hissettiklerimi bir mesajda özetlemekte zorlanıyordum.

"Selam," dedi ekranda belirdiğinde.

Abby'nin saçları dağınıktı ve biraz düğümlü görünüyordu. Yanakları kızarmıştı. Bu bana seks yaptığımız gece nasıl görüldüğünü hatırlattı ve şu anda onunla birlikte olmayı arzulamama neden oldu.

"Neyin peşindesin?" diye

sordum. "Sadece süpürdüm."

"Ah." Güldüm. "Görünüşe göre seni çok yormuş."

"Kötü görüldüğümü mü söylüyorsun?"

"Hayır. Tam tersi. Çok güzel telaşlanmışsın."

"Teşekkür ederim... Sanırım."

Ayaklarımı havaya kaldırdım. "Günün nasıl geçti?"

"Yoğun. Ultrasondan sonra babamı kemoterapi randevusuna götürmem gerekti. Hiç durmadan çalıştım."

"Yemeniz gereken zamanda yiyor

musunuz?" "Deniyorum."

"Abby..." Azarladım.

"Ne?" Suçlu bir gülümsemeyle parladı.

"Beni hemen bir uçağa mı bindireceksin? Rhode Island'a gelip seni zorla mı besleyeceğim?"

"Beni kışkırtma. Eğer kendimi aç bırakırsam, bu seni görebileceğim anlamına mı gelir? Bir şeylerin peşinde olabilirim."

Her hafta sonu, birkaç günlüğüne bile olsa ona sürpriz yapmak için uçmayı düşündüm. Ama ne zaman bir bilet ayırtmaya yaklaşıp, sağduyum devreye giriyordu. Kendime, bize verilen ayrılığın onun iyiliği için olduğunu, benden ne kadar çabuk *koparsa* o kadar iyi olacağını hatırlatıyordum. *Kopmak*. İşte yine o kelime.

Ayrıca babasıyla da meşguldü - bir başka bahanem daha. Varlığımın onu babasının yanında olmaktan alıkoyacağına kendimi inandırmıştım. Ama kendime ne dersem diyeyim, bu onu her gün ve bugün her zamankinden daha fazla özlediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

"Son zamanlarda hissettiğim tek şey bana yapma fırsatı bulamadığın o krepler. Babama İngilizlerin krepleri nasıl farklı yaptığını anlatıyordum. Kalp krizi haberini aldığım sabah onları benim için yapacağın için kendini kötü hissetti. O da denemek istiyor." Güldü. "O büyük bir krep adamı."

"Rhode Island'dayken yapmalıydım. Keşke şu anda ikiniz için de yapabilseydim."

Bir tutam saçını alnına doğru savurdu. "Bugün sana fotoğrafı gönderdiğimde pek bir şey söylemedin."

Yatağımın üzerindeki tüyleri karıştırdım. "Biliyorum. Ama ona ya da kıza bakmaktan kendimi alamıyorum. Cinsiyetini bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hile yapıp sormadım. Kate ve Phil sürpriz olmasını istiyorlarsa, sürpriz olsun." Yatağına uzandı. "Zaten bunu senden saklayabileceğimi sanmıyorum. Bilmemem daha iyi. Sır tutma konusunda pek iyi değilimdir."

"Benim bir sırrım var," dedim.

"Öyle mi?"

"Bugün seni çok özledim. Ama kimseye söyleme."

"Taşıyıcı annelik polisine söylemem. Ama beni özlemek protokolün bir parçası değil Sigmund."

"Konu sen olunca kurallara hiç uymuyorum."

"Taşıyıcı Annelik Kulübü'nün ilk kuralı, taşıyıcı anneyi becerme. Ve kesinlikle onu kaçıрма."

Elimi kaldırdım. "Her iki konuda da suçluyum."

Gülümsedi ve telefonu yüzünden uzaklaştırdı. "Bir şey görmek ister misin?" Abby tişörtünü kaldırdı ve artık gözle görülür derecede yuvarlak olan

Mide. Hamileliği artık fiziksel açıdan inkâr edilemezdi. Elimi o gergin teninde gezdirebilmeyi dileyerek ona baktım. Henüz karnını bizzat hissetmemiştim, zira onu bıraktığımda karnında pek bir şey yoktu.

"Şimdi senden daha çok etkilenmem çarpık bir şey mi?"

"Biraz," dedi karnını tekrar kapatırken.

"İşte tam da bu yüzden orada olmamam iyi bir şey. Bu çok tehlikeli olurdu."

"Şimdi burada olsaydın bana ne yapardın?" "Bu telefon seksine bir giriş mi Bayan Knickerbocker?"

"Olabilir." Yaramazca gülümsedi.

"Baban nerede?"

"Çarkıfelek'i izliyor." "Sesi yüksek mi?"

Kıkırdadı. "Evet, o alt katta, ben de üst kattayım."

"Orada olsaydım, seni istediğim gibi sertçe becermemek için tüm gücümle uğraşırdım. Karnın büyüdükçe daha çok korkarım ama aynı zamanda daha çok tahrik olurum. Yani bilmeceyi görüyorsun."

"Sen büyük bir muammasın, Benedictus."

"Bu bir iltifat gibi gelmedi."

"İltifat değil. Ama sen busun işte. Kafası karışık, karmaşık bir adam."

"Seni ne kadar arzuladığım konusunda kafa karışıklığı yok Abby.

Belirsizlik burada yatmıyor."

"Fiziksel olarak istenmek güzel bir şey." Yüz ifadesi ciddileşti. "Ama bu beni sadece bir yere kadar götürür."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, seni *sadece* fiziksel olarak arzulamıyorum. Örnek olarak, şu anda sana fiziksel olarak sahip olamıyorum ama bütün gün seninle konuşmak için sabırsızlanıyordum."

Bana sessizce baktı, sonra sordu: "Benimle farklı koşullar altında tanışmış olsaydın, sence anlaşabilir miydik?"

"Yani seninle bir barda falan tanışmış olsaydım mı?"

"Evet."

"Şöyle söyleyeyim... Seni kesinlikle evimden atmazdım."

"Tanrım, çok romantiksin." Güldüm.

"Sen ve ben başka bir zamanda tanışsaydık nasıl olurdu diye sık sık merak ediyorum," dedi. "Taşıyıcı annelik olmasaydı, şu anda sahip olmadığımız bir şansımız olur muydu? Bu düşünce beni biraz üzüyor."

"Bir barda tanışmış ve iyi anlaşmış olsaydık, yine de senin için kendimden daha iyisini isterdim, aşkım. Yine de seni bağlamak istemezdim - en azından mecazi anlamda."

Aptalca imalarımı görmezden gelerek ciddiyetini korudu. "Yani zaten yürümezdi. Bunu mu demek istiyorsun? Beni senin Britney'i sevdiğin kadar sevebilecek birini hak ettiğim için mi?"

Konuşma hiç hazır olmadığım bir yöne doğru ilerlerken iğne atsan yere düşmezdi. Abby'ye karşı artan hislerimi düşünürken Britney'i düşünmemeye özellikle çalışmıştım. Bu konuda büyük bir suçluluk duyuyordum. Yeniden sevebilme yeteneğime gelince, bir yıl önce bana bunun mümkün olup olmadığını sorsaydınız, kesinlikle hayır derdim. Son zamanlarda mı? Hiçbir şeyden emin olamazdım. Ama bu konu bu gece için hazır olduğum bir konu değildi.

"Sen duygusal yükü olmayan birini hak ediyorsun," dedim sonunda.

"Birinin hak ettiği şey her zaman istediği şey değildir," diye karşı çıktı.

"Bazen bizi en çok mutlu eden şeyler bizim için mükemmel olan şeyler değildir." Başını iki yana salladı. "Her neyse, sanırım bunların hepsi tartışmalı. Nasıl tanıştıysak öyle tanıştık. Ve içinde bulunduğumuz durum da karmaşık bir durum."

Gözlerindeki sıkıntılı bakıştan hoşlanmamıştım. Hafif ve çapkın bir telefon görüşmesi olarak başlayan şey, hiç de öyle olmayan bir şeye dönüşmüştü. "Konuş benimle. Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Birbirimizi bir daha göreceğ miyiz Sig? Yoksa planın hayatımdan öylece kaybolmak mı?"

Buna hemen verecek bir cevabım yoktu. "Bir planım yok." Bunu yeterince vurgulayamadım. "Ama seni bir daha hiç görmemek bana hiç doğru gelmiyor. Bunu hayal bile edemiyorum Abby."

"Sanırım seni görmek benim için çok acı verici olur - eğer birlikte olmazsak."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki... Korkarım çoktan çok uzağa düştüm. Duygularımı küçümsemeye çalışmama rağmen, sana aşık *oluyorum*. Beni yapmamam için uyardığın bir şeye. Ve aramızdaki mesafe hislerimi değiştirmiyor. Tek yaptığı fiziksel kısmı engellemek. Günlerimi geçirmemi sağlayan şey

Her gece seninle konuşabileceğimi bilerek. Ve şimdi bunun ne kadar tehlikeli olduğunu farkındayım, eğer ortadan kalkacaksa."

"Evet..." Bu taşıyıcı annelik durumunun "sonrası" için ne kadar hazırlıksız olduğumu fark ederek mırıldandım. Sırf bebek doğduktan ve yollarımız ayrıldıktan sonra yapmamız *gereken* bu olduğu için ikimizden birinin duygularını kapatabileceğini düşünmek aptallıktı. Kendime sonrasını düşünme izni vermiyordum çünkü anı yaşarken çok iyi vakit geçiriyordum. Bu günlerin bitmesini hiç istemiyordum ama yine de *bitecekti*, istesem de istemesem de.

"Kusurların, takıntıların, duygusal berbatlığın, bunların hiçbirisi beni korkutmuyor. Karmaşıklıkların beni sana daha çok çekiyor. Seni gerçek yapıyorlar. Savunmasız." Başını yavaşça salladı. "Peki ya Britney'e olan aşkın? Bir zamanlar birine tüm kalbini verebilme yeteneğine sahip olduğunu bilmem? Onu o kadar çok seviyordun ki bu seni diğerlerinden ayırıyordu. İronik bir şekilde, bu senin en çekici yönlerinden biri."

Çok şey söylemek istiyordum ama boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyordum.

"Neler yaşadığını, hâlâ neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," diye devam etti. "Bir ebeveyni kaybetmek zordur, ama ruh eşini kaybetmenin getirdiği özel bir acı olduğunu tahmin ediyorum. Ve senden de benim için aynı türden duygular beslemeni bekleyerek bunu baltalamayacağım." Nefes verdi. "Sonuç olarak, seni unutmam, inşa ettiğimiz bu şey her neyse onu aşmam gerekiyor, çünkü zamanı geldiğinde onu yıkmamız gerekecek. Kalbimi korumaya başlamalıyım. Şu anda seni çok özlüyorum ama sanırım bebek doğduktan sonra nasıl uzaklaşacağımı bulmalıyım."

Kalbini korumak elbette çok mantıklıydı. Ama onun hayatımdan çıkıp gitmesini hayal bile edemiyordum. *Bunu nasıl düzeltebilirim?* Sonunda kelimeleri bir araya getirdiğimde midemde bir huzursuzluk hissettim. "Seni bir daha hiç görmemek benim için sorun olmazdı."

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyorsan belki de benden daha güçlüsündür." Gözleri parlıyordu. "Her geçen gün bu yolculuğun sonuna biraz daha yaklaşıyoruz. Ve ben her gün sana aşık olmamak için daha çok çabalıyorum. Bu iki şey birbiriyle çelişiyor. Bu böyle devam edemez."

Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Hay sikeyim. "Hepsi benim hatam Abby. Hepsi benim suçum. Kendime seni incitmeyeceğimi söyledim ama görünüşe göre bunu çoktan yapmışım."

"Özür dilemeyin. Burada ben de hatalıyım. Sana aşık olmamamı sen söyledin. Bundan daha açık olamaz. Seninle oynamamalıydım.

ateşle." Gözlerini sildi. "Gitsem iyi olacak, tamam mı?"

Bir panik dalgası vurdu. "Eğer üzgünsen veda etmek istemiyorum."

"Yarın daha iyi olacağım. Sanırım hormonlardan falan kaynaklanıyor."

Saçmalık.

"Gitmem gerek." Burnunu çekti. "Özür dilerim." Sonra telefonu kapattı.

Yatakta uzanıp karanlık ekrana bakarken göğsümde bir boşluk hissi oluştu. Bir an için donup kaldım ama sonra bu durum değişti.

Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

BÖLÜM 36

Abby

Parça 36: Goo Goo Dolls'dan "Come to Me"

Sig'le bu akşamki görüşmemizin nasıl geçeceğinden emin değildim. Dün gece yaptığım karmaşadan sonra, tüm duygularımı ağzımdan kaçırıp telefonu kapattıktan sonra, bu görüşmeyi atlamayı tercih etseydi onu suçlamazdım.

Ama tepkime engel olamamıştım. Aklımın nerede olduğunu, onunla boyumu *aşan* bir ilişki *içinde* olduğumu ona anlatmam gerekiyordu. Ama işleri kötü idare etmişim. Fazla duygusal davranmış ve konuşmayı ben başlatmış olmama rağmen kapatmıştım.

Taşıyıcı anne olmayı kabul ettiğimde, bebeğe bağlanmayacağıma dair kendime söz vermişim. Ama babasına aşık olma ihtimalini hesaba katmamıştım. Bu bebek artık benim için "başkası" için taşıdığım bir bebekten daha fazlasıydı. Aşık olduğum adamın çocuğuydu. Yine de bu yapmam gereken işi değiştirmiyordu. Bunu biliyordum. Ve koymam gereken sınırları da değiştirmiyordu. Sadece işleri zorlaştırıyordu.

Babam saate bakarak, "Telefon görüşmen için yukarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Birazdan."

Babam ne yapacağımı bilirdi; günün bu saatinde, akşam yemeğinden yaklaşık bir saat önce, Sig'le konuşmak için her zaman üst kata çıkardım. Babama Sig'le sınırı aştığımızı itiraf etmiş olsam da, ayrıntıları bilmiyordu ve çok fazla şey bilmek de istemiyordu. Onu suçlayamazdım. Ama o adama karşı bir şeyler hissettiğimi anlıyordu. Sig'den artık hep olumlu bir şekilde bahsediyordum, bu yüzden babamın artık ondan hoşlanmaması için bir neden yoktu. Yine de kalbimin kırılmasından endişe ediyordu. *Kulübe katıl.*

Yaklaşık beş dakika sonra, babamı gece yarışma programını izlemek için alt katta bıraktım. Odama girdiğimde karnımda kelekler uçuşuyordu,

Bu geceki ruh haliyle ilgili gerginlik ve Sig'in sesini duymanın olağan beklentisinin bir karışımı.

Yine de on dakika geçti ve telefon çalmadı. Sonra bir on dakika daha geçti.

Dün gecedен sonra telefonu açıp onu kendim aramak için çok fazla gururum vardı. Gerçi belki de her şeyi fazla düşünüyordum. Bir işle meşgul olması her zaman mümkündü. Gerçi saat gece ona geliyordu ve hâlâ çalışıyor olması için çok geç bir saatti. Dışarıda bir barda, eve götürüp sonra da kovacağı bir kadınla flört ettiğini düşününce içimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Ya da belki bu sefer onu eve göndermeyecekti. Dün gece bu kadar açık sözlü davranarak onu buna ben mi itmişim? Sorunlarını unutmaya çalışırken rastgele kadınlar bulma eğilimi vardı.

Bu soru yarım saat boyunca kafamı kurcalamaya devam etti. Sig'in aramayacağına karar verdiğimde kendimi aşağı inmeye zorladım.

Yüzümü gören babamın ifadesi karardı. "Sorun nedir?"

"Bu gece aramadı. Ne olduğundan emin değilim."

"Bu hiç iyi değil." Kaşları çatıldı. "Neden o pisliği aramıyorsun?"

"Arayabilirim ama... bu uzun bir hikâye. Şu anda top onun sahasında gibi hissediyorum."

Buzdolabına gidip biraz portakal suyu doldururken babamın gözleri beni takip etti. Onu sorunlarıma dahil etmekten nefret ediyordum. Benim adıma strese girmeyi göze alamazdı. Bir yandan meyve suyum yudumluyor, bir yandan da babamın kız kardeşi Maureen teyzemin Fransa'dan gönderdiği kartpostala bakıyordum ki kapı çaldı.

Babam kapıyı açmaya gitti ve o inkar edilemez İngiliz aksanını duydum.

"Söylentiye göre burada İngiliz kreplerini denemek isteyen biri varmış?"

Portakal suyum yere bırakırken kalbim küt küt atmaya başladı. "Kesinlikle haklısın." Babam kenara çekildi.

Ve işte oradaydı: Sig, elinde bir kese kağıdı tutuyordu.

Ben konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde dururken gözlerimiz kilitlendi. Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bu nasıl oldu?"

İçeri doğru birkaç adım attı. "Bir bilet ayırttım ve uçağa bindim."

"Ama bana geleceğini söylememiştin."

"Biliyorum. Sana sürpriz yapmak istedim. Umarım kötü değil de iyi bir sürpriz olur." Gözleri yuvarlak göbeğime takıldı. "Vay canına" diye mırıldandı.

"Size bir dakika veriyorum..." Babam arkasını döndü ve üst kata çıktı.

Babamın yatak odasının kapısı kapandıktan sonra Sig elindeki çantayı yere bıraktı ve bana doğru uzandı.

Kollarını bedenime doladığında kalbinin atışını hissedebiliyordum, muhteşem kokusu her zamanki gibi sarhoş ediciydi. Onun tarafından sarılmak çok iyi hissettiriyordu. Kalbimi korumam gerektiğini söylememe rağmen, şu anda verdiğim tepki zayıflığımın bir kanıtıydı; yara bandını söküp atmaya henüz hazır olmadığımın bir kanıtıydı.

"Her şeyi dün gece olduğu gibi bırakamazdım," diye fısıldadı saçlarımı okşarken. "Seni görmem gerekiyordu. Umarım sorun olmaz." Bana baktı. "Bunu çözebileceğimizi biliyorum."

"Üzgünüm, eğer ben-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, beni cümlemin ortasında durdurdu ve söylemeyi planladığım şeyin geri kalanını yuttu.

"Tanrım, seni özledim," diye mırıldandı dudaklarımın arasından. Vücudum erimeye hazır hissediyordu. "Ben de seni özledim."

Geri çekildi. "Sonra konuşuruz, tamam mı? Söz veriyorum. Baban yattıktan sonra. Şu anda ikinize de akşam yemeği için kahvaltı hazırlamak istiyorum, canınızın çektiği kreplerden. Tabii çoktan yemediyseniz."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Yemedik. Ve bu kulağa harika geliyor."

Alnımdan öptü ve çantayı tezgâha doğru kaldırdı.

"Baba, artık dışarı çıkabilirsin!" Sig beni mutfığa kadar takip ederken merdiven boşluğuna doğru bağırdım.

Babam aşağı indi ve Sig'in sırtını sıvazladı. "Yardım etmek için ne yapabilirim TP?"

"TP MI?" Sig aldığı yiyecekleri boşaltırken kaşlarını kaldırdı. "Şu hıyar."

"Oh, doğru ya. Takma adın kalıcı olduğunu bilmek güzel."

"Öyle." Babam göz kırptı.

"Tuvalet kağıdından daha iyi sanırım." Babamı kovaladı. "Git dinlen Roland. Akşam yemeğim var."

"Kanser hastası f a l a n olduğumu sanırsın..." Babam oturma odasına çekilmeden önce omuz silkti.

Yemeği hazırlamaya başladığında Sig'in yanında oyalandım. "Yemek yaparken insanların üzerine eğilmesinden nefret ettiğini biliyorum ama yine de izlemek istiyorum."

Sig babamın sırtının bize dönük olduğundan emin olmak için arkasını döndü, sonra dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Aslında bu gecenin her saniyesinde yanımda olmanı tercih ederim."

Bu cümle tüm bedenimi aydınlattı. Hamuru ırıpıp tavaya dökmesini ve incecik krepler hazırlamasını izledim.

Büyük bir parti yaptı ve onları limon, şeker ve sürülebilir çikolatayla birlikte yemek masasının üzerine koydu. Ayrıca tonlarca taze meyve kesmişti. Tam bir ziyafetti.

Üçümüz tüm partiyi ve tüm malzemeleri mideye indirdikten sonra babam karnını ovuşturdu. "Biliyor musun, son zamanlarda pek iştahım yoktu, ama görünüşe göre bu lezzetli kreplerden başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Bunları yaptığın için teşekkür ederim oğlum."

"Benim için zevkti efendim. Onları yiyebildiğine sevindim."

"Onları tutup tutamayacağım başka bir şey..." Babam kıkırdadı.

Sig başını salladı. "Eşim Britney, tedavileri sırasında hiç iştahlı olmazdı. Ne zaman bir şeyler yese ve midesinde tutabilse kutlardık. Ama onu zayıflatan gerçekten de yemek yememesiydi. Kreplerin tadını çıkarabildiğin için mutluyum."

Sig'in her zaman yemek yiyip yemediğim konusunda ne kadar endişeli olduğunu fark ettiğimde midem bulandı. Ona yemediğimi söylediğimde bunun onu tetikleyip tetiklemediğini, o günleri düşünmesine neden olup olmadığını merak ettim.

Babam boğazını temizledi. "Britney her şey boyunca yanında olduğun için şanslıydı, tıpkı benim kızıma sahip olduğum için şanslı olduğum gibi. Abby'nin bana bakmak için İngiltere'den ayrılmak zorunda kalmasına üzıldüm."

Sig, "O şu anda tam da olması gereken yerde," dedi.

Babam bana sempatik bir gülümseme sundu. "Yine de orada olmayı dilediğini biliyorum."

Sig bana doğru sırttı. "Biz de onu özlüyoruz." Babam başını eğdi. "Biz mi?"

"Lavinia ve ben."

"Ah." Babam başını salladı. "Yaşlı kadın. Çok komik biri olduğunu duydum. Bu işi bitirdiğimde ona şahsen bir şişe Fireball götüreceğim, çünkü bana onun en sevdiği şeyin bu olduğunu söylemiştin." Babam ayağa kalktı. "İzin verirseniz, sanırım

Gece için üst kata çıkacağım." Sig'e döndü. "Sabah hâlâ burada olacaksın, değil mi?"

"Evet. Senin için de uygunsa birkaç gün kalmayı planlıyordum." "O krepleri yapmaya devam edersen istediğin kadar kalabilirsin."

Babam kıkırdadı.

"Bunu ayarlayabiliriz."

Babam yukarı çıktıktan kısa bir süre sonra Sig duş almaya gitti, ben de mutfığı temizledim. Konuşmamız gerekiyordu ama yine de tek düşünebildiğim onu bu gece yalnız bırakmaktı. Bu küçük evde nasıl seks yapabiliydik ki? Babamın uykusu hafıftı.

Ama istek varsa, yol da vardır.

37. BÖLÜM

Abby

Parça 37: Maggie Rogers'tan "Light On"

Sig duştan sonra mutfakta arkamdan yaklaştı. Vücudunun sıcaklığı tenimde elektrik akımı gibi hissediliyordu. Ve az önce sürdürdüğü kolonya her neyse inanılmaz güzel kokuyordu. Döndüm ve gözleri ağzıma kilitlendi. İşaret parmağımı alt dudağına sürterek fısıldadım: "Ciddi meseleler hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum ama şu anda ellerimi konuşacak kadar uzun süre senden uzak tutmak istemiyorum."

Gözleri parıldadı. "Sohbet etmemiz gerekiyor ama aletimi içinde hissetmek şu an için daha mı önemli? Bunu mu demek istiyorsun?"

Belirgin ereksiyonuna baktım. "Görünüşe bakılırsa senin de aklının bir köşesinde konuşmak yok, Benedictus. Tabii pantolonundaki o füzeyle sohbet etmeyi planlamıyorsan..."

"Haklısın. Şu anda seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum." Vücudunu benimkine bastırdı. "Ama söyle bana... yukarıda baban varken bu tam olarak nasıl olacak? Eğer bu gece sana sahip olamazsam patlayacağım. Saklanabileceğin iyi bir yer var mı? Seçici değilim."

Alt dudağımı ısırarak yan kapıyı işaret ettim. "Sana hiç babamın arkadaki büyük alet kulübesini göstermiş miydim?"

"Hayır, ama aniden bir vida... sürücüsüne ihtiyacım var." Göğsüne bir şaplak attım. "Bu korkunçtu."

"Aklım sikim tarafından ele geçirildiğinde pek yaratıcı olamıyorum."

"Benimle gel," dedim, onu elinden tutup yönlendirerek.

"Planımız bu." Kıkırdadı.

Bahçeyi geçerken ayaklarımızın altında yapraklar çıtırdıyordu. Kulübenin kapısını açtım ve içerideki tek ışığı yaktım. Kasım ayının ortasında minnettar olduğum ısıtıcıyı çalıştırmak için de bir düğme vardı. Kapıyı arkamızdan kapattım ve Sig'le tutkulu bir öpüşmeye başladık.

Sonra yüzümü duvara dönmek için beni çevirdi. "Seni arkadan becermek istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Ve burada başka bir şey için yerimiz yok. Tamam mı?"

"Evet," diye nefes aldım, tişört elbisemi başımın üzerinden kaldırıp çim biçme makinesinin gidonuna astım.

"Bu kadar istekli olmana bayılıyorum," dedi.

Kemer tokasının şingirtisini ve ardından fermuarının inişini duydum, bu da içimde bir heyecan şimşegi çakmasına neden oldu.

"Ve sen istekli *değil* misin?" Alay ettim.

"*İstekli* yeterince güçlü bir kelime değil," diye cevap verdi, iç çamaşırımı indirdi ve sıcak, zonklayan horozunu kıkımın çatlağına yerleştirdi. "Ne kadar istekli olduğumu hisset."

Kendimi dengelemek için ellerimi kiremitli duvara yasladım.

"Tanrım, kığın çok güzel. Çok mükemmel." Düzensiz nefesleri boynumu gıdıklıyordu. "Sırtını eğ. Aynen böyle. Siktir, evet."

Gözlerimi kapattım, sert aletin bana sürtünme hissi beni inanılmaz derecede tahrik ediyordu. Klitorisim beklentiyle zonkluyordu.

İki parmağı içime girdi. "Bak benim için ne kadar ıslaksın. Yavaş olmak istiyorum ama yapabileceğimden emin değilim."

"Yapma." Bir sonraki anda, sikinin içimi doldurduğunu hissettim. Bacaklarımın arasındaki kaslar anında onun etrafında sıkıştı.

"Ne kadar sıkı olduğunu neredeyse unutuyordum." İnledi, siki içimde seğiriyordu. "Bir saniye bile kıpırdama," diye tısladı. "Neredeyse kendimi kaybediyordum." Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için durakladı, sonra ellerini belime doladı ve ritmiyle homurdanarak içeri ve dışarı pompaladı. "Amcığının sikimi yutarken ne kadar iyi hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

İnledim, zar zor konuşabiliyordum.

"Sana her soktuğumda o güzel kığın nasıl sallandığını?" Hareketlerini hızlandırdı ve şişmiş göğüslerimi avuçlamak için etrafıma uzandı, içeri girip çıkarken onlara masaj yaptı. "Sana doyamıyorum." Sıktı.

Elimi klitorisime masaj yapmak için indirdim, orgazmımın yüzeyde olduğunu hissediyordum. "Artık kendimi tutamıyorum. Çok erken ama boşalacağım."

"Gel, bebeğim. Sikimin her yerine boşal."

Bu sözler ağzından çıktığı anda, doruk noktamın sıcaklığı içimi parçaladı. O da zevkle inleyerek bıraktı. Sperminin sıcaklığı

Beni doldurdu - onun tamamını ya da en azından vermeye istekli olduğu kadarını almanın o inanılmaz hissi.

Sonra, o orgazmın büyüklüğünden gevşeyerek neredeyse duvara yığıldım. Yavaşça çekildi, dölünün damlaları iç uyluklarımın üstünde toplanıyordu.

Beni çevirdi ve ağzımı kendi ağzıyla sardı, sanki az önce yaptığımız şey onu tatmin etmenin yüzeyini ancak çizmiş gibi beni öptü. Beni zar zor tatmin ettiğini biliyordum.

"Seni çok özledim. Bunu sana söylemiş miydim?" Sig gözleri parlarken şişmiş karnıma baktı. Bir an için diz çöktü ve gergin tenimi öptü. "Şu haline bak."

Vücudum gerildi, bu basit hareketin ortaya çıkardığı tüm duyguları uzaklaştırmak istedim.

Ayağa kalktı. "Bu gerçeküstü."

"Biliyorum. Yirmi dokuz hafta. İnanması zor, değil mi?"

"Birinin bu kadar güzel olabileceğine inanmak zor, evet." Başını iki yana salladı. "Hamile fotoğrafını görmek başka, bizzat görmek bambaşka bir şey. Bu zaman çok hızlı geçiyor."

Parmaklarımı dağınık siyah saçlarında gezdirdim. "Buraya neden geldin Sigmund? Az önce yaptığımız şey için mi? Krep yapmak için olmadığını biliyorum."

"Buraya kadar seni becermek için mi geldiğimi sanıyorsun?" Omuz silktim. "Gerçekten bilmiyorum."

"Belki bunun motivasyonumla biraz ilgisi vardır ama hayır, *tek* neden bu değil." Alnını benimkine yasladı. "Bebek doğduktan sonra ne olacağına dair endişelerini giderme şansım olmadı. Seni bir daha göremeyeceğimi düşünemediğimi söylemek bir çözüm değildi. Sadece işleri daha da karmaşık hale getiren bir görüştü. Tüm cevaplara sahip olmadığım için özür dilerim."

"Bunların hiçbiri senin suçun değil Sig. İkimiz de bunu planlamamıştık."

"Ben de sana aşık olmayı planlamamıştım Abby." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Doğru, *bana* aşık olmaman için seni uyarmıştım ama aşık olan *benim*. Yaptığımız şey... bu zamanı beklemekle ilgili değil. Bu sen ve benle ilgili, aramızdaki inkar edilemez bağla. Ve her ne kadar görmezden gelmek istesem de, sen doğum yaptığında duygularım sihirli bir şekilde yok olmayacak." Yutkundu. "Eskiden sabah uyandığımda keşke hayatta olmasaydım derdim. Şimdi uyanıyorum ve seni düşünüyorum - söylediğin komik bir şey ya da

Seni bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyorum. Ve uyumadan önce seni düşünüyorum. Geceleri yaptığımız telefon görüşmesi her gün en çok beklediğim şey. Eskiden zihnimde var olan karanlık yerleri ele geçirdin." Gözleri deliciydi. "Beni kurtardın Abby. Gerçekten kurtardın."

Saçlarını alnından kaldırdım. "Vay canına."

"Ama," diye devam etti. "Seni istemediğin bir durumun içine çekmeye vicdanım el vermiyor. Sorunun bir kısmı da bu bebek doğduğunda nasıl hissedeceğimi bilmemem. Keşke bilseydim. Şu anda tek hissettiğim tamamen hazırlıksız olduğum."

"Sence fikrini değiştirme şansın var mı?" diye sordum. "Onu büyütmek isteyebilir misin?"

Saçlarımı okşadı. "Çocuğun Phil ve Kate'in yanında daha iyi olacağını düşünsem bile bunu göz ardı edemem."

Beynim onun güvensizliklerini bir araya getirmeye çalıştı. "Ve eğer onu sen büyütürsen, birlikte olduğumuzda ona annelik yapmak zorunda hissedeceğimden endişeleniyorsun."

"Hissetmez miydin?" Gözlerimi aradı.

Milyon dolarlık soru buydu. Ve onun gibi ben de bir cevabım olduğundan emin değildim. Kalbim evet diyordu ama bu bir gecede verebileceğim bir karar değildi. Hayatım değişti. "Komik olan şey..." Durakladım. "Ben de nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Yani ortak bir noktamız var. İçimdeki bu küçük bebek için tahmin ettiğimden daha fazla şey hissettiğimi söyleyebilirim. Doğum yapmayı, hiçbir şey olmamış gibi davranmayı ve buradaki hayatıma geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Planın bu olduğunu biliyorum. Ama şimdi çok... doğal görünmüyor."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "İşin özü şu Abby... Baba olduğumda nasıl hissedeceğime dair söz veremem ama bunun sana karşı hislerimi değiştirmeyeceğine söz verebilirim. Bana istediğinin bu olduğunu söylemediğin sürece seni asla terk etmeyeceğim. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum. Eğer beni bir daha görmeyeceğini söylersen, o zaman bununla yaşamak zorunda kalacağım. Ama istediğimin bu olmadığını bil. Dün gece birbirimizi bir daha görmememizle ilgili söylediklerinden sonra bunu çok net anladım. Seni kaybetmek istemiyorum."

Hâlâ yarı çıplakken uzun bir kucaklaşmanın içine düştük. "Sanırım nasıl hissedeceğimizi bilmek için bebek gelene kadar beklememiz gerekiyor. Belki cevap bize gelecektir. Belki de şu anda hiçbir kararı zorlamamalıyız."

Burnumu öptü. "Eğer senin için sorun yoksa, benim için de yok, aşkım."

Başımı salladım ama yine de tüm bu belirsizlikten dolayı huzursuz hissediyordum. Dokuz ay sonra her şeyin sihirli bir şekilde yerli yerine oturmayacağını tüm kalbimle biliyordum ama yine de içimde bir umut yeşermesine engel olamıyordum. Sadece ilerlemeye devam etmeliydik. Açıkçası, muhtemelen daha iyi bilmeliydim ama duramayacak kadar çok eğleniyordum. "İçeri dönmeliyiz." Tişört elbiseme uzandım.

"Ah, evet. Rahat koltuğum bekliyor."

"Her zaman odama gizlice girebilirsin. Babam aramızda bir şeyler olduğunu biliyor. Seni orada yakalarsa çok da şaşırmas. Ama bu konuda rahat değilsen anlarım."

Omuz silkti. "Rahat değilim. Sanırım bu konuda eski kafalı olduğumu söyleyebilirsin."

"Ne kadar muhafazakârsın, evet," diye takıldım.

"Şey, ailelerin yanında sanırım. Başka türlü pek sayılmaz."

"Haklısın." İçimi çektim. "Garip olurdu. Her ne kadar seni yatağında istesem de, ben de bu konuda kendimi pek rahat hissetmezdim."

Mümkün olduğunca sessizce eve geri döndük. Sig'e bir battaniye ve yastık getirdim ve ona uzun bir iyi geceler öpücüğü verdim. Kolaylıkla ikinci raunda geçebilirdim ama bunun yerine kendimi zorla üst kattaki odama çıkardım.

Yatağıma yerleştikten birkaç dakika sonra babamdan bir mesaj aldım.

Kulübenin ışığını açık bırakmışsın.

BÖLÜM 38

Sig

Parça 38: Peter Gabriel'den "Sledgehammer"

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Abby'nin oturma odasında karşımda oturduğunu gördüm. "Merhaba," dedim halsizce.

Bacaklarını açtı. "Merhaba."

"Bir şey mi bekliyordun?"

"Senin uyanmanı. Nasıl uyudun?"

"Dün gece bana yaptırdığın egzersizden sonra inanılmaz derecede iyi." Kanepeye tırmandı ve üzerime çıktı.

Aletim hemen tam direğe kadar büyüdü. "Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Ya baban aşağı gelirse?"

"Birkaç dakika önce kontrol ettim. Horluyordu. Merdivenler de gıcırıyor. Onu duyarız." Kukusunu sertleşmiş sikime sürttü.

"Bunun bir işkence olduğunu biliyorsun," diye homurdandım. "Birden bir balyoza çok ihtiyacım oldu. Kulübeye gitmemiz gerekebilir."

Gıcırdatmayı bıraktı, yüzünde suçlu bir ifade vardı. "Bu konuda..."

"Sakın bana seni arkadan becermeme izin verdiğini söyleme," diye takıldım. "Hiç de değil. Ama artık kulübeyi kullanabileceğimizi sanmıyorum."

Gözlerimi kısmıştım. "Nedenmiş o?"

"Peşimizde."

Gözlerim büyüdü. "Baban mı?"

Başını salladı. "Dün gece kulübenin ışığını açık bıraktığımı mesaj atmış. Banyoyu kullanmak için kalkmış ve pencereden fark etmiş olmalı."

Hay sikeyim. "Bu harika bir şey. Bu yolculuk bitmeden beni öldürmezse mucize olur."

Omuz silkti. "Ne yapacaksın? Kızını hamile mi bırakacaksın?"

Onu şakayla karışık çimdikledim. "Zaten hamile olduğun için şanslısın, yoksa olabilirdim."

Merdiven boşluğuna doğru bir bakış attıktan sonra ellerimi poposuna doladım ve yumuşak etini açlıktan kıvranan aletimin üzerinde utanmadan hissetmek için onu üzerime doğru ittim.

Bu onu tekrar gıcırdatmaya itti.

"İki saniye içinde beni içinde istemiyorsan bunu kesinlikle durdurmalısın," diye uyardım.

"Ya durmak istemezsem?" diye alay etti. "Ne kadar çabuk bitirebilirsin?"

Birkaç saniye sonra üst katta kapanan bir kapının sesi duyuldu. Sonra ayak sesleri. Şu anda kaya gibi sert olduğum düşünülürse, bu iyi bir şey değildi.

Abby üzerimden atladı.

"Siktir!" Kanepeden fırladım ve kasıklarımı kapattım. Doğruca ayakkabılarıma yöneldim ve onları olabildiğince çabuk giydim.

Abby'nin yüzü kıpkırmızıydı. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu bu şekilde karşılayamam. Sabah yürüyüşüne çıkıyorum." Neredeyse uçarak kapıdan çıktım ve köpeğini dışarı salan yaşlı komşuya beceriksizce el salladım. Tanrıya şükür üzerimde tişört vardı. Yoksa Roland aşağı inmeden önce bir tane giyecek zamanım olmayabilirdi.

Mahallede amaçsızca dolaşırken dün gece kulübenin ne kadar sıcak olduğunu düşünüp duruyordum. Durumumuz ciddiye ama Abby'nin bana sorunlarımı unutturan bir yönü vardı -son zamanlardaki en büyük sorunumun bir parçası olsa bile. Yine de kötü bir sorun değildi. Onunlayken başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyordu, hatta önem kazanmaya başlaması gerekse bile.

Yürüyüşümden birkaç dakika sonra telefonum çaldı.

"Abby! Nasılsın?" Cevap verdim. "Uzun zamandır konuşmuyoruz." "Senin durumun nasıl?" diye sordu.

"*Durumum* kötüye gitmiyor. Bana ne yaptın böyle? Sanki bana babanın Viagra'sından verdin."

"Olamaz." Kıkırdadı.

"Gülmeyi kes. Bu ciddi bir durum. Komşuların benim bir sapık olduğumu düşünecek."

"Öylesin."

"Sadece seninleyken, aşkım." Güneşe baktım, kendimi hâlâ kızışmış bir köpek gibi hissediyordum. "Bir yere gitmemiz gerek. Bu işi halletmeliyiz. Hızlı bir araba yolculuğuna ne dersin?"

Bir yolunu buluruz. Üstümde olduğun sürece nereye gittiğimiz umurunda değil. Gerekirse seni arabada sikerim."

"Romantik tarafın şu anda çok yerinde." "Daha iyi bir seçeneğin var mı?"

"Aslında bu harika bir fikre benziyor. Babama kahve ve çörek almaya gittiğimizi söyleyeceğim."

"Donut mı? Yeni parolamız bu mu?"

"Elbette. Delikleri var sanırım."

"İstediğim sadece bir delik var. Belki de üç. Ve lanet olsun, bir kez daha kaya gibi sertleştim. Babanı bir daha asla göremeyebilirim."

"Acele et." Güldü. "Seni dışarıda bekliyor olacağım. İçeri girmene bile gerek yok."

Adımlarımı hızlandırdım. "Şimdi senin evine doğru gidiyorum."

Onu gördüğüm anda sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. Kalbim hızlandı ve onu öpmek için sabırsızlanıyordum.

"İşte buradasın." Kollarını açtı ve bana doğru koştu, kulaktan kulağa ışıldıyordu. Bacaklarını belime doladığında onu yukarı kaldırdım, dudaklarımız birbirine çarptı. En kötü ihtimalle babası pencereden bizi izliyor olabilirdi, ama belli ki her halükârda peşimizdeydi. Bizi yakalamasından daha kötü şeyler de olabilirdi. *Ve bunu tam anlamıyla söylüyorum.*

Daha kötü şeyler de *vardı*. Çünkü tam öpüşmemizi bitirmiştik ki, bir araba garaj yoluna girdi. Her kimse, halka açık gösterimizi görmüştü. Ve kim olduğuna baktığımda, neredeyse ölüyordum.

Phil ve Kate.

BÖLÜM 39

Sig

Parça 39: Atlantic Starr'dan "Secret Lovers"

İçimde bir adrenalin patlaması oldu. *Burada ne yapıyorlardı?*

Ayakları tekrar yere bastığı anda Abby ve ben donup kaldık.

Britney'nin ailesi son birkaç aydır Florida'daydı ve Phil'in annesine bakıyorlardı. Düzenli olarak telefonla görüşmemize rağmen, ne ben ne de Abby onlara aramızda geçenler hakkında hiçbir şey söylememiştik. Onlardan saklamayı planlamamıştım ama bunu başka bir şekilde öğrenmelerini de isterdim.

"Seni şeytan seni," dedi Phil şoför mahallinden çıkarken.

"Phil..." Karısına dönmeden önce yutkundum. "Kate..." Kalbim hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı.

"Seni görmek çok güzel," dedi Abby, rahat olmaya çalışarak ve bir elini saçlarında gezdirerek.

Gülmek istedim. *Seni görmek güzel mi?* Kanal tedavisi olmayı tercih ederdim. Kate tereddütle gülümsedi. "Sanırım konuşacak çok şey var, ha?"

Bu garipliği bir bıçakla kesebilirdin. Açıklamam gereken çok şey vardı. Söylemeye gerek yok, Abby ile araba seksi için ortadan kaybolma planları masadan kalkmıştı. "Gerçekten de konuşacak çok şey var," dedim onlara. "Kuzeydoğuya döndüğünüzü fark etmemiştim."

"Marjorie'yi Napoli'deki yeni evine yerleştirdikten sonra yeni döndük," diye açıkladı Kate. "Massachusetts'e dönmeden önce Roland'ı kontrol etmek için buraya uğrayalım dedik. Abby'yi rahatlatmak için birkaç günlüğüne yolun aşağısında bir otelde yer ayırttık. Senin burada olduğunu kesinlikle bilmiyorduk Sig."

"Dün bir hevesle geldim." "Nedeni belli." Phil kıs kıs güldü.

Kayınpederim taşaklarını patlatmak için her fırsatı kolluyordu ve beni zor durumda bıraktığı için onu suçlayamazdım. Her saniyesini hak etmişim. Sadece kızgın görünmediklerine sevinmişim.

"Oh, dur, Phil." Kate onu tokatladı. "Bu bizi ilgilendirmez."

Abby'ye baktım, sessizdi ama kızardığı fark ediliyordu. Benim de yüzümün kızarmış olabileceğinden şüpheleniyordum - ya da karnımın nasıl hissettiğine bağlı olarak belki de yeşil.

Kate Abby'nin karnına baktı ve elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Abby karnını ovuşturdu ve nefes verdi, muhtemelen dikkatinin dağılmasından dolayı rahatlamıştı. "Elbette."

"Nasıl hissediyorsun?" Kate elini şişliğin üzerine yerleştirirken sordu.

"Çok iyiyim aslında."

"Sig'in seninle ilgilendiğini gördüğüme sevindim," diye geveledi Phil.

Kate geri çekildi ve kocasının koluna tekrar vurdu. "Babanın başına gelenler yüzünden bunun senin için zor olduğunu biliyorum Abby. Florida'da Marjorie'yle ilgilendiğimiz için kendimizi çok suçlu hissettik ama artık iyi bir evde olduğu için işler daha kolay olacak. Yardım edebileceğiz."

"Bir yere mi gidiyordunuz?" Phil sordu.

Abby suçlulukla bana baktı. "Sadece çörek almaya gidiyorum."

Phil ellerini birbirine vurdu. "Bir fincan Dunkin' kahvesi ve sırlı çörek iyi giderdi. Henüz kahvaltı etmedik."

"Neden üçümüz gidip Abby ve Roland'a kahvaltı getirmiyoruz?" Ben önerdim. "Sakıncası yoksa onlarla yalnız konuşmak istiyorum," diye ekledim usulca.

"Elbette." Abby başıyla onayladı.

Kayınvalideme Abby'nin duymaması gereken bir şey söyleyecek değildim ama kendimi açıklarken onun rahatsız olmasını da istemiyordum. Bunu özel olarak yapmam gerekiyordu. Ve tüm bu çıkmaz için kendimi suçladım. Abby hiçbir şey açıklamak zorunda kalmamalıydı. Bu durumda stresli olması onun için iyi değildi.

Phil anahtarlarını havaya fırlattı ve onları yakaladı. "Ben sürerim."

Arabalarının arka koltuğuna oturdum, kendimi cezalandırılmak üzere olan bir çocuk gibi hissediyordum - ya da en azından cezalandırılmayı hak eden bir çocuk gibi.

"Gizlice boynumu sıkmak mı istiyorsun?" Arabayla uzaklaşırken sordum.

"Hiç de değil." Kate yolcu koltuğundan bana doğru döndü. "Belki biraz şaşırdım ama belki de şaşırmamalıyım."

Phil de "Ben şaşırmadım" diye ekledi.

"Her ne kadar beni tanıdığını düşünsen de Phil, bu kendimi içine soktuğum diğer durumlara hiç benzemiyor." Boğazımı temizledim. "Abby özel biri ve hiç beklemediğim bir şekilde birbirimize bağlandık. Eğer merak ediyorsan, onunla tanıştığım günden beri başka kimse olmadı. Bu benim için bir oyun değil."

"Ne kadar zamandır devam ediyor?" Kate sordu.

"Roland kalp krizi geçirdiğinde, o buraya gelmeden kısa bir süre önce başladı. Ondan önce de yavaş yavaş yakınlaşıyorduk." Şakaklarımı ovuşturdum. "İkimiz de geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz. Ona bensez daha iyi olacağını düşündüğümü ve onu hiçbir şekilde bağlamak istemediğimi söyledim. Bebek doğduktan sonra bu durumdan uzaklaşabilmesi gerekiyor ama..."

"Ama onu önemsiyorsun." Cümlemini tamamladı.

Başımı salladım. "Şu anda bir şeyleri bitirmek gibi bir niyetim yok. Olayların bu şekilde gelişmesi ve bunun gelecek için ne anlama geleceği konusunda ikimizin de kafası biraz karışık." İçimi çektim. "Onun yanındayken daha iyi bir insan olduğumu söylemek dışında şu anda sana söylediğimden fazlasını bilmiyorum. Kendimi canlı hissediyorum. Ve bunu çok uzun zamandır söyleyememiştim."

"O zaman daha fazla açıklamaya gerek yok. Açıkçası Abby'nin zarar görmesini istemiyoruz ama seni de en az onun kadar önemsiyoruz." Kate omuz silkti. "Siz yetişkinsiniz. İşin özü bu. Ve biz ikinizin de mutlu olmasını istiyoruz."

"Ama belli ki planı berbat ettim." "Bir yolunu bulacağız," dedi.

Nefes vererek koltuğuma geri oturdum. "Bugün bize rastladığınız için garip bir şekilde rahatladım. Çünkü size nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Ertelemeye devam edebilirdim."

"Bunu neden öngöremediğimden emin değilim," dedi Kate.

"Ben kesinlikle öngöremedim. Abby ve ben başlangıçta pek iyi anlaşamadık. Ona aşık olmak, işleri karıştırmak gibi bir niyetim hiç olmadı."

Phil dikiz aynasından bana baktı. "Hayattaki en iyi şeylerden bazıları karmaşıktır. Karmaşıklık hayatı ilginç kılar."

Ellerimi koltuklarının arkasına koydum ve eğildim. "Neyse, tüm bunları söylemek için söylüyorum... Benden nefret etmeyin, tamam mı?"

Kate omzumu sıvazlamak için arkama uzandı. "Seni bunun için çok seviyoruz."

BÖLÜM 40

Sig

Parça 40: Meatloaf'tan "Paradise by the Dashboard Light"

O akşam Kate ve Phil, Abby ve ben dışarı çıkarken Roland'a eşlik etmeyi teklif ettiler. Bu çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama idi. Babasını çok sevmeme rağmen o evde kendimi biraz klostrofobik hissetmişim.

Kasabanın en güzel restoranında rezervasyon yaptırmıştım, deniz kenarında bir deniz ürünleri mekânı. Abby beyaz, geniş bel elbisesi içinde çok güzel görünüyordu ve daha önce hiç yapmadığı şekilde uzun saçlarını toplamıştı. İnce boynunun kesintisiz görüntüsünü takdir ediyor, her fırsatta elimi boynuna dolamak istiyordum.

"En azından Phil ve Kate bizden çok korkmuş görünmüyorlardı," dedi peçetesini kucağına koyarken. "Konuşmanın nasıl geçtiğini bana anlatma fırsatın olmadı."

"İyi sohbet ettik. Onların da en az bizim kadar kafası karışık, ama iyi idare ettiler ve yaptığımız her seçimi kabul edeceklerdir."

Abby su bardağına baktı. "Onlar gibi cehennemden geçtikten sonra sizi pek bir şey etkilemez sanıyorum."

"Bu kesinlikle doğru. Onlar güçlü insanlar. Tepkilerinden endişelenmekten çok onlara söylemediğim için utanıyordum. Onlara bir açıklama borçlu olmadığım konusunda ısrar ettiler ama ben borçlu olduğuma inanıyorum."

Abby'nin bakışları aniden restoranın köşesinde olan bir şeye kaydı.

"Sorun ne?" Bakmak için arkamı döndüm.

"Eski sevgilim Asher'ı tanıyor musun?"

Sertleştim. "Öyle mi?"

"Şurada oturuyor. Kırmızı tişörtlü adam."

Tekrar döndüm. Adam sarı saçlıydı ve başka bir **a d a m ı n** karşısında oturuyordu. Onu henüz fark etmemiş gibiydi.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordum.

"Hayır, tabii ki istemiyorum. Saklayacak bir şeyim yok. Yani..." Güldü ve karnını işaret etti. "Şimdi istesem bile saklayamam."

"Onun ne düşündüğünü ne kadar önemsiyorsun?" "Ne düşündüğü umurumda *bile* değil."

"Bana güveniyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Güvenmeli miyim?"

"Bir dakikalığına yer değiştirelim." Onun sandalyesine doğru ilerledim. "Gel kucağıma otur."

Oturdu ve ben de elimi yüzüne götürüp ağzını kendime yaklaştırdım, karnını yavaşça ve kasıtlı olarak okşadım. İzleyip izlemediğini teyit etmek için birkaç kez kontrol ettim. Ve sonunda izliyordu.

Bir garson yaklaştığında Abby üzerimden atladı ve koltuğuna döndü. Kendimizi kısa süreli bir gösteriye dönüştürmüştük ama eski sevgilisi bizi gördüyse buna değerdı.

Ona odaklanmadan yemeğimizin tadını çıkarmayı başardık. Abby yemek boyunca rahat görünüyordu ve eski sevgilisinin odadaki varlığını umursamıyor gibiydi, bu da beni memnun etti. Yine de bir noktada gözleri tekrar yana kaydı ve yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. "Buraya geliyor." Ağzını sildi.

Bir de baktım ki adam karşımızda duruyor. "Hey... Sen olduğunu sanmıştım," dedi.

Boğazını temizledi. "Asher, nasılsın?"

"İyiyim." Gözleri bana kaydı. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Bana doğru işaret etti. "Bu Sig, benim-" "Bebeğimin babası," diye bitirdim.

Karnına baktı. "Evet, fark ettim... Vay canına.

Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Tekrar bana döndü. "Sen İngilizsin." "Fark etmen ne kadar da hevesli."

"Aslında İngiltere'de tanışmıştık," dedi Abby.

"Orada olduğunu fark etmemiştim." Adamın gözleri kadının karnına kaydı. "Sanırım fark etmediğim çok şey var."

"Evet. Hayat beklenmediktir. Sanırım bunu deneyimleyebilmem için benden ayrıldığın için teşekkür ederim."

Güzel.

Başını salladı. "Mutlu olmana sevindim." Abby daha dik oturdu.

"Mutluyum."

"Peki, seni yemeğine geri dönmen için yalnız bırakayım. Seni görmek güzeldi ve her şeyde iyi şanslar."

"Teşekkürler," dedi.

Uzaklaştı ve bir anlık sessizlikten sonra gülümsedi. "Bu harikaydı."

"Evet..." Biraz somurtkan görünüyordu.

Göğsüm sıkıştı. *Hâlâ o adama karşı bir şeyler hissediyor mu?* "Sen iyi misin?"

"Evet, kendimi bir an için o adamların yerine koymak biraz tuhaf hissettirdi - bu basit, kestirip atılacak bir durumdu. Elbette bebeğimin babası sensin ama bu o kadar kolay değil, değil mi? Çünkü o benim bebeğim değil."

"Bunu söyleyerek seni üzdüysem özür dilerim."

"Hayır, hayır, hayır. Harikaydı. Bu etkileşimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Sanırım sadece..." Durakladı. "Keşke doğru olsaydı dedirtti mi?" Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Üzgünüm."

Ürperdim. *Sen bir dahisin Sigmund.* Söylediklerimin ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

"Üzmedin."

"Sadece seni inciten o serserinin canını yakmak istedim."

"Kesinlikle şaşırdı." Zorla gülümsedi. "Mükemmeldi." Yemeğin geri kalanında hava gerginlikle doluydu.

Restorandan çıktıktan sonra arabayı çalıştırmadan durdum. Roland'ın muhtemelen hâlâ uyanık olacağı eve dönmek için acelem yoktu.

Abby hâlâ meşgul görünüyordu, yüzünde boş bir ifade vardı. Bizi, bizim *olmadığımız* her şeyi düşündüğünü biliyordum.

"Doğruca eve mi gitmek istiyorsun?" Kalçasını okşamak için uzanarak sordum.

"Aklında başka ne vardı?" Çapkınca gülümseyerek beni rahatlattı. Belki de bu akşamdan aldığım keyfi tamamen silememiştim.

Bacağına masaj yaptım. "Üstüme çıkmanı içeren bir şey mi?"

"Nereye gitmemiz gerekiyor? Phil ve Kate evde. Az önce babama mesaj attım, henüz gitmediklerini söyledi. Gerçekten onlara katılmak istemiyorum."

"Neden bir saatliğine bir oda tutmuyorum? Seninle yalnız kalmak için *her yere* giderim."

"Bu para kaybı olur."

Dizini okşadım. "Ben böyle iyiyim Abby. Daha fazla beklemeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Bütün gün senin için yanıp tutuştum."

Etrafına bakındı, otoparkı inceledi. "Neden şu ağacın oraya park etmiyorsun?"

"Düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?" "Maalesef öyle."

Arabayı park yerinin boş tarafına yeterince hızlı çekemedim. Muhtemelen yakalanmayacaktık ama yakalansak bile umurumda olacağından emin değildim. Bu sabah uyandığım andan beri Abby'nin içine gömülmek istiyordum. Motoru kapattığımda, aletim pantolonuma doğru gerilmiş, kaçmak için yalvarmaya başlamıştı bile. Koltuğumu gidebildiği kadar geriye çektim. "Buraya gel," diye emrettim, fermuarımı açtım ve sertleşmiş sikimi dışarı çıkardım.

Abby üstüme tırmandı, elbisesini kaldırırken bana sarıldı. Bir saniye içinde içine gömüldüm, o kadar yüksek sesle inledim ki restorandaki bazı müşterilerin duymuş olabileceği düşünülebilirdi. "Kahretsin, Abby. Bütün gece bu kadar ıslak mıydın?"

"Belki." Sikime binmeye başladığında kalçalarını salladı.

Başımı koltuğa yasladım, her saniyenin tadını çıkarıyordum. "Bana bak, Abby. Seni görmek istiyorum." Elimini boynunun arkasına doladım ve daha sert bir şekilde ittim, bana doğru eğilirken gözlerindeki saf şehvet bakışıyla teşvik ettim. "Ver onu bana, güzelim."

Vücutlarımız birlikte sallanırken araba sarsıldı. Birden tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve bacaklarının arasındaki kaslar shaftımın etrafında kasılmaya başladı. Etrafımda kasılırken ve çığlık atarken orgazmını hissedebiliyordum. Anında boşaldım, zevkten neredeyse bayılacaktım.

Bedenlerimizin hareketi yavaşladığında, o muhteşem, cam gibi gözleriyle bana gülümsedi. Başının üstündeki topuz artık dağınıktı. Ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez ruhum mutluydu. Beni mutlu etti.

BÖLÜM 41

Abby

Parça 41: Taylor Swift'ten "London Boy"

Sig İngiltere'ye döndükten sonraki haftalar özellikle zordu. Her ne kadar sürpriz ziyareti bizi yakınlaştırmış olsa da, bazı açılardan her şey her zamanki gibi belirsizdi - şimdi aramızda yine bir okyanus vardı. Ve onu gelmeden önce özlediğimden çok daha fazla özliyordum.

O gittikten sonra gerçekten net olan tek şey neydi? Onu seviyordum. Artık bunu biliyordum ve bu beni çok korkutuyordu. Duygularımın ne zaman karasevdadan aşka dönüştüğünden emin değildim - havaalanında gözlerimin içine baktığında gitmek istemediğini mi anlamıştım? Bir akşam yemekten sonra dengesini kaybettiğini fark ettiği babamı sabitlediği zaman mıydı? Yoksa kulübedeki o çılgın gece miydi? Ne olursa olsun, Sigmund Benedictus'u daha önce hiçbir erkeği sevmediğim kadar çok seviyordum. Ve bunun tek taraflı olmasından korkuyordum. Bana değer verdiğini biliyordum, davranışları bunu gösteriyordu. Ama aşk? Britney'le paylaştığı ruhu parçalayan türden mi? Beni *o* şekilde sevmesini istiyordum. Bunu bir daha yapabileceğinden emin olmasam da, daha azını asla kabul edemezdim.

Babamın önümüzdeki hafta akciğer ameliyatı olması planlanıyordu ve onun iyileşmesi, bebeği doğurmak için Rhode Island'da kalıp kalmayacağımı ya da İngiltere'ye dönüp dönmeyeceğimi belirleyecekti. Hamile kadınların otuz altı haftadan sonra hava yoluyla seyahat etmeleri tavsiye edilmediğinden, havayolu şirketi hâlâ izin verirken uçmam gerekiyordu. Şu anda otuz bir haftalıktım ve çok yaklaştım. Ama yine de İngiltere'de doğum yapmayı umarak parmaklarımı çaprazladım. Lavinia'yı ve genel olarak Westfordshire'ı özlemiştim. Londra'yı da özlemiştim. Kısa bir süre için bile olsa oraya dönmek için kalbim sızlıyordu. Sig'in doğum için buraya geleceğini biliyordum ama İngiltere'ye taşınma kararını verdiğim andan itibaren doğumun hep orada olacağını hayal etmiştim.

Aralık ayının bu erken gününde, babamın Boston'da ameliyat öncesi bir randevusu vardı, bu yüzden öğleden sonranın çoğunda yoktuk. Hava kararmıştı ve araba yoluna girdiğimizde gözlerime inanamadım. Bir an için yanlış eve girdiğimi sandım ama kesinlikle bizim evimizdi.

Tüm ev Noel ışıklarıyla aydınlanmıştı.

Nasıl? Hamileliğim ve babamın rahatsızlığı yüzünden ikimiz de bu yıl süsleme yapacak enerjiyi bulamamıştık. Bu yüzden bu fikirden vazgeçmiştik.

"Bunu birine mi yaptırdınız?" diye sordu babam şaşkınlıkla başını kaldırarak. Evin tüm yüzey alanı kaplanmış görünüyordu.

"Keşke övgüyü ben alabilseydim ama ben yapmadım. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Işıklara bakarken mutluluk gözyaşları dökmeye başladım. O ana kadar ne kadar üzgün olduğumu, gelecekte ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Yaklaşan doğumdan babamın sağlığına, Sig ile ilişkimin durumuna kadar hayatım belirsizliklerle doluydu. Yine de bu bir neşe anıydı. Durup hayatımdaki tüm güzellikleri takdir ettiğim bir andı. Hayatta olduğum için ne kadar şanslıyım.

Sonra aklıma geldi. Sig, bu yıl Noel ışıklarını asamayacağım konusunda konuştuğum tek kişiydi. Bu onun işi olmalıydı. Ama bunu nasıl başarmıştı?

İçeri girdiğimizde onu aradım. "Bunu sen mi yaptın?" dediğimde cevap vermeye fırsat bulamamıştı. Işıkları mı?"

"Oh iyi. Berbat etmemişler."

"Her *kimlerse*, harika bir iş çıkarmışlar."

"Parlak ve iğrençler mi? Ben de bunu istemiştım."

"*Noel Tatili*'ndeki Clark Griswold'unakilere rakipler. Bu gece haberlere çıkacağımızdan ve izleyenler yüzünden trafik sıkışıklığına neden olacağımızdan eminim."

"Güzel. Güzel."

Burnumu çektim. "Bunu nasıl başardın?"

"Senin babanla Boston'da olduğunu bildiğim için bir ekip tuttum. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Beni gözyaşlarına boğdun. Bunun benim için, bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Seni ağlatmak istememiştım, güzelim. Ayrıca, benim için, Kate ve Phil için yaptıklarının yanında bu hiçbir şey. Sana borcumu asla ödeyemem. Sadece gününe biraz mutluluk katmak istedim, çünkü senin için kolay bir hafta olmayacağını biliyorum. Sen ve baban bu yıl ışıkları her zamankinden daha çok hak ediyorsunuz."

Gözlerimi sildim. "Biliyor musun, Benedictus, bir pislik olarak önceki ününü mahvettiğin kesin."

Sig'in tatil sürprizleri Noel ışıklarıyla bitmedi. Ertesi gün öğleden sonra bana bir mesaj gönderdi.

Sig: Seni bir öğle yemeği randevusuna götürmek istiyorum. Sanal olarak. Bunu yapabilir misin?

Abby: Babam uyuyor, ben de kendime bir şeyler hazırlayacaktım ama seninle çıkmayı tercih ederim.

Sig: Önce bir şeyler ye. Seni yirmi dakika sonra ararım.

Arama zamanı geldiğinde, gri yün paltosu ve atkısıyla ekranda belirdi, çok yakışıklıydı. Orada gece vaktiydi ama arka plandaki mağazayı tanıdım. "Marks and Spencer'da mısınız?"

"Olabilirim." Göz kırptı. "Evime çok uzak olmayan bir mağaza."

Sig oradaki yemek salonunda alışveriş yapmayı sevdiğimi biliyordu, hatta buna bir saplantı bile diyebilirdi. Londra'daki ofise yürüme mesafesinde bir tane daha vardı ve akşamları Westfordshire'a dönmeden önce hazır yiyecek stoklamak için sık sık oraya giderdim. Hatta yanımda bir soğutucu getirirdim ve Sig'in alaylarına maruz kalırdım. Lavinia ve ben battaniye içinde domuz mezelerine bayılırdık. Amerika'da bulamadığım pek çok lezzetli atıştırmalıkları vardı.

"Bütün Noel ürünlerini çıkarmışlar," dedi. "Tatil sergilerini kaçırmak zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyorum. Bu yüzden bu gece her şeyi sana getirmeyi düşündüm."

Bu kalbimin sıkışmasına neden oldu. Londra'da Noel'i kaçırma fikrini kabul etmek zordu. Orada en azından bir mevsimi onunla birlikte geçirmeyi arzuluyordum. "Noel nezaketinle beni öldüreceksin Sig. Dün gece ışıklar yüzünden hüngür hüngür ağlıyordum, şimdi de bu mu?"

"İstedığınızı seçebileceğinizi düşündüm ve size bir bakım paketi içinde göndereceğim. Ne yazık ki bozulmaması gerekiyor, bu yüzden battaniyedeki domuzlar gelmeyecek. Ama inanılmaz miktarda çikolataları var."

"Bir de romantik olmadığını söylüyorsun. Bu, birinin benim için yaptığı en romantik şey - dün gece evimde hazırladığın Noel gösterisinden sonra ikinci sırada."

"Bu bizim küçük sırrımız olsun." Gülümsedi ama sonra ifadesi ciddileşti. "Şu anda babanla yaşadıklarından nefret ediyorum. Ben sadece sana biraz mutluluk getirmek istiyorum, tıpkı senin bana getirdiğin gibi. Bu, tatille ilgili herhangi bir şeyi kabul etmeme izin verdiğim ilk Noel. Britney öldüğünden beri Noeller zor geçiyor. Ama bu yıl, kutlama yapmak istiyorum. Yeniden havaya girmek güzel. Bunun sebebi sensin."

"Beni ağlatacaksın." Kapı çaldı. "Kapıda biri var," dedim.

"Git cevap ver." Sırıttı.

Elinde başka ne var acaba? Kalbim hızla çarpıyordu. Kapıyı açtığımda Starbucks'tan sipariş getiren bir kuryeydi. Ona teşekkür ettim ve kapıyı kapattım. "Bütün bunlar da ne?"

"Sıcak kakao olmadan şehirde doğru düzgün bir Noel randevusu yapamazdık, değil mi?"

Çantanın içine göz attım. "Çikolatalı kruvasan da var. En sevdiğim." "Biliyorum. Şeytan Köpekler dışında."

Sig daha sonra FaceTime üzerinden beni Marks and Spencer'da gezdirmeye ve çeşitli tatil vitrinlerini göstermeye başladı. Neredeyse orada onunla birlikte olmak kadar güzeldi. Ne zaman bir şeyle ilgilendiğimi ifade etsem, onu sepetine atıyordu. Alışverişi bitirdiğinde bana çikolata dolu ışıklı bir ev, zencefilli kurabiyeler ve içinde ikramlar olan Londra temalı bir pasta göndereceğini biliyordum. Bir yıl yetecek kadar şekerim olacaktı.

Gülümsemekten ağzım acıdı. "Şimdi beni eve mi götürüyorsun?" Mağazadan çıktıktan sonra konuşmamıza devam ettik.

"Evet. Benimle yürüyeceksin. Bunun gerçek olması için her şeyimi verirdim." "Bu gece dışarı atılmam, değil mi?"

"Kesinlikle hayır, aşkım."

Aşk. Bana böyle seslendiğinde tüylerim hep diken diken olurdu. Yine de ironikti, çünkü *aşk* ve gerçek bağlılık belki de bu Noel'de bana veremediği tek şeydi. Bu şekilde şımartılmak harika hissettirse de, hepsini onun kalbine değişirdim.

O gece yemekten sonra, babamın onun için ayırdığım çikolatalı kruvasanın diğ er yarısını yemesini izledim. Yaptığım tavuk ve patates için pek iştahu yoktu ama hamur içinden hoşlanıyor gibiydi, bu da beni mutlu etti.

O yattıktan sonra odama çekildim ve Kate ile Phil'in geçenlerde benim için bıraktıkları dizüstü bilgisayar kurmaya karar verdim. Britney'nin ailesi Florida'dan döndükten sonra yardım etmek için bizi birkaç kez ziyaret etmişti. Benimki öldüğü için yeni bir bilgisayar almak istediğimden bahsetmiştim ve Britney'nin dizüstü bilgisayarını bana vermekte ısrar etmişlerdi. Neredeyse hiç kullanılmamış olduğunu ve sadece tozlanmaya bırakıldığını söylediler. Görünüşe göre ölmeden kısa bir süre önce satın almış. Buraya son geldiklerinde benim için getirmişlerdi.

Onu almak konusunda karışık duygular içindeydim. Bu cömert hediye için minnettardım ama aynı zamanda Britney'nin burada keyifle kullanması gereken bir şeyi kullandığım için kendimi inanılmaz derecede suçlu hissediyordum. Sanırım son zamanlarda bana böyle hissettiren pek çok şey oldu. Bu dizüstü bilgisayar, onun hayatının aşkıyla -ki kendisi farkında olmasa da *benim* de hayatımın aşkıydı- ka ırdıklarının yanında hiçbir şeydi.

Dizüstü bilgisayar son birkaç saattir yatak odamın bir köşesinde şarj oluyordu. Fişini çektim ve kurmak için masaya getirdim. Britney'nin ailesi bana tüm belgelerini bir USB belleğ  kopyaladıklarını söylemişti, yani bilgisayardaki  oğ  şey silinmişti.

Ancak masaüstündeki Gmail simgesine tıkladığımda, oturum a mamı istemek yerine mevcut bir hesabı -Britney'in hesabını- açtı. Gözüme  arpan bir şey olmasa hemen oturumu kapatacaktım.

Gelen kutusunda düzinelerce kalın yazılmış, okunmamış e-posta vardı ve en son gönderilme tarihi döndü. Peki hepsinin göndericisi?

Sigmund Benedictus

BÖLÜM 42

Sig

Parça 42: Billy Joel'den "Surprises"

Londra'da Noel gelip geçmişti.

Lavinia ve ben Noel tatilini Leo, Felicity ve çocuklarıyla geçirmiştik, ancak Noel günü annemlerin evinde kısa bir süre görünmüştük. Yine de kalbim Abby ile birlikte Amerika'daydı. Tatil için oraya gitmeyi teklif etmiştim ama o gitmememi tercih ettiğini söylemişti. Burada kalmam ve Lavinia'yı yalnız bırakmamam konusunda ısrar etmişti. Lavinia uçmayı sevmezdi, bu yüzden onu yanımda götürmek bir seçenek değildi. Yine de Rhode Island'a gidebilirdim, ama Abby'nin isteğinde daha fazlası olduğu izlenimine kapıldım, gerçekten biraz yalnız kalmak istiyordu.

Son bir aydır biraz garip davranıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama kafası meşgul görünüyordu. Bu sadece babasıyla ilgili bir durum olamazdı, çünkü ameliyatı başarılı geçmişti. En kötüsü şimdilik bitmiş gibi görünüyordu ama yine de tavırlarındaki değişiklik devam ediyordu. Gece görüşmelerimiz sırasında, ne zaman onu rahatsız eden bir şey olup olmadığını sorsam, hayır diyor ve bana günüyle ilgili basmakalıp bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Ancak değer verdiğiniz biriyle uyum içinde olduğunuzda, bir şeylerin ters gittiğini gözlerinizden anlayabilirsiniz. Aklında çok şey vardı ve bunları benimle paylaşmamayı tercih ediyordu. Kendimi bunun hamileliğin stresi olduğuna ikna etmeye çalıştım ama içten içe daha iyisini biliyordum.

Babasının doktorları iyimserliğini koruyordu ama Abby İngiltere'ye dönüş için rezervasyon yaptırmadan önce Roland'a iyileşmesi için biraz daha zaman tanımaya karar vermişti. Şimdilik plan hâlâ burada doğum yapmaktı. Onu görmek için sabırsızlansam da, bebeğin gelişi yaklaştıkça havadaki belirsizlik gün geçtikçe daha da hissedilir hale geliyordu.

Çözmemiz gereken çok şey vardı. Ama ilişkimizin durumuyla ilgili önemli kararları, bebeğin doğumu yaklaştıkça

Telefon. Yani yakında buraya gelemese, ABD'ye seyahat edecektim. Bunu daha fazla erteleyemezdim.

Bugün 2 Ocak'tı. Yeni yıl, yeni ben. Son zamanlarda günleri sayarken çoğu gün sürüncemede kalmış gibi görünse de bugün farklıydı. Bugün tüm dikkatimi vermem gerekiyordu. Sonunda aileme bebekten bahsedecektim. Lavinia haklıydı. Torunları doğmadan *önce* aileme söyleme nezaketini göstermem gerekiyordu. Yine de bu noktaya kadar hiçbir şeyi açıklamama kararımın arkasındaydım. Aylarca sürecektir gereksiz stres ve sorgulamadan kaçınmıştım. Onlara şimdi, bir aydan biraz daha az bir süre kala söylemek benim uzlaşmamdı.

Bunu ona asla itiraf etmezdim ama Lavinia'nın bugünkü varlığı çok takdire şayandı. O benim ölüm kalım meselemdi ve aldığım aptalca kararlara rağmen beni her zaman desteklemişti. Eve gelip birini öldürdüğümü açıklayabilirdim ve Lavinia önce beni azarlar, sonra da örtbas etmeme yardım ederdi. O böyle bir arkadaştı. Annemle babamın beni handa karşılaşmasını tercih etmiştim, böylece Lavinia masada çok ihtiyaç duyduğum bir tampon olarak yanımda olabilecekti.

Ben mutfakta volta atıp ailemi beklerken içeri girdi. "Nasılsın?"

Olduğum yerde durdum. "İyiyim. Ben hazırım. Saklayacak bir şeyim yok." Nefes aldım. "Doğru zaman gibi geliyor."

"İşte benim oğlum." Gülümsedi. "Sakinleşmek için bir içki ister misin?"

"Hayır. Bunu onlar buradayken yapmalıyım. Yine de inan bana, tamamen sinirlenme düşüncesi cazip geliyor."

"Abby'ye bugün onlarla konuşacağını söyledin mi?"

"Hayır. Onu strese sokmak istemedim. Daha doğrusu, *benim için* strese gireceğini biliyordum. Bundan korktuğumu biliyor. Bittiğinde ona söylerim, böylece endişelenmesine gerek kalmaz."

Kapı çaldığında derin bir nefes aldım ve onları karşılamaya hazırlandım. Annem ve babam için öğle yemeği hazırlamıştım ama yemekten önce hemen konuya girmeyi planlıyordum. Ellerimi birbirine çırptım. "Gösteri zamanı." Lavinia'yı da arkama alarak kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığımda, Abby'nin orada durduğunu görmenin şokuyla neredeyse bir adım geri düşüyordum; yanakları kızarmış, saçları rüzgârda savrulmuş *ve çok* hamileydi.

Nasıl yani?

"Aman Tanrım!" Lavinia söyledi.

"Abby!" Hemen öne atıldım ve onu sımsıkı kucakladım; aramızda kocaman bir plaj topu varken olabildiğince sıkı. "Geleceğini bana neden söylemedin?"

"Sana ve Lavinia'ya sürpriz yapmak istedim..."

Ona daha sıkı sarıldım, o ana kadar ona *ne kadar* çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. O burada benimle olduğu sürece çözemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Bir süre sonra kollarımı isteksizce gevşeterek onu içeri soktum ve kapıyı kapattım.

"Lavinia!" Abby ona sarılmak için uzandı. "Seni çok özledim."

"Hayatım, şu anda çok mutluyum. Geri dönmen çok güzel." "Geri dönmek güzel. Başarabileceğimden emin değildim."

"Baban iyi mi?" Lavinia sordu.

Abby başıyla onayladı. "Babamın doktoru bu hafta temiz raporu verdi. Kız kardeşim de iki haftalığına onunla birlikte kalmaya geliyor ki bu bir mucize sayılır. Şu sıralarda geliyor olmalı. Onu bırakırken rahat hissetmemin tek nedeni buydu."

"Bu boşluğun bir kısmını onun doldurmasının zamanı gelmişti," diye homurdandım.

Lavinia neredeyse tepemizde durmasına rağmen, elimi Abby'nin yanağına koydum ve ağzını kendime doğru çektim. Dışarıdaki hava yüzünden dudakları soğuktu ve onları ısıtmak için elimden geleni yaptım. Öpücüğümüze teslim olurken rahatlamış görünüyordu. Vücudum daha fazlası için ağrıyordu.

Sonra kapı zili çaldı.

Donup kaldım. "Kahretsin," diye mırıldandım, gerçekliğe geri döndüm. *Zavallı Abby*. O da ailemle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Dönüp kapıya baktı. "Kim o?" Karmakarışık saçlarını okşadım. "Ailem." Gözleri irileşti.

"Ailen mi?"

"Sonunda haberleri vermek için onları davet ettim. Açıkçası senin geleceğini bilmiyordum, o yüzden..."

"Oh...Tanrım." Karnını sıktı. "Korkunç bir zamanlama. Gideyim mi?"

"Kesinlikle hayır. Artık saklayacak bir şeyim yok. Tabii rahatsız değilsen."

Dudaklarını yaladı. "Biliyor musun? Ben iyiyim." Uzun bir nefes aldıktan sonra başını salladı. "Evet. Hadi yapalım şu işi."

Bu işe bulaştığı için kendimi çok kötü hissediyordum. Elini uzattım, dudaklarıma götürdüm ve parmaklarını öptüm. Sonra kapıya doğru yürüdüm.

açmak için.

BÖLÜM 43

Sig

43. Parça: Chicago'dan "If You Leave Me Now"

Annem ve babam sanki handa sıradan bir öğle yemeğine değil de kiliseye gidiyorlarmış gibi giyinmişlerdi. Bir kez başımı salladım. "Anne, baba, sizi görmek ne güzel."

Annem uzanıp her iki yanağımı da öptü. "Seni görmek her zaman güzel, oğlum. Ve öğle yemeğine davet edilmek de çok nadir bir zevk. Umarım Lavinia bize yine ateş topu ikram etmez."

"Annen bunun hakkında konuşmayı bırakmayacak." Babam sırtımı sıvazlarken kıkırdadı.

"Tekrar merhaba," diye konuştu Lavinia arkamdan. "İkinizi de görmek çok güzel."

"Ve seni." Annem ona şöyle bir baktı, muhtemelen Lavinia'nın çoraplı Birkenstock ayakkabılarından dehşete düşmüştü. "Muhteşem görünüyorsun."

"Ah, sen harika bir yalancısın, Rosemary. Ama bugünlerde alabileceğim her iltifatı kabul ederim."

Babam Lavinia'ya sarılmayı teklif etti. "Seni tekrar görmek bir zevk."

Annem sonunda Lavinia'nın arkasında duran genç ve güzel esmer kadına baktığında gözlerini kırptırdı. "Merhaba." Bakışları Abby'nin yuvarlak karnına kaydı. "Sen kimsin?"

"Ben Abby." Abby yutkundu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ona bunu yaşattığım için nefret ediyordum. Ama şu anda ateşin içinden geçmekten başka yol yoktu.

"Abby. Ben de seninle tanıştığımıza çok memnun oldum canım." Annem başını eğdi. "Burada, handa misafir misin?"

Abby başını salladı. "Evet, öyleyim."

"Sen Amerikalısın. Nereden geldin?" "Rhode Island."

"Kocanız burada sizinle mi?"

Abby'nin yüzü kızarınca daha fazla dayanamadım. "Hayır, evli değil," diye araya girdim. "Abby burada sadece bir misafir değil anne. O benim için çok önemli biri ve açıklayabilmem için senin ve babamın oturmasını istiyorum."

Annemin yüzü noktaları birleştirirken soldu, muhtemelen Abby'yi doğal yollardan hamile bıraktığımı varsayıyordu. Hangi durumu daha kötü bulacağından emin değildim.

Sonraki birkaç dakikayı Phil ve Kate'in o sabah evime geldikleri andan Abby'nin ABD'deki babasına bakmaktan yeni döndüğü ana kadar her şeyi anlatarak geçirdim. Annem birkaç kez sözümü kesmeye çalıştı ama konuşmama izin vermesi için ısrar ettim. Abby ve Lavinia iki yanımda sessizce oturuyorlardı ve sonunda sözü aileme açtığımda annemin ilk sorusu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Böyle bir şey yapmaya karar vermeden önce bize nasıl söylemezsin?"

"Bu fikre sıcak bakar mıydınız?" "Kesinlikle

hayır," diye homurdandı. "Ama-"

"O zaman neden sana söylememi bekliyorsun? Bu kararımı değiştirmezdi."

Bir an Abby'ye baktı. "Bu düşüncesizce verilmiş bir karardı. Bu çocuğun bir anneye ihtiyacı var. Phil ve Kate'in böyle bencilce bir karar verirken ne düşündüklerini bilmiyorum."

"Rosemary," diye araya girdi babam. "Bunu kabul etmekten başka seçeneğimiz yok. Nefesini tutmalı ve kendini sakinleştirmelisin."

"Oğlum benden böylesine büyük bir sırrı saklarken kendimi sakinleştiremem." Kaşlarını çatı. "Büyükannen ne düşünürdü Sigmund?"

Omuz silktim. "Büyükanneme söylemekte bir sakınca görmezdim. O her zaman senden daha kabulleniciydi anne. Çok daha açık fikirliydi. Eminim Nan yeniden büyük büyükanne olacağı için çok sevinirdi."

Büyükannem birkaç yıl önce vefat etmişti. Leo ve ben ne zaman bir sorunumuz olsa onu sırdaşımız olarak görürdük. Ayrıca Britney'in vefatından sonra, o sırada zaten sağlık durumu kötü olmasına rağmen beni rahatlatan birkaç kişiden biriydi.

Annem, "Büyükannenin böyle acele bir kararı destekleyeceğinden şüpheliyim," diye karşı çıktı. "Çocuğunu taşıması için tamamen yabancı birini tutmanı da onaylamazdı."

Kanım kaynadı. Bana kızgın olabilirdi ama Abby'ye karşı olumsuzluk kabul edilemezdi. Aptalca bir şey söylemeden önce onu durdurmam gerekiyordu.

Sesimi yükselttim. "Abby artık bir yabancı değil, hem de hiç değil. O ve ben çok yakınız. Ve bu çocuğu taşıması için daha iyi bir insan isteyemezdim."

"İzninizle," diye araya girdi Abby. "Kendi adıma konuşmak istiyorum, çünkü eminim annen şu anda benim hakkımda birçok yanlış fikre sahip."

Midemde bir düğüm oluştu ama onu durdurmayacaktım. Abby'nin kendini savunmak ve bu konuşmanın bir parçası olmak için her türlü hakkı vardı.

Gözleri sıkıca annemin gözlerine sabitlenmişti. "Beni tanıımıyorsunuz ve bu durumu aniden öğrenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ama oğlunuzu uzun zamandır tanıyorum ve kararı hiç *de* aceleci değildi. Bu durumdan çok etkilendi ve başlangıçta neredeyse vazgeçiyordu. Ama çekinceleri olsa da - güçlü çekinceleri- bu kararı karısına olan sevgisinden ve *onun* isteklerini yerine getirmek için verdi. Ve tek çocuklarını kaybeden ailesine duyduğu saygıdan dolayı. *Size* tüm saygımla, Bayan Benedictus, bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Çok şanslısınız."

Masadakiler sessiz kaldı. Abby annemle babamın arasına baktı ve devam etti. "Ve ikiniz de birbirinize sahip olduğunuz için, oğlunuz gibi hayatınızın aşkını bu kadar genç yaşta kaybetmediğiniz için çok şanslısınız. Birinin yerine geçmeden ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyemezsiniz. Belki de benim para peşinde koşan bir fırsatçı olduğumu düşünüyorsunuz. Oğlunuz da ilk başta böyle düşündü ve inanın bana, güvensizlik konusunda sizden epey şey öğrendi." Abby karnını işaret etti. "Ama sizi temin ederim ki akklı başında hiç kimse sırf para için bedenini ya da kalbini bu işe yatırmaz. Ben yardım etmek istedim. Ve bu size yabancı bir kavram olsa da, gerçek bu."

Annemin nutku tutulmuştu. Ben hem rahatlamış hem de şaşırmıştım.

Bu.

Abby'nin bitirdiğini sanmıştım ama sonra tekrar konuştu.

"Oğlunuz inanılmaz bir adam. Kimsenin yaşamadığı bir şey yaşadı. hele ki onun yaşında. Son birkaç yıldır çoğu zaman sessizlik içinde acı çekti, size açılmadığı için muhtemelen fark etmediğiniz bir şey. Çünkü sen onun evliliğini hiçbir zaman ciddiye almadın." Bana doğru baktı ve hafifçe gülümsedi. "Peki ya bana davranışına gelince? Korumacı ve saygılı davrandı.

Bu süreçte bana isteyebileceğim her şeyi verdi. Bu deneyimi asla unutmayacağım. Hayatımda yaptığım en anlamlı şey bu. Ve sonunda, birkaç insanın hayatında büyük bir fark yarattığımı bilerek Amerika'ya geri döneceğim. Ve eğer ölürsem, bu dünyada bir iz bıraktığımı bileceğim."

"...Amerika'ya geri dönmek..." Tek duyduğum buydu.

Devam etti. "Zamanını bu durumu yanlış olduğunu düşündüğün nedenlerle didikleyerek harcama. Oğlunuza hak ettiği sevgiyi, karısının ölümünden bu yana hayatında umutsuzca eksik olan sevgiyi vermek için harcayın." Abby omuz silkti. "Hoşuna gitse de gitmese de büyükanne ve büyükbaba olacaksınız. Zaten öylesiniz. İkinizi de tebrik ederim."

Midem çalkalandı. Abby bizim için hiç umut olmadığına dair kesin bir karar mı vermişti? Sanırım ona aksini düşünmesi için net bir sebep vermemiştim. Son birkaç haftadır farklı olan şey bu muydu? Onunla yalnız kalma, gitmesini asla istemediğimi söyleme ihtiyacıyla patlayabileceğimi düşündüm. *Asla*. Şu anda annemin düşünceleri umurumda bile değildi. Bu konuşma için Abby'yi öpmek istedim.

Şok olmuşum, Abby masadan kalktı ve odadan çıktı. Peşinden koştum.

"Neler oluyor?"

"Gerçekten tek başıma bir gezintiye çıkmam gerek."

"Ama daha yeni geldin. Senden ayrı kalmak istemiyorum."

"Biliyorum." Kolumu okşadı. "Ailenle vakit geçir. Onlarla konuş. Ben daha sonra döneceğim."

"Anlamıyorum. Nereye gidiyorsun?"

"Felicity'lere. Bebekle tanışmak istiyorum."

Anahtarlarıma uzandım. "Seni ben bırakayım o zaman."

"Hayır. Aileni bırakamazsın. Ben de kendim sürmek istiyorum, tamam mı?" Kafamı kaşıdım. "Oraya vardığında bana mesaj atar mısın?"

"O kadar uzak değil Sig. Ama tabii ki mesaj atabilirim."

Sormak zorundaydım. "Aramız iyi mi Abby?"

"Evet. Şu anda benim için endişelenme. Ailenle konuşmanı bitir. Sorularına cevap ver. Annenle aranı düzelt."

Kapıdan çıkmadan önce söylediği son şey buydu.

Girişte bir dakika durdum ve onun tuhaf çıkışını analiz ettim. Ya da belki o kadar da tuhaf değildi. Masaya döndüğümde bir şeyi hemen netleştirmem gerektiğini biliyordum. "Onun hakkında kötü konuşulmasını kabul etmeyeceğim," diye ilan ettim. "Anlıyor musun? Abby, benim için büyük bir

meleğiniz. Henüz farkında olmasanız da o sizin en büyük saygınızı hak ediyor."

"Nereye gitti?" diye sordu babam.

"Bir molaya ihtiyacı vardı. Onu suçlayabilir misin?"

Annem kolyesini sıkıca kavradı. "O kadar kötü müyüz?"

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?"

"Sigmund..." Kaşlarını çatı. "Konuşmama izin vermenin zamanı geldi." "Pekâlâ anne." Yerime döndüm.

"Bu senin için seçeceğim bir durum olmasa da, söylediği her kelimeyi duydum. Tamam mı? Daha önce bilseydim buna ne kadar karşı olsam da, şimdi bunu kabullenmekten başka çarem yok."

"Bu konudaki fikirlerini artık benden esirgemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Diyorum ki... seni seviyorum. Hepsi bu, gerçekten. Ailen olarak yapabileceğimiz tek şey sana görüşlerimizi bildirmek. Sen açıkça bir yetişkinsin ve bizim ne düşündüğümüzden bağımsız olarak kendi kararlarını verebilirsin. Nihayetinde, biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz."

"Pekâlâ o zaman." Başımı salladım. "Bu konuyu kapatalım ve bu konuda başka bir şey söylemeyelim."

"Bir sorum daha var," dedi. "Ne?"

"Taşıyıcı annenin sana aşık olduğunun farkında mısın?"

Lavinia homurdandı.

Annem başını öne eğdi. "Tam olarak ne zamandır onunla birliktesin ve bu sözde iş anlaşmanız için ne anlama geliyor?"

"Bir gün için çok fazla bilgi var anne. Şu anda bu soruyu yanıtlamaya başlayamam. Ama her şeyi çözdüğümde, eninde sonunda sana haber veririm."

Annem yüzünü buruşturdu. "Eninde sonunda."

"Bu bana adil geliyor," dedi babam. "Zavallı adamı rahat bırakalım, Rosemary. Öğle yemeği için geldik. Bu planla devam edelim."

Lavinia araya girdi, "Bence hepimiz torununuzun şerefine kadeh kaldırmalıyız." "Bu... çok hoş olurdu," dedi annem.

"Başkasını bilmem ama ben *kesinlikle* bir içki alabilirim." Babam güldü.

Lavinia bana doğru sırtı. "Ben Ateş Topu'nu getireyim!"

Annemle babamın Fireball'dan nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Dördümüz de buna çok güldük.

Bu zor tartışmayı geride bıraktığımda rahat bir nefes alacağımı düşünebilirsiniz. Ama gerginlik göğsümü ele geçirdi, her dakika daha da sıkılaştı. "...*Amerika'ya dönmek*," demişti.

BÖLÜM 44

Abby

Parça 44: Justin Bieber'dan "Ghost"

Bebek Eli'yi kucağıma aldım. "Şimdiden bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum."

"Biliyorum." Felicity oğluna gülümsedi. "Her gün değişiyor."

Şimdi dört aylık olan Eli'nin saçları babası gibi koyu sarıydı. Nedense bebeğin Felicity ve kız kardeşi gibi kızıl saçlı olacağını düşünmüştüm.

Küçük Eloise köşede oyuncak mutfak setiyle oynamakla meşguldü. Plastik kekleri fırına yerleştirmesini izledim.

Felicity bacak bacak üstüne attı. "İndikten hemen sonra buraya geldiğine inanamıyorum."

"Evet. Karnım ve ben Fiat'a zor sığıyoruz artık." Kıkırdadım. "Ama kaçmak için bu sıkışıklığa katlanmaya değerdi."

"Ailesiyle ilk kez o şekilde tanışmanın ne kadar garip olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Söylemem gerekeni söyledim ve oradan defolup gittim. Eminim kaba olduğumu düşünmüşlerdir ama ihtiyacım olan buydu."

"Bence kendini savunman çok cesurcadı. Bizimle takılmayı seçtiğin için de çok mutluyum. Leo bir günlüğüne gittiği için çok yalnızdım. Bu yüzden bu mükemmel."

Bebek kucağımda kıpır kıpır olunca, onu tekrar kanepede ona vermek için yanına gittim.

"Burnumu sokabilir miyim?" Felicity onu sallarken sordu ve ben tekrar oturdum. Ellerimi karnımda gezdirdim. "Tamam..."

"Noel boyunca Sig ile çok zaman geçirdik. Bize son zamanlarda biraz farklı davrandığını söyledi. Endişeli görünüyordu. Aranızdaki şeylerin ne kadar ciddileştiğini ilk kez o zaman fark ettim. Pişman mısınız?"

Felicity ve ben Rhode Island'a döndüğümde telefonda görüşmeye devam etmiştik, yani Sig için bir vekilden daha fazlası olduğumu biliyordu. Ama ona kafamın şu anki durumu hakkında hiçbir şey söylememiştim. Sig'e de söylememiştim.

"Pişman olduğum tek şey ona aşık olmak Felicity."

Empatiyle gülümsedi. "Ah, tatlım... Özür dilerim. Duygularının *bu* kadar geliştiğini bilmiyordum."

Başımı salladım. "Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Bugün onun yanında olmak bile... Biraz nefes almaya ihtiyacım olmasının bir nedeni de buydu. Onca zaman ayrı kaldıktan sonra onu görmek ve duygularımda en ufak bir azalma olmadığını fark etmek çok etkileyiciydi."

"Onun da seni önemsediyiğini biliyorum," dedi.

Seçtiği kelimeler biraz acıttı. "Mesele de bu zaten. Beni önemsediyiğini biliyorum. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Onun tüm kalbinden daha azını kabul etmeyeceğim. Ve eğer bana bunu veremezse, hiç şansımız olacağını sanmıyorum."

"Onu sevdiğini söyledin mi?" "Hayır."

Başımı salladım. "Söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü eğer o da aynı şeyi hissetmiyorsa kendini mecbur hissetmesini istemiyorum." Bir an paniğe kapıldım. "Ve lütfen, bu konuşmayı yaptığımızdan kimseye bahsetme."

"Bahsetmeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Kabul ediyorum, Leo ve ben sizin hakkınızda çok konuşuyoruz. Ama özellikle bir şey söylemememi istiyorsan, söylemem. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Her neyse, neden sana tüm kalbini vermekten aciz olduğunu düşünüyorsun?"

"Düşündüğümünden değil. Bunu *biliyorum*

Felicity." "Bunu sana o mu söyledi?"

"Ben söylemedim."

"Kafam karıştı."

Evin yöneticisi Nathan'ın etrafta olmadığından emin olmak için omzumun arkasına baktım ve sesimi alçalttım, "Bunu kimseye söylemedim. Bu yüzden tekrar ediyorum, son derece sağduyulu olmanızı istiyorum."

"Tamam..."

Nefes alıp verdim. "Ona yazıyormuş. Bunca zamandır." Kaşları çatıldı. "Kime?"

"Britney."

"Britney..."

"Evet. Ailesi benimkinin çalışmadığını öğrenince eski dizüstü bilgisayarını bana verdi. E-postalarımı ilk kez girmeye çalıştığım da, doğrudan Britney'nin hesabına açıldı. Ve ondan gelen mesajlar vardı. En sonuncusu bir gün öncesine aitti ve ölümünden hemen sonrasına kadar uzanıyordu."

"Hepsini okudun mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bir tanesini okudum. Sonra kendimi durdurdum. Bunun korkunç olduğunu biliyorum ve bunu yapmamalıydım. Onun özel düşüncelerini ona okumaya hakkım yok. Kendime sadece ona neden yazdığını anlamak için bir tane okuyabileceğimi ve daha fazlasını okumayacağımı söyledim."

"Tamam... Ne gördün?"

"Ortada duran rastgele bir e-postaya tıkladım. Mesajında, gittiği günlerin sayısını saymış ve her gün her dakika onu nasıl düşündüğünü anlatmış. Ve bilmesini istemiş..." Tereddüt ettim.

Felicity eğildi. "Ne dedin?"

"Hiç kimseyi onu sevdiği gibi sevemeyeceğini." Felicity kısa bir süre gözlerini kapadı ve iç çekti. "Ah..."

"O e-postaya tıklamamalıydım." Başka tarafa baktım. "Ama bazı açılardan iyi ki tıklamışım."

"Bunu ne kadar zaman önce yazmış?"

"Dürüst olmak gerekirse, tarihe bakmadım. Dediğim gibi, sadece bir tanesine tıkladım. Ama önemli değil." İçimi çektim. "Her neyse, başka bir tane açmamak için kendime güvenemedim, bu yüzden hesabından çıkış yaptım. Şimdi şifrem olmadığı için bir daha asla giremiyorum."

Felicity başını salladı. "Bunu okumanın seni neden üzdüğünü anlayabiliyorum. Ama insanların duyguları zaman içinde değişebilir."

"Bazen bir hayaletle yarışıyormuşum gibi hissediyorum. Bu korkunç bir şey. söyle."

Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Burada her şeyi söyleyebilirsin."

"Mesela, eğer birlikte olsaydık, bu sadece o burada olmadığı için olurdu. Ruh ikizi olduğumuzdan ya da birlikte olmamız gerektiğinden değil. Şu anda mucizevi bir şekilde kapıdan içeri girse, ona koşup beni toz içinde bırakmaz mıydı?" Göğsüm sıkıştı. "Bu iyi bir duygu değil. Ve sonra kendimi aptal gibi hissediyorum."

Çünkü ölü bir insanı nasıl kıskanabilirim ki?" Ona döndüm. "Dürüst ol, ben deli miyim?"

"Sevdiğin kişinin de seni aynı şekilde sevmesini istemenin çok doğal olduğunu düşünüyorum."

"Beni sevdiğini hiç söylemedi, yani bu da var."

Kapı zili çaldı ve konuşmamızı böldü. Nathan'ın kapıyı açtığını ve ardından başka bir adamın sesini duyabiliyordum.

BÖLÜM 45

Abby

45. Parça: Mitski'den "My Love Mine All Mine"

Sig'i oturma odasının girişinde gördüğümde aniden ayağa kalktım. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Sabırsızlandım. Seni görmek istedim."

Yanıma doğru yürüdüm ve yanaklarımı avuçlayıp beni tutkuyla öptü, orada oturan Felicity'yi umursamadan. Sonunda gitmeme izin verdiğinde, ona dönmeden önce beni alnımdan usulca öptü. Eğlenmiş görünüyordu.

"Bu ifade ne için, Ginger? Sen hiç öpüşen birini görmedin mi?"

"Senin bu yönünü hiç görmedim. Bu çok hoş."

Britney burada Sig'le birlikteyken Felicity ve Leo'nun ayrı olduklarını neredeyse unutmuştum. Felicity Britney ile hiç tanışmamıştı, bu yüzden Sig'in bir ilişkide nasıl olduğuna hiç tanık olmamıştı.

Felicity bana gülümsedi. "İkinizi biraz yalnız bırakayım. Zaten Eli'nın üstünü değiştirmem gerekiyor." Kızını kucağına aldı. "Haydi, Eloise. Gel de kardeşin için bana yardım et."

Merdivenlerden yukarı çıkarken gözlerim onları takip etti. Sig'e tekrar baktığımda bakışları sıcaktı.

"Birazdan dönecektim, biliyorsun," dedim ona. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu."

Gömleğimi hafifçe çekiştirdi. "Ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra seni birkaç dakikalığına görmenin ve tekrar gitmenin ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun?"

"Ben gittikten sonra ailenle nasıl geçti?"

"Mikrofonu bıraktıktan sonra mı yani?" Sırıttı. "Günü kurtardığına eminim. Annem çok yumuşadı. Tutkunuz elle tutulur cinsten."

en sert kalplere bile nüfuz eder. Sonunda bebeğe kadeh kaldırdık ve birlikte güzel bir öğle yemeği yemeyi başardık."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Hayattaki pek çok şey gibi, sonuç hakkında endişelenmek asıl olaydan daha kötüydü. Artık bildiklerine sevindim. Başında böyle bir belaya ihtiyacın yoktu."

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Zaten *başımızda* yeterince bela var, değil mi? Ve bunun çoğunun benim hatam olduğunu biliyorum -niyetim konusunda net olmadığım için, pek çok şeyi belirsiz bir geleceğe bıraktığım için. Son birkaç haftadır üzgünsün. Ve ben bu duruma yardımcı olmadım, sana nerede durduğuma dair net cevaplar vermedim ve yine de senden bana açılmanı istedim. Bu adil değil."

"Sen nerede duruyorsun Sigmund?"

Gözlerini bana dikti. "Dehşete kapıldım. Seni kaybetmekten korkuyorum. Baba olmaktan korkuyorum. Fikrimi değiştirmekten ve hâlâ üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilmediğim bu çocuğu büyötmeye karar vermekten korkuyorum. Yanlış kararlar vermekten korkuyorum. İnanılmaz kimyamızı zor seçimlerden kaçmak için kullanıyordum. Yakınlaştıkça, sana kaçmak ve gerisi için endişelenmemek daha da zorlaşıyor. Seninle geçirdiğim bu aylar - hem yüz yüze hem de fiziksel olarak birlikte olmadığımız zamanlarda kurduğumuz bağ sayesinde- hayatımın en güzel zamanlarıydı. Uzun zamandır ilk kez bu kadar mutluyum. Bir daha böyle hissedebileceğimi sanmıyordum. Ama kafamı sonsuza kadar kuma gömemem. Bu çocuk için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum. Artık *senin* için de en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum, benimle ya da bensiz bir hayat." Ellerini yüzüme doladı. "Ama emin olduğum bir şey *var*, o da seni sevdiğim."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu sözleri beklemiyordum. Bugün beklemiyordum. Hiçbir zaman.

"Bunun seni hayatına devam etmen için cesaretlendirecek ya da kalman için yalvaracak kadar sevmem gerektiği anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum," diye devam etti. "Sadece seni sevdiğimi biliyorum Abby. Ve bunu sana söylemem gerekiyordu. Bu yüzden geri dönmeni bekleyemedim. Bir saniye daha bekleyemezdi."

İçimde acı tatlı bir his yükselirken gözlerim doldu. Ona, beni *gerçekten* sevdiğine inanmayı o *kadar çok* istiyordum ki. Ama içimdeki şüphe gerçektir. Hâlâ bir teselli ödölü olduğum endişesiyle boğuşuyordum. Ve bu güvensizliği asla kabullenemiyordum. Bencilce ve olgunlaşmamış hissediyordum. Onu karşılaştırmak adil değildi. Özel e-postasını okuduğumu asla kabul edemeyeceğimden bahsetmiyorum bile.

Kafamı kaldırdım ve sessizlik içinde çok fazla saniye geçtiğini fark ettim. Ama sadece tek bir dürüst yanıt vardı. "Ben de seni seviyorum." Elimi onun elinin üzerine koydum, hâlâ yüzümü sarıyordu. "Ama korkuyorum."

"Seni asla isteyerek incitmeyeceğim." Beni tekrar öpmek için eğildi, karnım ona doğru bastırdı. Karnım aniden seğirince geri sıçradı. "O da neydi öyle?"

Güldüm. "Bebeğin tekmeliyordu."

Bebeğin tekmelerini FaceTime'da görmüş olsa da Sig daha önce hiç hissetmemişti. Elini yumruğumun üzerine koydu ve tekrar oluşmasını hayretle izledi. "Aman Tanrım."

"Gerçeküstü, değil mi?"

Bebek sakinleşene kadar elini bir dakika boyunca orada tuttu. "İnanılmazsın. Vücudunun bu küçük uzaylıyı hayatta tutarken diğer her şeyle uğraşması -ben de dahil..."

"Benim için bir zevkti. Her şeyiyle."

Alnını benimkine bastırdı. "Bu gece seninle ilgilenmeme izin ver."

Bedenim kıpırdandı. "Aklında ne vardı?"

"İster inan ister inanma, aklımdaki ilk şey *bu* değildi." Göz kırptı. "Yine de yukarıda."

Felicity'ye veda ettikten sonra Sig'i otele kadar takip ettim. Her zamanki gibi, karanlık yolda biraz ışık sağlamak için arabayı önümde sürmekte ısrar etti.

Daha sonra bana yemek hazırladı ve kendisi yukarı çıkarken Lavinia ile aşağıda biraz dinlenmemi söyledi.

Suyun sesini duyduğumda bana banyo yaptırdığından şüphelendim. Ama oraya çıktığımda karşılaştığım manzarayı hiç beklemiyordum.

BÖLÜM 46

Abby

Parça 46: Ed Sheeran'dan "Small Bump"

Işıklar kapalıydı. Mumlar titriyordu. Ve bir Bluetooth hoparlörden en rahatlatıcı spa müziği çalıyordu.

"Bütün bunlar da ne?"

Sig, "Bu benim seni evinde karşılama şeklim," dedi. *Ev.* Burası pek çok açıdan ev gibi hissettiriyordu. "Benimle geliyor musun?" diye sordum.

"Eğer beni kabul edersen."

"Bunu çok isterim. Ama ikimiz de sığacak mıyız? Teknik olarak orada üç kişi olacağız."

"Ben hallederim." Gülümsedi.

Ben kıyafetlerimi çıkardıktan sonra o da aynısını yaptı. Sig arkamdan küvete girdi ve kollarını vücuduma dolayarak avuç içlerini karnımın üzerine yerleştirdi. Sırtımı onun göğsüne yasladım. Plan benim rahatlamamdı ama bebeğin başka fikirleri varmış gibi görünüyordu. Oldukça agresif bir şekilde tekmelemeye başladı.

Sig güldü. "Aman Tanrım. Neler oluyor orada?"

"Sanırım dışarı çıkıp su sıçratmak istiyor." Kıkırdadım.

"Tekmeleme bugün normalden daha mı aktif?"

"Kesinlikle. Belki de bebek endişemi hissediyordur."

Boynumun arkasını öptü. "Konuş benimle, güzelim. Neden hâlâ endişelisin? Bu gece rahatlamana yardımcı olmak için mümkün olan her şeyi yapıyorum."

"Senin yaptığın bir şey değil. Ama aklımda hâlâ çok şey var."

"Bana neler olduğunu anlat."

Düşüncelerimi daha fazla içimde tutmayı göze alamazdım. Zamanımız tükeniyordu. "Anne olmaya hazır mıyım bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Vücudu arkamda sertleşti. "Seni sevdiğimi söylemem, senden daha fazlasını beklediğim anlamına mı geliyor sanıyorsun? Beklemiyordum Abby. Sadece inkar edilemez duygularımı ifade ediyordum. Henüz yüzleşmediğimiz çatışmalar sana aşık olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Ve sana olan aşkı, senin için en iyisinin hayatına devam etmek olduğunu düşündüğüm gerçeğini değiştirmiyor. Ama artık bunu teşvik etmem imkansız. Gitmeni istemiyorum. Ama kimse senden anne olmanı istemiyor ya da bunu beklemiyor." Boynuma doğru uzun bir nefes verdi. "Bu arada ben de baba olmaya hiç hazır değilim, o yüzden seni anlayabiliyorum. Biyolojik baba olduğum için bu duruma daha hazırlıklı değilim."

İçimde bir panik oluştu. Kabul etmeye hazır olmasa bile, Sig'in eninde sonunda çocuğunu büyütme kararı vereceğini biliyordum. Hazır olup olmaması önemli değildi, bu onun çocuğuydu. Phil ve Kate'in onu büyütmesine izin vermekle barışık görünüyordu ama Britney'le kendi bebeğini gördüğünde, onu bırakamayacaktı. Ve ben de bu değerli bebeğin benim yanımda olmaya alışmasına izin veremezdim, ancak taşıyıcı annelikten sonraki hayat başladığında Sig ile ilişkim bozulacaktı.

Çok fazla bilinmeyen vardı. Çok fazla risk vardı. Britney'den olan çocuğu, onu ne kadar çok sevdiğini her gün hatırlatacak mıydı? Benim için hissettikleri bunun yanında sönük kalır mıydı? Bir bebek büyütmenin stresi, içinde bulunduğumuz aşk sisine bir gölge düşürür müydü? Her şeyi değiştirir miydi? Sonuç olarak Sig her zaman bebeğin babası olacaktı. Ama onunla ilişkimiz yürümezse, bu çocuğun kalbini kırabilirdim. Bu adil değildi. Benim için dünyadaki her şeyden daha önemli olan bu minik ruhu incitme riskini göze alamayacak kadar korkuyordum. Kaçınılmaz olanı daha fazla görmezden gelemeyecek kadar sona yaklaşmıştık.

"Daha önce ailemle konuşurken, ABD'ye geri döneceğini ima etmiştin," dedi Sig, sanki zihnindeki kargaşayı hissedebiliyormuş gibi. "Bu yüzden mi farklı davranıyorsun? Kararının bu olduğunu bana söylemekten mi korkuyorsun?"

İçimi kemiren şey tam olarak bu değildi. Ama şimdi konu açılmışken, kaçacak değildim. "Geri dönersem, bebek doğduğunda ona bağlanmamamın en iyisi olacağını düşünüyorum. Ondan sonra giderim."

Odayı sessizlik kapladı.

"Emin misin..." dedi sonunda, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Hayır, değilim," diye itiraf ettim. "Ama bilge ve *yaşlı* bir adamın bir zamanlar bana söylediği gibi,

'Bazen verdiğiniz kararlarla ilgili en iyi tahmininizi ortaya koymanız gerekir,

yüzde yüz rahat hissettirmese bile.' Eğer bu kararı şimdi vermezsem, daha da zorlaşacak. Benim ayrılmam her zaman asıl plandı, değil mi?"

Sig cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Her zaman senin için en iyi olanı yapman gerektiğini söyledim. Neye karar verirsen ver seni sonsuza dek seveceğim ve saygı duyacağım. Ama seni kaybetmek kolayca üstesinden gelebileceğim bir şeymiş gibi davranmayacağım. Buna rağmen yapacağın her seçimi destekleyeceğime söz veriyorum." Durakladı. "Tek bir şartla."

"Ne şartıyla?"

"Bu son ayı bana bırak. Gitmeyi planladığın için benden uzaklaşma. Seninle geçireceğim bu zamana ihtiyacım var." Beni daha sıkı kavradı. "Lütfen."

İsteği içimi ısıttı ve aynı zamanda beni huzursuz etti. Ama karışık duygularıma rağmen tek bir cevap vardı. "Tamam. Söz veriyorum."

Ona bakmak için döndüm ve hemen pişman oldum. Gözleri kızarmıştı, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kalbim kırıldı, çünkü İngiltere'den ayrılmak gerçekten istediğim her şeye aykırıydı.

Banyodan çıktıktan sonra Sig beni odama kadar takip etti. Bu gece nerede uyuyacağı konusunda hiçbir tartışma olmadı; yanımdan ayrılmıyordu. Bugün ne kadar acı verici olursa olsun, bacaklarımın arasındaki ağrı bir türlü dinmiyordu. Havlumu yere bıraktım.

Bana bakarken kapüşonlu gözlerindeki arzu her geçen saniye artıyordu. "Kahretsin, daha da güzelsin."

Kendi havlusunun düşmesine izin verdi ve sertleşmiş aleti sallanmaya başladı, uyarılmayla uçları ıslanmıştı.

Ben uzandım, o da sürünerek yatağa yanıma geldi, arkama geçti ve kollarını belime doladı. Kıcıma bastırdığı sikinin sıcaklığını hissettim.

Sırtıma doğru alçak sesle konuştu. "Eğer sevişecek havada değilsen, sevişmek zorunda değiliz."

Sözlü olarak karşılık vermek yerine, aşağıya uzandım, elimi şaftının etrafına sardım ve onu içimde yönlendirdim, ona bu gece *tam olarak* ne için havamda olduğumu gösterdim.

İçime girerken inledi. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Benim de buna ihtiyacım var," diye nefes nefese kıcımlı ona doğru ittim.

Sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi beni sahiplenircesine kavradı. "Sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Nasıl oluyor da eskisinden daha iyi hissediyorsun?"

Kabul etmek zorundaydım. Benim için de her zamankinden daha iyi hissettiriyordu. Belki de çok uzun zaman geçtiği için. Ya da belki de her güçlü hareketinde, beni tamamen doldururkenki çaresizliğini hissedebiliyordum.

Sig'in dişleri omzumu sıyrıyor, vücudu benimkine karşı sallanıyordu. Nefes alış veriş hızlandıkça kontrolümü kaybettim, kaslarım onun sikinin etrafında kasıldı. Karnı arkamda gerilirken derin bir inilti duydum, sıcak döller i içime akıyordu.

Sig işimiz bittikten sonra uzun süre içimde kaldı, bana sarıldı ve sırtımı öptü, ne kadar güzel olduğumu farklı şekillerde tekrar tekrar söyledi. Kendimi hiç bu kadar güvende, el üstünde tutulmuş hissetmemiştim. Bu beni daha önce ondan ayrılma konusunda karar verdiğim her şeyden şüphey e düşürdü. Hayatıma geri dönmeyi planlamak teoride mantıklıydı ama kalbim her zaman burada olacaktı... onlarla.

Sonunda çekildikten sonra, yüzümü ona döndüm. Ben daha bir şey söyleyemeden beni öpmek için eğildi. İşaret parmağımı güzel köşeli çenesinde gezdirerek, "Biliyor musun, Phil ve Kate'in babamı ziyarete geldiği hafta sonu, taşıyıcı anne olmayı ilk teklif ettiğimde, arkadaşım Allison'la New Hampshire'da olmam gerekiyordu," dedim.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Ama son dakikada beni ekti, bu yüzden gezi iptal oldu. Eğer evimde olmasaydım, Alexander'larla asla böyle bir bağ kuramazdım. Başka birini bulabilirlerdi. Ve ben de seninle hiç tanışamayacaktım. Seni hiç tanımamaya, bu deneyimi hiç yaşamamaya ne kadar yaklaştığıma inanamıyorum."

"Ben de davranışlarımla her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaştığıma inanamıyorum."

Saçlarını alnına doğru taradım. "Eğer bu kadar yakışıklı ve ilgi çekici olmasaydın, olabilirdin."

"Her günün her saniyesi önemlidir. Her bir seçim." Bir an düşündü. "Britney'le o havaalanında karşılaştığımda, kelimenin tam anlamıyla bana çarpmıştı. Tek bir çarpma. Tek gereken buydu. Aynı uçaktaydık ama tualete gitmiş olsaydım ve bir şekilde ona çarpmamış olsaydım, onunla tartışmaya hiç başlamayabilirdim, onunla hiç tanışmayabilirdim. Ve şimdi bir çarpmanın beni sana getirdiğini düşünmek ne kadar garip. Birkaç saniye içinde tüm hayatım değişebilirdi."

Elini aradım ve karnımın üzerine koydum. "O şişlik sana bu şişliği getirdi."

Gülümsedi. "Getirdi."

"Harika olacaksın Sig."

Gözleri kısıldı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Bu küçük insanı yetiştirmekten. Harika bir baba olacaksın." "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Sanırım kalbimde biliyorum."

"Bu benim için yeni bir haber, aşkım."

"Sen tanıdığım en korumacı insansın. Ona ya da kızına bir şey olmasına izin vermezsin."

"Bu bebek senin içinde güvendeyken çok daha rahatım." Kalçamın derisini ovaladı. "Aslında bu anı zamanda dondurmak isterdim: bebek güvende ve sen burada benimlesin."

Ona doğru kıvrıldım ve bir süre sessizlik içinde yattık.

"Ya bunu yapamazsam?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım. "Bebeğe tek başına mı bakacaksın?" Başını salladı. "Sensiz yaşamak."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Eğer yapamazsan beni nerede bulacağımı biliyorsun."

Yüzümü inceledi. "Yani geri dönsen bile gelip seni çalmak için davetiyenin açık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sana hayır diyebileceğimi hiç sanmıyorum Sigmund Benedictus."

"Diyelim ki Phil ve Kate'den biriyle tanıştığını öğrendim.

Nişanlanmışsın. Evleniyorsun." Nefesini içine çekti. "Tanrım, sadece bunu düşününce bile onu öldürmek istiyorum, her kimse artık."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken gülümsedim.

"Düğün gecende ortaya çıkmama, babanın kulübesinde benimle oynaşmanı istememe, başımı bacaklarının arasına gömmeme ve senin için her şeyi mahvetmeme açık mısın?"

"Eğer mecbursan..."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Seni başka biriyle düşünmek doğru gelmiyor. Bunun hakkında konuşmak bile beni intikamcı yapıyor. Sen hâlâ bana bu tür bir kıskançlık hissettiren tek kadınsın." Boğazını temizledi. "Pekâlâ. Duracağım. Bunu kolaylaştırmayacağım." Dişlerini sıktı. "Bu gece bana gideceğini söyledin. Eğer istediğin buysa, bunu kabul etmenin bir yolunu bulacağım."

Ama gözlerindeki hüzün ifadesi kararımdan emin olmamamı sağladı.

BÖLÜM 47

Sig

Parça 47: Sam Smith'ten "Pray"

Sonraki birkaç hafta boyunca, hamileliğinin son haftalarında Abby ile geçireceğim zamanı en üst düzeye çıkarmak için bazı gerekli değişiklikleri yaptım; bunların en büyüğü Abby doğum yapana kadar uzaktan çalışmaktı.

Abby Covington'daki görevine geri dönmemişti. Babasına bakmak için Rhode Island'a gittiğinde onun yerini doldurmak zorunda kalmıştık. O her gün otelde olduğu için benim de olmam gerektiğine karar verdim.

Acil bir durum olursa her zaman Londra'ya gidebilirdim ama bilgisayarımın başında olmadığım zamanlarda hana dönüp *ona* bakmak varken ofisimin duvarına bakarak bu değerli günleri boşa harcamayacaktım. Her akşam saat tam 5'te bilgisayarı kapattım ve doktoru hafif egzersizlerin kan dolaşımına iyi geleceğini söylediği için Abby'nin benimle yürüyüşe çıkması için ısrar ettim.

Bu günler, hala belirsizlikle dolu olsa da, tüm deneyim boyunca kesinlikle en sevdiğim günlerdi. Onunla geçirdiğim acı tatlı her an bir hediye gibiydi:

İşe gitmeden önce birlikte yaptığımız erken kahvaltılar.

Konferans görüşmelerim sırasında yanıma kıvrılması. Her gece onun yanında yatmak.

En sevdiğim zaman, akşam yemeğinden sonra yatmadan önceki dönemdi. O ve Lavinia televizyonda aptalca bir şey izlerken Abby'nin ayaklarını ovardım. Abby televizyona bakardı, ben de ona bakardım. Ve şimdi beni yakaladığında, eskiden olduğu gibi inkar etmeye bile çalışmıyordum.

Ona her geçen gün daha çok aşık oluyordum ama Felicity'nin evindeki o günden beri bu duyguyu yüksek sesle tekrarlamamıştım. Ayrılma kararını verdiğinde işleri daha da kötüleştirmek istemiyordum. Yine de ona onu sevdiğimi söyleme ihtiyacı sürekli hissediyordum. Onu sevdiğimi belli etmeyecek bir şekilde söylemem gerekiyordu.

Sanki ona baskı yapıyormuşum, onu asla hazır olamayacağı bir şeyi yapmaya ikna etmeye çalışıyormuşum gibi. Ama bu sözleri ilk söylediğimden beri duygularım daha da artmıştı. Ve bunu bilmesi gerekiyordu.

Bir akşam Abby'nin ayaklarını ovmayı bitirdikten sonra kanepede uyuyakaldı. Lavinia kıkırdarak ona baktı ve Abby'nin ışık gibi söndüğünü fark etti.

Abby'nin narin burnundan hafif bir horlama sesi çıkarken, onun güzelliğine hayran kaldım. "Ne kadar zarif, değil mi?"

Lavinia cevap verene kadar bu soruyu yüksek sesle sorduğumu fark etmemiştim. "Gerçekten de öyle."

Abby kıpırdandı ve gözlerini kırpıştırarak açtı. Koltuktan kalkmasına yardım etmem için elini uzattı. "İşemem lazım." Sallana sallana mutfağın hemen dışındaki tuvalete gitti.

Abby yeniden ortaya çıktığında yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle karnını tutuyordu.

"Abby?" Kanepeden fırladım. "Neyin var?"

"Birdenbire çok kötü bir ağrı başladı. Çoğunlukla sırtımda. Ama kesinlikle normal hissettirmiyor."

Nabzım hızlanmaya başladı. "Doktorunuzu arayayım mı? Bize cep telefonunu verdi."

"Evet." Başını salladı, nefesleri düzensizdi. "Aramalısın."

Telefonumu çıkardım ve Dr. Bonner'a acil bir mesaj göndererek Abby'nin şiddetli ağrılar çektiğini anlattım. Bizi Westfordshire'daki Reddington Hastanesi'ne yönlendirdi. Londra'yı tercih ederdim ama doksan dakikalık yolu göze alamazdık. Reddington otelden sadece on dakika uzaklıktaydı.

Abby onu geri çekti. "Hazırladığım hastane çantasını getirmeliyim."

"Uh...evet," dedim, kafam karışmıştı. Çantasının odasının köşesinde olduğunu hatırlayarak, tekrar aşağıya inmeden önce onu almak için koştum.

Lavinia bizi kapıya kadar uğurlarken sesi titriyordu. "Ne yapabilirim?" Gözlerinin içine baktım ve "Dua et" diye fısıldadım.

Westfordshire'dan geçen uzun ve dolambaçlı yolda hayatımda hiç bu kadar hızlı ama bir o kadar da dikkatli araba kullanmamıştım. Kesinlikle, hiç bu kadar kalbim boğazımda araba kullanmamıştım. Abby'nin elini tutarak, ağrısı her kötüleştiğinde korkum artsa da her şeyin yoluna gireceği konusunda ısrar etmeye devam ettim.

Hastaneye vardığımızda, oraya nasıl geldiğimize dair en ufak bir fikrim yoktu. Her şey bulanıktı, korkumun yoğunluğu yolculuğu bulanıklaştırmıştı. Sürgülü cam kapıdan geçer geçmez Abby kendine baktı.

"Kan var," diye bağırdı.

"Kan mı?" Ben de kırmızıyı gördüğümde vücudumdan şiddetli bir acı geçti. Karnını tuttu. "Tanrım, çok korkuyorum."

Sesim titreyerek, "Derhal görmemiz gerek," diye bağırdım. Biri koşarak geldi.

"Hamile ve kanaması var!" Açıkladım. "Neler olduğunu bilmiyoruz." "Lütfen" diye yalvarırken sesim titriyordu.

Kendimi toparlamak için her şeyimi harcadım ve beklerken tek yapabildiğim kollarımı Abby'ye dolamak, çok zayıf görüldüğünde ayakta durmasına yardım etmektir.

Bir hemşire, "Bu taraftan gelin," diyerek bizi koridordan geçirdi ve muayene alanına götürdü.

Abby yatağa uzandı. Odaya telaş içinde başka insanlar da girdi.

"Ne kadar ilerlemiş?" diye sordu biri.

Beynimi zorladım. Ocak ayının yirmi biriydi. Abby'nin doğumuna daha birkaç hafta vardı. Cevap *yeterince gecikmedi*. "On Şubat'ta doğacak."

Hastane personeli etrafını sardı. Ve bir doktor vajinal muayene yapmak için geldi. Bir süre sonra doktor acil bir bakışla bana döndü. "Plasental abrupsiyonla karşı karşıyayız."

"Bu ne anlama geliyor?" Kalbim küt küt atarken sordum.

Ayağa kalktı, eldivenlerini çıkardı. "Bu, hızlı kan kaybettiği ve bebeği derhal dışarı çıkarmamız gerektiği anlamına geliyor." Çalışanlarına döndü. "Ameliyathaneyi hazırlayın."

BÖLÜM 48

Sig

Parça 48: Sarah McLachlan'dan "Angel"

Kendimi tamamen çaresiz hissederek, bir sonraki adımı beklerken Abby'nin saçlarını okşadım. "Her şey yoluna girecek. Bebeği çıkaracaklar. Ve her şey yoluna girecek."

Gözleri dehşetle doldu. "Korkuyorum."

"Biliyorum. Biliyorum, aşkım. Ama ben burada seninle olacağım. Seni bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Odaya yeniden bir sürü insan girdi. Bildiğim bir sonraki şey, Abby'yi tekerlekli bir yatağa kaldırıyorlardı.

Elini tuttum ve yatağın yuvarlanmasıyla senkronize bir şekilde yürüdüm, koridorda ilerlerken nabzım dakikada bir mil hızla atıyordu. Ameliyathaneye geldiğimizde, onları takip etmeye çalışırken bir kadın beni durdurdu.

"Burada kalman gerekecek."

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır! Onu bırakamam. Bırakmayacağıma söz verdim."

"Özür dilerim efendim. Ameliyathaneye sağlık personeli dışında kimseyi alamayız. Hastane kuralları. Burada, kapının dışında kalabilirsiniz, biri sizi bilgilendirecek."

"İçeride olmam gerek!" Bağırdım.

"Hayatları tehlikede olabilir efendim. Doktorun işini yapabilmesi için o odada mümkün olduğunca az kişiye ihtiyacımız var."

Hayatları mı?

Abby ve bebek.

Hayatları.

Ne.. Ne oluyor? Neler oluyor?

"Lütfen. Onu kaybedemem." Sesim titriyordu. "Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yap." Soğuk ve ağır çelik kapı kapandığında bağırdım, dua ettim

Beni duyabiliyordu. "Hemen geliyorum Abby."

Nefesimin altında dua etmeye, dua etmeye ve dua etmeye başladım. Tanrı'ya dua ediyordum. Britney'e dua ediyordum. Britney'e daha önce hiç dua etmemiştim. Ondan hiçbir şey istememişim. Ama çaresizce onun yardımına ihtiyacım vardı. Sanki ruhum içimden çekilip alınmış ve ameliyathaneye taşınmış gibiydi.

Telefonumda çılgınca plasenta dekolmanını araştırdım. Birkaç dakika öncesine kadar böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Bunun bir olasılık olduğunu nasıl bilmezdim? Ekrandaki kelimeler nefesimi kesti.

Hayatı tehdit eden

komplikasyonlar. Kanama.

Annenin, çocuğun ya da her ikisinin olası ölümü.

Dışarı çıkmak zorundaydım. Şu anda bu kelimelerin kafamın içinde olmasını bile istemiyordum. Gözlerimi sıkıca kapatarak tekrar dua etmeye başladım. Lavinia'ya daha önce bunu yapmasını söylediğimde, bu gece duaya bu kadar ihtiyacımız olacağını tahmin etmemiştim. Bu süreçte Abby'nin bebeği kaybedeceğini düşündüğüm zamanlar olmuştu. Ama Abby'yi kaybedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Peki ikisini birden kaybetmek? Akıl almaz bir şey.

İkisinden birine bir şey olursa, hayatta kalamazdım.

Tanrı

yardımcım

olsun. Tanrı

bize yardım

etsin. Lütfen.

İlk kez Kate ve Phil'e mesaj atmayı düşündüm. *Kahretsin.* Burada olduğumuzu bilmeleri gerekiyordu. Neyse ki çoktan İngiltere'ye varmışlardı ve doğumu beklemek için burada sahip oldukları dairede kalıyorlardı. Londra'dan buraya gelmeleri biraz zaman alacaktı ve geç olmuştu. Muhtemelen uyuyorlardı.

Yazarken ellerim titriyordu.

Westfordshire'daki Reddington Hastanesi'ndeyiz. Abby'nin plasental abrupsiyonu vardı ve konuştuğumuz gibi acil sezaryen olacak. Başka bir şey bilmiyorum. Ameliyathaneye girmeme izin vermiyorlar. Mümkün olduğunca çabuk buraya gel.

Kapı aniden açıldı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, sonra bir hemşire yaklaştı, kucağında bir bebek vardı; kolları ve bacakları hareket eden, *canlı* bir bebek.

"Oğlunuz burada. Hayati değerleri iyi. Onu nekahet odasına geri götürüyoruz."

*Benim
oğlum.*

*Bir
oğul.*

İnleyen bebeği kollarıma bırakırken şaşkınlıkla yere baktım. Bu hayatımın en önemli anı olmalıydı. Ama sanki bu anı bedenimin dışından yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Bu an, üzerimde dolaşan kara korku bulutu tarafından kaçırılmıştı.

"Abby ne olacak?" diye sordum.

Hemşirenin ifadesi karardı. "Abby çok kan kaybetti. Kan nakline ihtiyacı olacak. Ama onu stabilize etmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

Oğlumun değerli gözlerine -Britney'nin badem şeklindeki gözlerine-bakarak hıçkırmaya başladım. Daha önce sevdiğim kadını kaybetmişim. Dayanılmaz derecede acı vericiydi ama hazırlanmak için zamanım vardı. Sonunda, bunun geleceğini biliyorduk ve ne kadar korkunç olsa da, vedalarımızı düzgün bir şekilde yapabildik, söylememiz gereken her şeyi söyleyebildik. Ama bu mu? Abby'yi bu şekilde kaybetmek hayal edebileceğim her şeyden daha acımasız olurdu.

Hemşirenin sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. "Muhtemelen orada kalması gerekmeyecek olsa da, önlem olarak bebeği Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne götüreceğiz. Şu ana kadar her şey yolunda çıktı. Sanırım Bayan Knickerbocker'ın durumunu öğrenene kadar burada kalmak istersiniz?"

Ağzından çıkan kelimeler boğuk geliyordu. Başımın döndüğünü hissettim. "Uh..."

"İyi misin? Sana biraz su getireyim mi?" "Hayır, teşekkür ederim."

Oğluma uzandı. "Onu şimdi yenidoğan yoğun bakım ünitesine götüreceğim." Onu uzattım. "Teşekkür ederim."

Onu bıraktığım anda içimi bir soğukluk kapladı. Bu korkunç dünyaya adım atarken çocuğuma hak ettiği ilgiyi göstermeyi çok istiyordum ama Abby'nin bunu atlatacağını bilmeden doğru düzgün düşünemiyordum.

Koruyucu giysili birkaç kişi kan üniteleri taşıyarak yanımdan geçti. Gözlerimi tekrar kapattım ve dua ettim.

Lütfen ona bir şey olmasına izin verme.

Lütfen.

Hayatımın en acı verici bekleyişiydi. Neredeyse yarım saat geçmişti ve yeni bir haber alamamıştım. İçeri dalmak istiyordum ama işleri aksatmaktan ya da dikkatleri bir saniyeliğine bile olsa elimdeki görevden başka yöne çekmekten çok korkuyordum.

Sonra elik kapı nihayet açıldı.

BÖLÜM 49

Sig

Parça 49: Kenny Chesney'den "There Goes My Life"

Doktor maskesini çıkardı. "Abby'nin durumu stabil. Çok kan kaybetti, bu yüzden ona üç ünite kan vermek zorunda kaldık."

"İyileşecek mi?" diye sordum.

"İyileşeceği konusunda iyimserim."

Otelden ayrıldığımızdan beri ilk kez oksijen vücuduma geri döndü. Göğsümden bin tonluk bir ağırlık kalkmış gibi hissettim.

"Ve histerektomi yapmak zorunda kalmadık," diye ekledi doktor.

Histerektomi mi? Göğsüm daraldı. "Bunun bir olasılık olduğunu fark etmemiştim."

Başını salladı. "Bu bazen plasenta dekolmanında gerekli olabiliyor. O yüzden çok şanslı. Onu buraya getirmek için daha fazla bekleseydiniz, durumun böyle olacağından emin değilim."

Dudağım titredi. "Onu şimdi görebilir miyim?"

"Ameliyathanede olmaz. Ama neden seni iyileşme odasına götürmüyorum? Onu oraya getiriyorlar."

"Tamam."

Beni oraya götürdü ve beklerken volta attım. Sonunda Abby'yi getirdiklerinde gözleri kapalıydı.

Benim güzel Abby'm. Çocuk sahibi olma yeteneğini neredeyse kaybettiğini düşünmek -ya da daha kötüsü- düşünülemezdi. Ama Tanrı bir kez olsun dualarımı kabul etmişti ve ben buna çok minnettardım.

"Tamamen uyanması biraz zaman alacak. Ama bilinci yerinde," dedi hemşire.

Abby'nin gözleri yavaş yavaş açıldı.

Başucuna yapışmış bir halde, usulca konuştum.

"Merhaba canım. Benim." "Kimsin?"

"Sig."

Sesi boğuktu. "Ah. Evet. Bir an için Voldemort'a benzedin..."

Ne? Kıkırdadım. "Pekala."

"Bekle... Seni şimdi görüyorum. Güzel

görünüyorsun." "Teşekkür ederim."

"Yakışıklı."

Gözlerimi sildim. "Teşekkür ederim," dedim yarı ağlayarak, yarı gülerek.

"Ne oldu?" diye sordu, farkındalık yavaş yavaş yerini anestezinin sersemliği. Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Bebek iyi mi?"

"Evet. Bir oğlunuz oldu. Onunla ilgili her şey yolunda. Sen de iyi olacaksın."

"Nerede o?" diye homurdandı.

"Şu anda yenidoğan yoğun bakım ünitesinde, ama sadece önlem olarak." "Bir oğlan mı?" Gözleri yaşlarla doldu.

Elimi saçlarında gezdirdim. "Ağlama, Abby. Çok şey atlattın."

"Neden onunla birlikte değilsin? Sana ihtiyacı var."

"O emin ellerde. Olmam gereken yerdeyim." Boğazını temizledi. "Bana ne oldu?"

"Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Beni ameliyata alana kadar her şeyi. Kan kaybettiğimi söylediklerini duydum."

Başımı salladım. "Sana kan nakli yapmak zorunda kaldılar. Bu senin hayatını kurtardı."

"Hâlâ çocuk sahibi olabilir miyim?"

"Evet. Tanrı'ya şükür bebekten başka bir şey almak zorunda kalmadılar."

Gözyaşlarına boğuldu. "Seni bir daha göremeyeceğim diye çok

korktum." "Ağlama, aşkım. Sen buradasın. İyisin. Bebek iyi. Ağlama.

Şu anda bunlardan herhangi birini düşün. Mutlu şeyler düşünmeni istiyorum. Çok şey yaşadın ve iyileşmeye ihtiyacın var." Saçlarını okşarken burnumu çektim.

"O zaman neden ağlıyorsun?" Uygun bir cevabım yoktu.

Ben daha bir şey bulamadan, "Neye benziyor?" diye sordu.

"Britney'nin gözlerine sahip. Benim siyah saçlarıma. Ve senin savaşçı ruhuna."

"Vay canına." Gülümsedi, ama sonra soldu. "Yalnız kalmamalı Sig."

"Seni henüz terk etmek istemiyorum."

"Bir yere gidiyor gibi mi görünüyorum?"

Elini sıkarak gülümsedim. "Gidip onu kontrol edeceğim ve hemen geri geleceğim."

Kaşlarını çattı.

"Sorun ne Abby?" "Ben

de onu görmek

istiyorum."

"İzin verirlerse onu doğruca sana getireceğim."

"Lütfen," diye yalvardı. "Onunla tanışmak

istiyorum."

"Tamam." Onu öpmek için eğildim.

Dışarı çıktım ve hemşirelerden birine seslendim. "Biri beni yenidoğan yoğun bakım ünitesine yönlendirebilir mi? Oğlumu kontrol etmek istiyorum."

"Tabii ki." Hemşire yolu gösterirken, "Abby'yi kısa süre içinde 2-10 numaralı odaya taşıyacağız, yani döndüğünüzde muhtemelen iyileşme sürecinde olmayacak," dedi.

"İki-on," diye tekrarladım, bunu hafızama kazı mıştım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Yenidoğan yoğun bakım ünitesine girerken danışmadaki kadına "Bu Bebek Knickerbocker'ın babası," dedi.

Acil durum nedeniyle taşıyıcı anneliği açıklama şansımız olmadığını fark ettim. Abby'nin bebeğin annesi olduğunu varsaymışlar ve ona kendi soyadını vermişlerdi.

"Yeni doğan kreşine yeni taşındı." Kadın gülümsedi. "Neden taşındı?" diye sordum.

"Buradan mezun oldu. Burada olmasına gerek yoktu."

Rahat bir nefes aldım.

"Beni takip edin," dedi hemşire çıkarken.

Farklı bir koridordan geçerek loş ışıklı başka bir odaya girdik. Bir hemşire köşede oğlum olduğunu tahmin ettiğim bir bebekle ilgileniyordu. Yanına gittik, tekerlekli şeffaf plastik bir beşiğe benzeyen bir şeyin içinde yatıyordu.

Hemşire tekrar, "Bebek Knickerbocker'ın babası geldi," diye anons etti.

Onunla ilgilenen kadın gülümsedi. "Size bir bilezik getireyim, böylece onu almakta zorluk çekmezsiniz. Bekle." Bir bileklik bastı.

beyaz plastik bir şeride yapıştırmadan önce etiketledi. Daha sonra bileğime sardı. Üzerinde sayısal bir kod, doğum tarihi ve Abby Knickerbocker yazan bilekliğe baktım.

Oğlum mavi ve pembe çizgili beyaz pamuklu bir battaniyeye sarılmıştı. Onu beşikten dikkatlice kaldırdı ve bana uzattı. Sıcak hissediyordu. Onu doğduktan hemen sonra kucağıma almış olmama rağmen, bu bana ilk kezmiş gibi geldi. Kendimi tamamen hazır hissediyordum. Onunla tanışmanın büyüklüğünü daha önce takdir edememiştim.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Sesime karşılık verir gibi bir ses çıkardı. Gözleri odanın içinde dolaşmaya başlamadan önce kısa bir süre bana baktı.

"Şu haline bak. Sen mükemmelsin." Başparmağımı minik parmaklarının üzerinde gezdirdim, uzun tırnaklarına hayran kaldım. "Birkaç nedenden dolayı özür dilemek zorundayım," dedim ona. "Birincisi, çünkü *ben* senin sıkışıp kaldığın babanı. Ve ayrıca ne yaptığımı bilmediğim için. Leo amcanı ve Felicity teyzeni yardım ve tavsiye için çok rahatsız edeceğim. Bunu birlikte çözmemiz gerekecek, sen ve ben. Ama elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Kalbim daha önce hiç yaşamadığım türden bir sevgiyle doldu. Sanki şimdiye kadarki hayatımın her saniyesi beni bu ana getirmek içinmiş gibi hissettirdi. "Annen Britney burada olmadığı için de özür dilemek zorundayım. Seni bu dünyaya onsuz getirmek benim fikrim değildi. Ama burada olmanı engellemediğim için çok mutluyum. Artık bizimle olduğuna göre, başka bir şey düşünemiyorum. Çünkü şu haline bak. Olman gerekiyordu, değil mi? *Hepsi* haklıydı, seni gördüğümde gitmene izin veremeyeceğimi söyleyen herkes. Seni kimseye teslim etmeyi hayal bile edemiyorum, büyükanne ve büyükbabana bile." Küçük yüzünü kendime yaklaştırdım ve minik burnunu öptüm. "Yani... senin için ne yazık ki, bana kaldın." Gülümsedim. "Bu arada adım Sigmund. Ama sen bana baba diyebilirsin. Ya da O Hıyar. Ne dersen de. Bu senin baban olduğum gerçeğini değiştirmeyecek."

İnledi.

"Seni doğuran güzel bir kadın var. Seninle tanışmak istiyor. Ona gitmeli miyiz? Bence gitmeliyiz. Belki de bu yüzden etrafına bu kadar çok bakıyorsun. Nerede olduğunu merak ediyorsun, bunca zamandır içinde kamp kurduğun o sıcak bedenin, değil mi? Onu görene kadar bekle. O bir bomba."

Alnından öptüm. "Tanrım, seni seviyorum küçük dostum."

Sonra arkamdan bir ses duydum.

"Ziyaretçi mi kabul ediyor?"

Döndüğümde Phil ve Kate'in orada durduğunu

gördüm. "Merhaba." Gururla gülümsedim.

"Aman Tanrım." Kate torununa ilk kez bakmak için eğildiğinde ağzını kapattı. "Tıpkı sana benziyor." Güldü.

"Zavallı küçük piç, değil mi? Ama en azından Britney'nin gözlerine sahip."

"Haklısın. Öyle," dedi, sesi gözyaşlarıyla titreyerek. Phil baktı aşağı at ve Bilezik etrafında benim oğlunun Bilek.

"Knickerbocker, ha?"

"Hiçbir şeyi açıklayacak vaktimiz yoktu, o yüzden giriş yaparken kimliğine bakarak Abby'nin soyadını verdiler. Her şey çok hızlı gelişti. Bu konuya girecek enerjim yoktu ve kafa karışıklığına neden olmak istemedim." Bebeği Kate'e uzattım. "Onu kucağına almak ister misin?"

Gözleri büyüdü. "Gökyüzü mavi mi?"

Kıkırdadım ve onu dikkatle kollarına yerleştirdim.

Phil omzunun üzerinden eğildi. "Hey, küçük dostum. Bu senin deden."

"Büyükbaban tam bir top toplayıcı. Umarım hazırsındır." Elimin tersini oğlumun yanağına sürttüm. "Abby'yi gördün mü?"

"Geldiğimizde doğruca odasına gittik. Yaşadığı cehennemi düşünürsek iyi görünüyor."

"Onu kaybedebilirdik. Onu da. İnanılmaz derecede şanslıydık." Gözlerim tekrar acımaya başladı. "Sevdiğim başka bir kadını kaybetmeye dayanamazdım."

"Vay canına." Kate bana gülümsedi. "Onu seviyorsun. Bu beni çok mutlu ediyor."

"Hâlâ çözmem gereken *çok şey* var Kate. Ama artık oğlumu büyütmek istediğimden eminim. Umarım sorun olmaz."

"Bunu biliyorduk Sig." Phil güldü.

"Biliyor muydunuz?"

Birbirlerine baktılar ve gülümsediler.

"Evet, elbette biliyorduk," dedi Phil. "Her halükarda çok heyecanlanacaktık ama içten içe biliyorduk. Size yardım etmek için yılın büyük bölümünde burada olmayı planlıyoruz. Hepimiz ondan keyif alacağız ve bunu birlikte yaşayacağız."

Kalbim kabardı ve daha fazla bekleyemedim. "Onu Abby'ye götürmem gerekiyor. Onunla henüz tanışmadı."

"Git." Kate oğlumu bana geri verdi. "Abby ile özel olarak tanışın. Bize ihtiyacın olursa burada olacağız. Önümüzdeki birkaç gün için yolun aşağısındaki otelde bir oda ayırttık. Kahve içmeye gideriz ve birazdan sizinle buluşuruz."

Hemşireye seslendim. "Onu Abby'yi görmeye götürüyorum. Sorun olur mu?"

"O bileklik takılı olduğu sürece, onunla tesis içinde herhangi bir yere gidebilirsin." Gitmeden önce beni durdurdu. "Yemek yemesi gerekecek. Abby'nin emzirmeyi planlayıp planlamadığını biliyor musun?"

"Sanmıyorum, hayır."

Mama olduğunu tahmin ettiğim bir şişe uzattı. "Önümüzdeki on dakika içinde bunu ona verin. Beslenmesinde bir sorun olursa bize haber verin."

Aldım. "Teşekkür ederim."

Oda 210'u bulmak için koridorda ilerlerken kendimi bir rüyanın ortasındaymişim gibi hissettim; kâbus gibi başlayıp inanılmaz bir şeye dönüşen bir rüyanın.

"Onunla tanışmaya hazır mısın, küçük adam?"

BÖLÜM 50

Sig

Parça 50: Celine Dion'dan "A New Day Has Come"

Abby'nin odasının kapısı hafifçe açıktı. İçeri girmeden önce usulca, "Tık, tık," dedim.

Abby oturmak için mücadele etti. "Yeterince uzun sürdü..." Bebeği almak için ellerini uzatırken elleri titriyordu. "Bu kadar gergin olduğuma inanamıyorum."

Onu dikkatlice kollarına yerleştirdim.

Ona baktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Merhaba yakışıklı. Beni hatırladın mı?"

Oğlumun gözleri açıldı ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde odaklandı. *Vay canına.*

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Keşke bundan kendime pay çıkarabilseydim. Ama ben sadece kuluçka makinesiyim." Gülümsedi. "Umarım kalışından keyif almışsındır, küçük adam. Sonunda her şey ters gitse de elimden geleni yaptım." Sesi titriyordu. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

Ondan başka hiçbir yere bakmamaya devam etti. Onu tanıdığından emindim. Yüzünü onun yüzüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Bu kadın onun için neredeyse canını veriyordu. Bunu tam olarak kavrayamamıştım.

"Onu çok seviyorum," diye itiraf etti. "Buna iznim var mı?"

Kalbim onun için sevgiyle doldu. "Onu sevmesine izin verilen herkes arasında, sen bu listenin en başındasın." Elimi saçlarında gezdirdim. "O sadece senin sayende burada. Sen benim kahramanımsın, Abby."

Onu nazikçe salladı. "Kısa sürede hep birlikte çok şey atlattık, değil mi?"

"Sana nasıl baktığına baksana. Sen olduğunu biliyor." İşaret parmağımı uzattım ve o da küçük parmaklarını parmağımın etrafında kıvırdı. "Bu arada onu alıyorum," diye duyurdum.

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet, Sigmund. Bundan hiç şüphe etmedim."

"Benden başka herkes bunu biliyor gibiydi."

Elimde tuttuğum şişeye baktı. "Bunu ona vermemiz mi gerekiyor?"

"Hemşire yemek yemesi gerektiğini söyledi." Şişeye uzandı. "Dur ben deneyeyim."

Abby biberonun ucunu ağzına yaklaştırdı, dudaklarına hafifçe sürttü ama o başını iki yana sallayıp biberonu almayı reddetti. Sonra ağlamaya başladı. Oğlumun ağladığını ilk kez duyuyordum. Onu ilk kez bana getirdiklerinde bile ağlamamıştı. Dışarı çıktığında orada olamadığım için o kısmı kaçırmış olmalıyım.

Abby bana mamayı geri verdi ama şeytani biberon gözden kaybolursa bile ağlamaya devam etti. Birkaç dakika sonra yüzünü Abby'nin göğsüne sürtmeye başladı.

"Onu mu arıyor?" diye sordum.

"Sanırım öyle." Dikkatini ondan bana çevirdi. "Onu beslemeye çalışayım mı?"

"Bunu yapar mısın?"

Başını salladı. "Yapmak istiyorum." "Bu harika olur."

Abby hastane önlüğünü açtı ve patlamaya hazır görünen güzel göğüslerini çıkardı. Meme ucunu Abby'nin ağzına dayadı ve Abby hayretle meme ucunu tutup emmeye başladı.

"Aman Tanrım." Abby'nin çenesi düştü. "Yapıyor. İşe yarıyor."

Onu ilk kez görmenin yanı sıra, bu özverili hareket şimdiye kadar tanık olduğum en büyük mucizeydi.

Abby ve ben ikimiz de emen bu küçük adama odaklanmıştık. Ona ve onu mümkün kılan iki kadına duyduğum sevgi içime aktı. Bu, sevginin katlanarak arttığı güçlü bir üçlüydü ve ben bunu hak etmediğimi hissediyordum.

Sonunda bebek, memesi hâlâ ağzındayken uykuya daldı. "İyi gitti."

Bana döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

"Meyve suyunu seviyor." Omuz silktim. "Ona veremem. Sanırım bu İngiltere'de kalman gerektiği anlamına geliyor." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ama sadece bu yüzden değil. Çünkü sana umutsuzca aşığım Abby. Bu gecedan önce, bencil görünmeden kalmana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Artık açgözlü görünmek umurunda değil. Sana ihtiyacım var, onun için değil, kendim için. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Seni çok seviyorum. Seni kaybedebileceğimi düşündüğüm zamanki kadar hiç korkmamıştım."

"Ben de seni seviyorum." Elini yanağıma götürdü. "Ve onu seviyorum. Doğum yaptıktan sonra nasıl hissedeceğimden emin değildim. Ama o benim oğlummuş gibi hissediyorum Sig. Bırakın uçağı binip onu tamamen geride bırakmayı, hemşireye geri vermek bile istemiyorum. Sanırım benimle olmak istemeseydin, onu çalmak zorunda kalabilirdim." Güldü.

"Ve eğer benimle birlikte olmak istemeseydin, seni geri kazanmak için her şeyi yaparken onu göğsümde bir taşıyıcıda Amerika'ya götürmek zorunda kalabilirdim." Yanağından öptüm. "Bunu seninle yapmak istiyorum Abby. Her seferinde bir gün yaşayacağız. Birlikte çözeceğiz. Oğlumuzla konuştum bile. Berbat etmemi beklemesi gerektiğini biliyor. Umarım o da sana aynı toleransı gösterir."

Kıkırdadı. "Bir isme ihtiyacı olacak, biliyorsun."

Ah! Bu güzel olurdu, değil mi? "Ona ne isim vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

"Benim var." Abby gülümsedi. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bence ona Alexander adını vermeliyiz-Britney'nin soyadı ve bir erkek için güçlü bir ilk isim."

"Ona Alex diyebiliriz." Süt komasından uyanmaya başlayan oğluma baktım. "Evet. Bu mükemmel."

"Onun gibi mükemmel." Abby ona gülümsedi. "Hey, Alex. Adını sevdin mi?"

Gözlerini açtı ve oğlumun kulağına fısıldadım, "Sana onun bomba gibi olduğunu söylemiştim."

"Benden mi bahsediyordunuz?" Abby sırttı. "Hastane personelinden hiçbirine taşıyıcı anne olduğumu söylemedin, değil mi? Hepsi benim onun annesi olduğumu varsaydı. Ben de onlara aksini söylemedim."

"Hayır. Fırsat olmadı. Zaten onları ilgilendirmez, değil mi?"

Bir hemşire geldi. "Ben de tam kontrol etmeye geliyordum. Mamayı aldı mı?"

Abby, "En azından şimdilik buna gerek yok," dedi. "Onu emzirdim. Çok kolay bağlandı ve şimdi tok görünüyor."

"Ah. Bu harika. Kocanız bunu yapacağınızı düşünmemişti. Şansınızın yaver gitmesine sevindim. Pek çok yeni anne zorluk yaşıyor. İhtiyacınız olursa size yardımcı olabilecek bir emzirme danışmanımız var."

"Teşekkür ederim," dedi. "Umarım olmaz." "Abby doğuştan yetenekli," dedim.

"Göğsümü çıkarmaktan başka bir şey yapmadım." Omuz silkti.

"Benim için de her zaman işe yarar." Göz kırptım.

Hemşire boğazını temizledi. "İsmi ve doğum belgesi için evrakları buraya bırakacağım. Birazdan hayati değerlerinizi kontrol etmek için biri gelecek."

Hemşire gittikten sonra evrakları ve kalemi aldım. "Alayım mı?"

Abby başıyla onayladı. "Devam et, *kocacığım*."

Bilgileri girmeye başladım. Göbek adı için *Knickerbocker* yazdım.

Alexander Knickerbocker Benedictus

Abby'nin gözleri büyüdü. "Ona göbek adı olarak benim soyadımı mı veriyorsun?"

"Bu küçük adamı hayata getirmek üç kişilik bir çabaydı. İsmi de bunu yansıtmalı, üçümüzün soyadını. İki annesi ve babası. Hepimiz olmasaydık o burada olamazdı."

Gözleri yaşardı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, aşkım. Her şey için. Farkında bile olmadığım bir hayali gerçeğe dönüştürdüğün için."

Gözlerini sildi ve odanın köşesini işaret etti. "Bana hastane çantamı getirebilir misin?"

"Evet." Ayağa kalktım. "Elbette."

Çantayı açtım ve o yumuşak bir oyuncak çıkarmak için uzanırken ona doğru çevirdim. "Bunu onun için yaptırım," dedi ve bana uzattı. Çiçek desenli küçük bir zürafaydı.

"Bunu yapmak için ne zaman vaktin oldu?" "Amerika'da sipariş etmiştim."

"Zürafa..." Dedim ki.

"Britney'nin sana eskiden böyle seslendiğini söylediğini hatırlıyorum. Dışındaki malzeme onun pijamalarından. İnternette, vefat eden sevdiklerinin kıyafetlerinden doldurulmuş hayvanlar yapan bir kadın buldum. Kate'ten Britney'e ait bir şey istedim, böylece onun için bir şey yapabilirdim. Kız desenli olduğunu biliyorum ama o sırada bir oğlumuz olacağını bilmiyordum ve annesi bunların en sevdiği pijamalar olduğunu söyledi."

Boğazımdaki yumruyu yutarak zürafaya baktım. "Bunun anlamı çok büyük."

Abby oyuncacı Alex'in yanına koydu. Yüzünü ona doğru çevirdi ve zürafanın burnunu ağzına aldı.

BÖLÜM 51

Abby

Parça 51: Diana Ross ve Lionel Richie'den "Endless Love"

Henüz hastaneden çıkmama izin verilmemiş olsa da normal kıyafetler giymek çok iyi hissettiriyordu.

Sig'in ailesi Alex'le tanışmaya geldikten sonra az önce gitmişlerdi. Şaşırtıcı derecede hoş bir ziyaret olmuştu. Rosemary yumuşamış görünüyordu. Sanırım torununuzla ilk kez tanışmak insana bunu yaptırıyor.

Sig onları uğurladıktan sonra döndü ve pencere kenarında karşımdaki sandalyeye oturdu. Hastanede geçirdiğim birkaç günün ardından çok daha dinlenmiştim ve sonunda kendimi onunla bir şeyler konuşmaya hazır hissediyordum. "Bir itirafım var..." Bebek Alex kollarımda uyuklarken başladım. "Sana hiç söylemediğim bir şey var. Noel'den itibaren ruh halimin biraz değişmesinin nedeni buydu."

Gözlerini kırıştırdı, endişeli görünüyordu. "Pekâlâ..."

"Kate ve Phil'in Britney'nin eski dizüstü bilgisayarını bana nasıl verdiklerini biliyor musun?" "Öyle mi?"

"E-postalarımı ilk kez giriş yaptığımda *onun* hesabı çıktı."

"Oh." Sanki bunun nereye varacağını biliyormuş gibi gözlerini kısa bir süre için kapattı.

"Evet," diye devam ettim. "Hâlâ giriş yapmıştı. Senden gelen düzinelerce e-posta gördüm. Beni ilgilendirmezdi ama sadece bir tanesine tıkladım."

Yutkundu. "Ne yazıyordu?"

"Ona kimseyi onu sevdiğin gibi sevemeyeceğini söylemişsin. Bu bana yapıştı. Seni ne kadar seversem seveyim, sadece bir teselli ödülü olacağıma kendimi inandırmıştım."

Ağzını açtı ama ben parmağımı uzattım. "Bırak da bitireyim." Sig kasvetli bir şekilde başını salladı.

"Artık öyle hissetmiyorum. Seninle bu konuda konuşmadan, ona söylediğin özel sözleri senin nasıl hissedebileceğini ölçmek için kullanmam adil değildi. O zamanlar çok hormonluydum ve gelecek için korkuyordum, kaderimde seni kaybetmek olduğundan emindim. Seni çok seviyordum ve senin de beni asla aynı şekilde sevmeyeceğinden korkuyordum."

"Neden bana neler olduğunu anlatmadın?"

"Dürüstçe mi? Özel e-postalarından birini okuduğumu itiraf etmek istemedim." Omuz silktim. "Ve sanırım korkularımın gerçek olabileceğini de duymak istemedim. Bu beni her şeyden çok korkuttu."

Sig ayağa kalktı ve yatağın yanına gelerek elini yanağıma koydu. "Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmeyeceğim doğru. Ama *aynı zamanda* kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim *de* doğru. Bu bir ya-ya da durumu değil. Her birinize olan sevgim paralel, birbirini dışlayan ve asla kıyaslanamayacak kadar farklı." Nefes verdi. "Britney'e yazmak bir anlamda onu canlı tutmanın bir yolu oldu. Kimseyle rahatça konuşamadığım zamanlarda düşüncelerimi toparlamama ve duygularımı serbest bırakmama yardımcı oldu. Açıkçası kimsenin o e-postalardan haberdar olacağını düşünmemiştim."

"Bence bu çok güzel." Elini tuttum. "Ve bunu bana açıklamak zorunda değilsin."

"Sana en son gelenlerden bazılarını göstermem önemli."

"Bunu yapmana gerek yok Sig. Bu beni ilgilendirmez."

"Ben artık senin işinim." Gözlerimin içine baktı. "Biz birbirimizin işiyiz. Alex'i kurtarmak için neredeyse hayatını veriyordun. Bilmeye ya da görmeye hakkın olmayan hiçbir şey yok Abby. Gerçekten."

Telefonunu çıkardı ve bana uzatmadan önce göz gezdirdi. "İstediğin kadarını oku. Senden saklayacak bir şeyim yok.

Aslında dün gece sen uyurken ona yazdım. Bununla başla ve acele etme." Ayağa kalktı. "Gidip kahve alacağım, seni biraz yalnız bırakayım."

Ben itiraz edemeden odadan çıktı. Aşağı baktım ve tereddütle ona gönderdiği en son e-postaya tıkladım.

Sevgili Britney,

Nereden başlasam?

Tebrikler anne. Oğlumuz geldi. Adı Alexander, senin soyadından geliyor. Ona Alex demeyi planlıyoruz. Ama sen bunları biliyorsundur. Varlığını son kırk sekiz saattir hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Gözlerini senden almış. Sanki yeniden ruhuna bakmak ve bana baktığını görmek gibi. Bu inanılmaz bir duygu. Hayatımın en zor ama en güzel ikinci gününden, onun doğduğu günden sonra tünelin ucundaki ışık.

Onu kaybedebilirdik. Abby'yi kaybedebilirdik. Hiç bu kadar korkmamıştım, ama belki de kalbimde ruhunun her zaman benimle olduğunu bildiğim için bunu başardım. Dua ettim ama seni kurtarmadığında Tanrı'ya olan güvenimi kaybettim. Bu yüzden beni dinleyip dinlemediğini merak ettim. Öyle görünüyordu. Yoksa sen miydin? Çocukluk aşkın Heath Ledger'la oynaşmadığın zamanlarda orada bazı ipleri sen mi çekiyordun?

Şu anda oğlumuzun uyumasını izlerken, bunun olmasını engellemeye çalışmamın nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Onu bu dünyaya sensiz getirmekten korkuyordum. Ama buradasın, değil mi? Onun içindesin. Onun içinde yaşıyorsun. Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Senin neden bir melek olman gerektiğini ve benim neden burada askerlik yapmam gerektiğini asla bilemeyeceğim. Ama senin ruhun tarafından kutsanmaya devam ettiğim için çok minnettarım.

Bana Abby'yi göndermiş olmanı da yadırgamazdım. Benim için kimin mükemmel olacağını sadece sen bilebilirdin. Beni hayata döndürmek için ihtiyacım olan kişiyi sadece sen bilebilirdin. Ne de olsa sen olmasaydın aşkın ne olduğunu asla bilemezdim, Abby'ye karşı uzun zamandır hissettiğim aşkın bu olduğunu fark edemezdim. Hayatım boyunca iki aşkla kutsanmış olduğum için ne kadar şanslıyım? Bunu hak etmek için ne yaptım?

Sana söz veriyorum, oğlumuz annesinin kim olduğunu, babasının seni ne kadar sevdiğini her zaman bilecek. Annene henüz doğmamış çocuğunla yaşamak istediğini söylediğinde, Alex'i o gelmeden önce bile nasıl sevdiğini. Şu anda uyuyan Alex'e bakarken, sana duyduğum sevgiyle dolup taşıyorum. Ve onun hemen yanında uyuyan kadına da sevgiyle dolup taşıyorum.

onu -senin bir parçanı- bu dünyaya getirdim. Senden bir parçayı bana geri getirdi.

Britney, aşkım, bu dünyayı terk etmeye yakın olduğunu bildiğinde, bir gün yeniden sevmeye açık olacağıma dair bana söz verdirdin. Gözlerinin içine baktım ve sana bunun asla olmayacağını, imkansız olduğunu söyledim. O zamanlar buna inanıyordum. Şimdi anlıyorum ki bu konuda başka bir seçeneğim yokmuş. Her ne kadar başka birine aşık olmak istemesem de, oldum. Hem de çok derinden ve koşulsuz olarak. Lütfen bunun seninle paylaştıklarımızı ve sana olan sevgimi hiçbir şekilde azaltmadığını bil. Beni bugün olduğum adam yaptın. Beni sevmeye yeteneğine sahip biri yaptın.

Hayatımın geri kalanını oğlumuzu olabileceği en iyi adam olarak yetiştirirken seni gururlandırarak geçireceğim. Merak etme, ona gençken yaptığım her şeyin tam tersini yapmayı öğreteceğim.

Yakında yazacağıma ve seni her adımdan haberdar edeceğime söz veriyorum.

Şimdilik hoşça kal, meleşim.

*Sevgiler,
Sigmund*

BÖLÜM 52

Abby

Parça 52: Colbie Caillat'tan "I Do"

Sig'in geri dönmesi biraz zaman aldı. Tüm o e-postaları incelediğimi düşünmüş olmalı ama ben sadece bir tanesini okumuştum. Diğerlerinin ne söylediği önemli değildi çünkü görmem gereken her şeyi görmüştüm. En son gelen mesaj her şeyi anlatıyordu.

Alex hâlâ kollarımda uyurken gözlerimi kapattım ve dürüst sözlerinin bende uyandırdığı duyguların içimden akıp gitmesine izin verdim.

Sig nihayet geri döndüğünde, sesi beni meditasyon halimden çıkardı. "İstersen sana otomattan biraz kraker getirdim."

"Teşekkürler."

Yatağımın yanında durmuş, elinde kahve fincanı, bir şey söylememi bekliyor gibiydi.

"Ona benim hakkımda yazdığın için çok duygulandım," dedim uyanan Alex'i göğsüme koyarak. "Ama beni sevdiğini kanıtlamak için e-postaları bana göstermene gerek yoktu."

"Gitmeden önce bana söylediklerine bakılırsa, öyle görünüyordu."

"Amerika'dan döndükten sonra kendimi güvensiz hissettiğim doğru olsa da, şu son birkaç haftada çok şey değişti; benimle ilgilenme şeklin, beni kaybedebileceğini düşündüğünde gözlerindeki panik, doktorlara beni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaları için yalvarma şeklin." Gülümsedim. "Beni bayıltmadan önce onlara ne söylediğini duydum. Şimdi hepsini hatırlıyorum Sig. Ve bana bir şey olursa, Alex'i kurtarabilirlerse sadece bir etki yarattığımı değil, aynı zamanda senin tarafından sevildiğimi de bilerek bu dünyadan ayrılacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Bir kişiye duyulan gerçek sevginin bir başkasına duyulan sevgiyle kıyaslanmasına gerek yoktur. Çünkü birini sevebileceğiniz sınırlı bir miktar yoktur. Sonsuzdur."

"Oh, benim tatlı Abby'm." Kollarını bana doladı. "Seni sonsuz seviyorum."

"Ayrıca... rastgele..." O bıraktıktan sonra söyledim. "Eğer başarırısam bu konuda bir kitap yazacağıma dair kendime söz verdim. Ölmek üzereyken düşündüğün şeyler çok ilginç."

"Çok güzel bir hikâye olurdu."

"Sonuçta bu bir aşk hikayesi."

"Öyle, değil mi?" Gözleri parlıyordu.

Kapı çalındı.

"İçeri gelin," diye bağırdı.

Phil, Kate ve Lavinia içeri girdiler.

"Özel teslimat," dedi Phil. "Bakın kimi getirdik."

Lavinia siyah paltosu ve pembe şapkasıyla çok sevimli görünüyordu. "Onu getirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

Lavinia ellerini çııptı. "Küçük Alex'le tanışmak için can attığımı biliyorsun."

Bebeği Sig'e uzattım, o da Lavinia'nın yanına götürdü. "İşte burada." Alex'i onun kollarına bıraktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Babasından bile daha yakışıklı." Lavinia Alex'e sevgiyle baktı. "Seninle tanışmayı ne kadar çok istiyordum, küçüğüm." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Ağlama, yaşlı kadın. Enerjini ona bakmama yardım etmek için saklamalısın," diye çıkıştı Sig.

"Eğer bu hastaneye düşersem, en azından doğru yerdeyim ve bir oğlun olduğu günü göreceğ kadar yaşadığımı söyleyebilirim. Uzun zamandır işler iyi görünmüyordu Sigmund. Ama senin adına çok mutluyum..." Odanın etrafına bakındı. "Hepiniz için. Sizi oğlummuşsunuz gibi seviyorum. Bu da onu benim fahri torunum yapıyor."

Sig'e baktım. "Lavinia, aslında düşünüyordum da... annem artık burada olmadığına göre, Alex'in benim tarafımı temsil edecek *gerçek* bir büyükanneye ihtiyacı olacak. Sana nine demesinin bir sakıncası olup olmadığını merak ediyordum."

Lavinia daha fazla gözyaşı dökmemek için kendini zor tutarken gözleri cam gibi oldu. "Bir torun sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Sig onun sırtını sıvazladı. "Seni seviyoruz çılgın kadın."

Phil ve Kate kulaktan kulağa gülümsedi ve birkaç saniye sonra Leo ve Felicity kapıda belirdi.

Felicity'nin elinde kocaman bir buket çiçek vardı. "Umarım şimdi iyi bir zamandır?" "Hey!" Onlara el salladım. "İçeri gelin!"

Hâlâ Alex'i tutan Lavinia'nın yanına gittiler.

Leo, "Oğluna baktığıma inanamıyorum Sigmund," diye söylendi. "Cehennem dondu, hem de en iyi şekilde."

Tüm oda oğlumuzun etrafında toplanmışken cep telefonum çaldı. Babamdan gelen bir FaceTime çağrısıydı. Cevap verdim ve ekranda onun yüzü belirdi.

"Selam baba. Bir oda dolusu insanla konuşuyorsun, bu yüzden suçlayıcı bir şey söyleme."

"Ah, beni çok iyi tanıyorsun. O hıyar seninle mi?"

"Evet."

Sig babamın onu görebileceği şekilde yürüdü.

"Hey, Sig." Babam el salladı.

Sig'in gözleri büyüdü. "Sanırım ilk kez gerçek adımlı söyledin."

"Artık aileden sayılırız. O yüzden takma adımlı bırakayım dedim. git."

"Gerek yok. Bunu çok sevdim. Her halükarda uygun."

"Nasıl hissediyorsun Abby?" diye sordu babam.

"Hâlâ yürümekte biraz zorlanıyorum ama her geçen gün daha iyiyim." "Orada olamadığım için çok üzgünüm, tatlım."

"Sorun değil baba. Kimse Alex'in geleceğini tahmin edemezdi.

Erken. Bu arada, onun adı bu. Size söylediğimi sanmıyorum. Birkaç hafta sonra geldiğinde görüşürüz."

Babamın hayatımı kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bilmesine izin vermemeyi seçmişim. Acil sezaryen olmak zorunda kaldığımı biliyordu ama sağlık açısından hâlâ savunmasız olduğu için endişelenmesini istemiyordum. Bir gün ona plasenta dekolmanı ve kan transfüzyonundan bahsedecektim ama yakın bir zamanda değil.

"Alex harika bir isim. Durumu nasıl?" diye sordu.

"Harika gidiyor baba. Ama sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam..."

Babamla doğumdan hemen sonra konuşmuştuk ama ona son gelişmeleri anlatmamıştım.

"Burada, İngiltere'de kalmaya karar verdim. Alex'e aşığım. Ben de Sig'e aşığım. Onlar benim ailem ve bana burada ihtiyaçları var."

Babam hemen bir şey söylemedi, bu yüzden üzgün olabileceğinden korktum.

"Bu parayı alamayacağın anlamına mı geliyor?" Birkaç saniye durakladıktan sonra kahkahayı patlattı. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum."

"Merak etmeyin. Şeytan Köpekleri ve öpücüklerle ona *çok* iyi bir tazminat ödeyeceğim."

Babam gülümsedi. "Bu harika bir haber tatlım. Senin adına sevindim."

"Böyle hissetmen beni rahatlattı. Benim adıma mutlu olsan bile belki biraz üzülsün diye düşünmüştüm."

"Abby, bunun olacağını bir mil öteden anlamıştım."

"Bu, istediğim şekilde senin yanında olamayacağım anlamına geliyor. Ayrıca dükkânı yeniden açma hayalimin de ölmek zorunda kalacağı anlamına geliyor."

Başını iki yana salladı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Annen şu anda senin adına çok mutlu olurdu. Düşüneceği son şey dükkân olurdu. Bölgedeki diğer satıcıları aramaya başlayacağım, bakalım ellerinde ne kadar stok var. O küçük bebek dışında hiçbir şey için endişelenme."

"Umarım emekli olduğunda buraya taşınmanı sağlayabiliriz. Alex'in büyükbabasına ihtiyacı var."

Phil telefonla konuşmak için bana doğru eğildi. "Sen büyükbaba olabilirsin. Ben de Huysuz olurum."

"En iyi arkadaşım ile bir torun paylaşacağım hiç aklıma gelmezdi." Babamın gözleri cam gibiydi.

Phil sırtıttı. "Hayatın dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmesi ne kadar çılgınca, değil mi?"

"Onun büyükbabası olmaktan onur duyuyorum," dedi babam. "Ve kesinlikle kıcımlı kaldırıp oraya gitmem gerekecek çünkü tüm önemli dönüm noktalarını kaçırmak istemiyorum."

"Kaçırmayacağın bir dönüm noktası var Roland," diye araya girdi Sig. "Çünkü şu anda gerçekleşmek üzere."

"Neymiş o?" Babam sordu.

Kafam karışmış bir halde Sig'e baktım.

"Hazır seni telefonda yakalamışken bir şey sormam gerekiyor," dedi Sig. "Tamam mı?"

Nefesini içine çekti. "Kızınızı evlendirmek için izninizi alabilir miyim?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Ne oldu?*

Babamın gözleri kocaman oldu. "Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim." Sig titrek bir nefes verdi. *Gergindi*. "Bunun normalde özel olarak yapıldığını biliyorum," dedi babama. "Ama bekleyemem. Seni bu gece aramayı planlamıştım. Ama şu anda telefonda olduğun için ve benim için önemli olan insanların çoğu burada olduğu için, neden olmasın diye düşündüm. Her neyse, senin onayın olmadan bunu yapamam."

Babam kıkırdadı. "En büyük engelinin ben olduğumu sanmıyorum dostum. Abby'nin istediği buysa, elbette benim onayımı alacaksın. Ama bence ona sorup öğrenmeniz gerekiyor."

"Siz öyle diyorsanız efendim..." Sig elini cebine attı ve küçük, siyah kadife bir kese çıkardı.

Aman Tanrım. Bu gerçekten şimdi mi oluyor?

Sig bana döndü. "Abby, bugün bunu beklemediğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, eve gidip yerleşmemizi bekleyecektim. Ama baban telefundayken, şimdiki zaman gibisi yok." Yatağının yanında diz çöktü. "Annemle babamı dışarı çıkarırken anneme artık aramızda sır olmayacağını söyledim. Ona sana evlenme teklif etmeyi planladığımı söyledim. Öğle yemeğine geldiği gün bizi savunduğunda ve hamileliğimi öğrendiğinde benim için doğru kişinin sen olduğunu anladığını söyledi. Annem planlarımdan haberi bile olmadan bugün bana bir hediye getirmiş." Kesenin iplerini gevşetti. "Muhtemelen o da bugün evlenme teklif edeceğimi beklemiyordu. Ama bu yüzük cebimde bir delik açıyor. Senin parmağına ait ve onu sana vermek için beklemek istemiyorum." Maytabı çıkardı. "Bu bir aile yadigarı. Büyükanнемin evlilik yüzüğü. Büyükanнемiz ben ve Leo için çok özeldi. Büyükanнем en büyük destekçilerimden biriydi. Britney öldükten sonra yıkıldı ve doğal olarak benim için çok endişelendi. Görünüşe göre bu yüzüğü ölmeden önce anneme vermiş. Anneme, tekrar aşık olursam bunu *bana* vermesini özellikle tembihlemiş. Anneme bunun gerçekleşmesi için çok özel bir insan olması gerektiğine inandığını söylemiş. Evlilik yüzüğünün o kadına gitmesini istedi." Leo'ya döndü. "Bu da Nan'in favorisinin ben olduğumu kesin olarak kanıtlıyor."

Leo kıkırdadı ve orta parmağını kaldırdı.

Sig dikkatini bana geri verdi. "Seni çok severdi." Yüzüğü uzattı. "Seni seviyorum Abby, tüm kalbim ve ruhumla. Hayatımı kurtardın ve beni hayal edebileceğimden çok daha mutlu ettin. Alex ve ben sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Annesi olarak sana ihtiyacı var. Ve benim de sana karım olarak ihtiyacım var. Benimle evlenir misin?"

Odadaki tüm gülümseyen yüzlere bakarak bu anı içime çektim. Sonra Sig'e döndüm, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Seni çok seviyorum. Hayatımı ikinizle birlikte geçirmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum. Elbette yapacağım."

Yüzüğü parmağıma takarken elim titredi. Hayatımda gördüğüm en güzel yüzüktü; antika telkari tasarımlı sarı altın bir bant ve kusursuz görünen büyük, oval şekilli bir pırlanta. Kollarımı güzel erkeğime doladım ve odanın geri kalanının kaybolduğunu hissettim. Bir an için sadece o ve ben vardık.

"Ailemize hoş geldin Abby," dedi Leo.

"Sizin için daha mutlu olamazdım çocuklar!" Felicity bana sarılmak için yanıma gelirken ekledi. "Ben de seni yanımda tutabildiğim için çok mutluyum."

Elmas tepe ışıklarında parlıyordu. "Bu rüyadan uyanacağımı düşünüp duruyorum," dedim onlara.

Odaya girdiğini görmediğim bir hemşire, "Duymadan edemedim," dedi. "Tebrikler. İkinizin çoktan evlendiğinizi sanıyordum."

"Varsaydığınız çok şey var aslında, ama bizim için sorun değil." Sigmund bana göz kırptı.

BÖLÜM 53

Abby
Yedi Ay Sonra

Parça 53: Israel Kamakawiwo'ole'den "Somewhere Over the Rainbow"

Sig, işten çıkıp kapıdan içeri girdikten kısa bir süre sonra, "Git yaz," dedi.

Babası onu havaya kaldırıp hızla yere indirirken Alex kahkahalarla ciyakladı. Oğlumuz artık yedi aylıktı. Britney'nin gözlerine sahip olmasına rağmen, uzayan siyah saçlarıyla her geçen gün Sig'e daha çok benziyordu.

"Emin misin?" diye sordum. diye sordum. "Önce rahatlaman için sana bir kokteyl hazırlayabilirim." "Gerek yok. Bütün gün evde onunla birlikteydin. O evdeyken git şimdi. memnun ve beni görmekten mutlu."

Anne olduğumdan beri öğrendiğim bir şey varsa o da mola vermek için bir fırsat çıktığında bunu değerlendirmem gerektiği idi.

Alex'in çocuk odasına kaçtım ve köşedeki rahat mavi sallanan sandalyeye oturdum. Burası benim en sevdiğim yazma noktalarından biri haline gelmişti. Alex yaklaşık bir aylık olduğundan beri taşıyıcı annelik yolculuğumla ilgili bir kitap yazıyordum. Yazmak için çok fazla zamanım olmadığından, fırsat buldukça araya kelimeler sıkıştırmak zorunda kalıyordum.

Sig ve ben Alex'i hastaneden eve getirdiğimizde, oteli kalıcı evimiz yapmak yerine onun Londra'daki dairesine yerleşmeye karar verdik. Buradaki misafir odası Alex'in odası oldu. Uzun vadede daha büyük bir yere ihtiyacımız olsa da, şimdilik şehirde olmanın avantajları vardı. En sevdiğim mağaza ve restoranların yakınında yaşamayı seviyordum. Sonunda daha aile dostu bir yere, muhtemelen kırsalda bir yere taşınana kadar burada kalmaktan olabildiğince keyif alacaktım. Sadece doğru mülkü bulmamız gerekiyordu.

Yazmaya başladıktan yaklaşık yarım saat sonra kreşin kapısı yavaşça açıldı.

Sig tek başına girdi. O ayaklarımın dibinde diz çökerken ben de dizüstü bilgisayarımı yere bıraktım. Başını kucağıma koydu ve gövdemden göğüslerime, oradan da dudaklarıma doğru öpücükler kondurdu.

"Yazmam gerektiğini sanıyordum," diye mırıldandım boynuma sokulurken.

"Eve geldikten sonra öpücüğümü alamadığımı fark ettim, bu yüzden Alex'i mekanik salıncağa koydum ve almaya geldim."

"O salıncağı çok seviyor. Gün içinde öğle yemeği yiyebilmemin ya da tuvalete gidebilmemin tek yolu o." Ayağa kalktım. "Otur." Oturduğunda, salıncağın üzerinde ona yaslanacak şekilde pozisyon aldım.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni kendisine doğru itti. "Bugün seni özledim."

Ona sürtünürken inledim. "Evet, bunu söyleyebilirim."

"Alex'in yakında salıncaktan sıkılacağından emin olmasaydım, seni tam buraya, bu sandalyeye oturturdum," diye homurdandı. "Her neyse, bu sallanan sandalyeler benim yapmak istediğim türden bir sevişme için uygun değil."

"Bu gece yapacağım, değil mi?" "Eğer istiyorsan, evet."

"Artık hamile olmadığım için kendini tutmamana bayılıyorum." "Hamile değilsin... *henüz*," diye alay etti.

"Oh, sen kötüsün."

"Şu anda seninle olmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

"Yazı mağarama yaptığın bu sürpriz ziyaret kesinlikle günümün en önemli anlarından biri."

"Günümün en güzel kısmı her zaman eve, sana gelmektir." Başını kaldırıp bana baktı. "Bütün gün yalnız olman beni endişelendiriyor. Depresyona girmeni istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Yalnız mı? İki günde bir Phil ve Kate uğruyor, sen de çoğu zaman öğle tatilinde Alex uyurken ayaküstü sevişmek için eve geliyorsun. O kadar da yalnız kalamıyorsun. Ve o zaman bile, Alex'le *gerçekten* yalnız mıyım?"

"Sen mutlu olduğun sürece. Ama mutlu olmazsan bana söylersin, değil mi?"

"Hâlâ buradan ayrılıp Amerika'ya döneceğimi falan mı düşünüyorsun?"

"Eğer şu anda buradan ayrılıp Amerika'ya dönersen, ben de hemen arkanda olurum."

Güldüm. "Bu doğru. Artık bir tugayım var, değil mi?"

"Benedictus Tugayı."

"Benedictus olmak için sabırsızlanıyorum."

Gelecek yıl içinde evlenmeyi planlıyorduk, çok sayıda davetlinin katılacağı geleneksel bir düğün ve tüm tantana. Gelinliğimi çoktan seçmiştim. Sadece tarihi belirlememiz ve kendimizi toparlamamız gerekiyordu. Yeni hayatımıza alışmakla çok meşguldük.

"Benedictus olmandan bahsetmişken," dedi. "Westfordshire'da sana göstermek istediğim olası bir düğün mekânı var. Belki önümüzdeki birkaç hafta içinde."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Lavinia'yı alabilir miyiz? Onu özledim."

Hafta boyunca Londra'da kaldığımız ve Alex'in tüm eşyaları burada olduğu için hana ancak iki haftada bir gidebiliyorduk. Oradaki eski yatak odam Alex için bir hafta sonu kreşine dönüştürülmüştü.

"Elbette yapabiliriz," dedi. "Onu öğle yemeği için bara da götürürüz."

Londra'yı ne kadar sevsem de, ne zaman Westfordshire'a dönsek nostaljik hissediyordum. İngiliz evim gibi hissettim.

Birkaç hafta sonra, nihayet kırsala doğru yola çıktık. Lavinia'yı aldıktan sonra Westfordshire'da neredeyse Leo ve Felicity'ninkine benzeyen bir mülkte durduk. Büyük bir tuğla evi çevreleyen dönümlerce tarım arazisi vardı.

"Burası Leo'nun evinin hemen aşağısında, değil mi?" diye sordum. "Evet, yaklaşık yarım mil ötede," dedi Sig.

"Brighton House'a en çok benzeyen mülk burası.

Düğünler için mi kiralyorlar?" "Tam olarak değil."

"Bizim için bir istisna mı yapıyorlar?"

"Aslında burası bir mekan değil. Bir rezidans." "Kimin evi bu?"

Sig çarpık bir gülümsemeyle parladı.

"Bizim." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben satın aldım."

"Bunu nasıl karşılayabiliriz? Yani, işinizin iyi olduğunu biliyorum ama bu..." Kelimeler ağzımdan kaçtı.

"Bunu fazlasıyla karşılayabiliriz." Lavinia'ya baktı. "Ama hanı satmayı da düşünüyordum."

Lavinia'nın kulakları dikildi. "Hanı satmak mı?"

"Merak etme, yaşlı kadın. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Ama burada bizimle birlikte, misafir evinde yaşamayı tercih edebileceğini düşünüyordum. Ana evin yanında. Kendine ait bir yerin olur ama bir şeye ihtiyacın olduğunda yürüyerek gidebileceğin kadar yakın. Artık hanın sorumluluğuna ihtiyacın yok. Abby'nin de her hafta sonu hana gidip gelmek zorunda kalmadan sana eşlik etmekten hoşlanacağını biliyorum."

Sig ve ben Lavinia'nın eninde sonunda yanımıza taşınması konusunda konuşmuştuk. Sig ile benim aramda gidip geldi. "Sizinle yaşamamı mı istiyorsunuz?" "Sadece istediğin buysa," dedi.

"Elbette bu güzel çiftlikte yaşamak isterim. Ama neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Sig elini onun sırtına koydu. "Sana iyilik yapmıyorum Lavinia. Seni burada *istiyorum*. Ama bilmen gerekiyorsa... Hayatımda birine en çok ihtiyaç duyduğum anda kimsenin olmadığı bir şekilde yanımdaydın." Göz kırptı. "Ayrıca, her zaman söylediğim gibi, sen iyi bir içki arkadaşısın."

"Peki o zaman, çok isterim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sig bana döndü. "Eğer buraya taşınmaya karar verirse, baban için de bir sürü oda var. Ana evde altı yatak odası var, ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar fazla."

Babam henüz emekli olmaya hazır değildi ama emekli olduğunda buraya taşınmaya karar vereceğini umuyordum. Başımı iki yana salladım. "Böyle bir yerde yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim." Oğlumun yüzündeki güneş şapkasını düzelttim. "Ve Alex kuzenleri Eli ve Eloise'e yakın büyüyecek." Heyecanım her saniye daha da artıyordu. "Hayvan alabilir miyiz?"

"Elbette! Hayvanlar olmadan böyle bir mülk nedir ki?" Sig çenesini kaşıdı. "Ama burada zaten hayvan olmadığını varsayıyorsun."

Etrafıma bakındım. "Var mı?"

"Aslında bir tane var."

"Var mı?"

Çenesini kaldırdı. "Beni takip edin."

Sig bizi arka tarafta, üç tarafı açık bir barınağın bulunduğu, çitlerle çevrili küçük bir alana götürdü. İçinde yalnız, büyük bir kuş duruyordu. Uçları siyah, grimsi kahverengi güzel tüyleri vardı.

Ağzımı kapattım. "Bu bir devekuşu mu?"

"Daha doğrusu bir emu. Bir süre önce, Leo'nun Felicity'ye yaptığı gibi bir erkek sana çirkin bir hayvan hediye edecek olsa devekuşunu seçeceğini söylemiştin. Ne yazık ki devekuşlarının oldukça vahşi hayvanlar olduğunu öğrendim. Gagalarıyla saldırıyorlar. Aşk uğruna parmağını ısırıp koparmanı istemedim. Emu çok daha iyi bir alternatif." Sig elini kuşun tüylerinde gezdirdi ve "Loco'yla tanış" dedi.

"Adı bu mu?"

"Evet. Önceki sahibi koydu adını." "Onu hangi cehennemden aldın?"

"Bu başka bir günün hikayesi. Avustralya'da birine büyük bir iyilik borcum var diyelim. Loco bir haftadır burada."

"Ona kim bakıyor?"

"Gelip onu beslemesi için Leo ve Felicity'den Nathan'ı ödünç alıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Birlikte yaşadığımız onca çılgın şey arasında bu emu en iyisi. Yine de onu kesinlikle seviyorum." Onu sevmek için uzandım. Alex'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Sen de onu seviyorsun, değil mi?" Alex hayvana dokunmak için kollarımdan uçmak istercesine bacaklarını tekmeledi. "Şu gülümsemeye bak."

Sonraki bir saati evin içini gezerek ve arazide dolaşarak geçirdik. Sonra Lavinia dinlenmek için içeride kalırken biz üçümüz bahçeye çıktık.

Dışarı adımımızı attığımız anda gökyüzünde devasa bir gökkuşağı belirdi. Bu İngiltere'de gördüğüm ilk gökkuşağıydı ve muhtemelen hayatımda tanık olduğum en canlı gökkuşağıydı.

"Gökkuşağı, Alex!" Gökyüzünü işaret ettim. "Gökkuşağına bak!"

Büyülenmiş gibi gökyüzüne baktı. "Anne," diye mırıldandı.

Bunu ilk kez söylüyordu, gerçi onunla birlikte bu sesi çıkarması için alıştırma yapıyordum.

Sig ve ben şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Hiç kelime yoktu. Doğru olup olmadığına bakmaksızın, diğerinin ne düşündüğünü biliyorduk. *Britney*.

"Evet." Onu zıplattım. "Annem merhaba demeye geliyor, değil mi?"

EPİLOG

Sig
Dört Yıl Sonra

Son parça: The Beatles'tan "And I Love Her"

Kızımın elini tutmuş ve kucağımda küçük oğlumla Notting Hill'deki şirin bir kitapçının girişinde duruyordum.

Abby Londra'daki birkaç kitapçıyla temasa geçmiş, kendi yayınladığı kitabın bir tanesinde yer almasını sağlamaya çalışmıştı. Bu dükkân tekti ve sahibi Shepley Van Zant, Abby'ye kitaplarını imzalaması için cumartesi öğleden sonra bir saat ayıracak kadar nazikti. Etkinliğin reklamını yapan bir poster bile hazırlamıştı.

Abby ve Alex'in arkasına, imzalamak için bir yığın kitap koyduğu masaya gizlice yaklaştım. Hiç sıra yoktu.

"Anne, bütün gün burada mı oturacağız?" Alex sordu.

"Umarım en azından birkaç kişi gelir. Ama kimse gelmese bile seninle takılmak benim için sorun değil."

Varlığımızı duyurmak için boğazımı temizledim.

Abby döndüğünde üçümüzü masasının arkasında buldu. "Gördünüz mü? İşte oradalar! Hayranlarım!"

"Onlar hayran değil," diye düzeltti Alex. "Onlar babam, Miriam ve Henry."

"Şaka mı yapıyorsun? Biz onun *asıl* hayranlarıyız," dedim Henry'yi annesine teslim ederken. "Bakın, o kadar heyecanlı ki ağzının suyu akıyor."

Beş yıl önce üç çocuk babası olacağımı hayal bile edemezdim. Abby kızımız Miriam'a hamile kaldığında Alex bir yaşında bile değildi, şimdi neredeyse üç yaşındaydı. Sanırım emzirmek sandığımız kadar kusursuz bir doğum kontrol yöntemi değilmiş. Adını Abby'nin annesinden alan Miriam, Abby'nin tıpatıp aynısıydı. Tanrıya şükür, çünkü ikisi de

Alex'in gözleri hariç, çocuklar tıpkı babalarına benziyorlardı. Oğlumuz Henry altı ay önce doğmuştu. Ellerimiz çok doluydu.

"Lavinia nerede? Onu da getireceğini sanıyordum," diye sordu Abby. "Gelmek için kendini iyi hissetmiyordu."

Çocuklarımızın onursal ninesi yaşlanıyordu ama hâlâ canlıydı. Onu buraya tekerlekli sandalyeyle getirmeyi planlamıştım ama soğuk algınlığına yakalanmıştı ve kimseyi hasta etmek istemiyordu. Lavinia hala misafir evimizde yaşıyordu, ancak son zamanlarda onun için yardım getirmek zorunda kalmıştık. Ama çocuklar etrafta olduğunda hep neşelenirdi.

Leo ve Felicity, çocukları Eloise ve Eli ile birlikte kitapçıya girdiler.

"Hey!" Abby onlara el salladı. "Gördünüz mü? Daha da çok hayranım var."

Alex sandalyesinden zıpladı. "Anne, Eli ile çocuk bölümüne gidebilir miyim?"

"Asistanım olmaya ne oldu?" Abby alay etti. "Çok sıkıcı."

Güldü. "Tabii, git hadi."

"Artık senin asistanın olabilir miyim anne?" Miriam annesinin yanındaki koltuğa oturdu.

"Elbette olabilirsiniz."

Felicity çocuk bölümünde oynayan bizim çocuklara baktı. "Bu ikisi bir elmanın iki yarısı gibiler."

Leo bana döndü. "Umarım başlarını bizim kadar belaya sokmazlar, değil mi kuzen?"

"Alex'in benim gibi olmaması için her gün dua ediyorum."

Kıkırdadım. "Hiç kitap imzaladın mı Abby?" Felicity sordu.

"Yavaş ilerliyorum." Abby omuz silkti. "Yavaş derken, demek istediğim... kimse gelmedi. Ama yine de burada imza vermeye davet edilmek güzel. Hedefim arkadaşlarım ve ailem dışında bir kişinin gelmesi. Eğer bir kişiyi bile etkileyebilirim, kitabı yazmaya değdiğini anlayacağım."

Felicity, "Ben bunu asla yapamazdım," dedi. "İnsanlar hayatları boyunca bir kitap yazmaktan bahsediyor ve bunu asla gerçekleştiremiyorlar. Kendinle gurur duymalısın."

"Onunla daha fazla gurur duyamazdım." Karımın sırtını okşadım.

Bir kolunda Henry, Abby önündeki küçük kitap yığınına yeniden düzenliyordu. "Siz önyargılısınız ama övgülerinizi kabul ediyorum."

Henry Abby'nin tişörtünü çekiştirmeye başladı. "Kahretsin. Acıkmış, ha?" Ayağa kalktı. "Sence hayranlarım arka tarafa gidip onu beslememe bir şey der mi? Onu götürecek özel bir yer bulacağım."

O gittikten sonra Miriam'ın yanına yerleştim. "Annemin kitabını almaya gelen olursa yardımcım sen ol, tamam mı? Sen parayı alırsın, ben de konuşmayı yaparım."

"Tamam baba." Bana gülümsedi, neredeyse kalbim eriyecekti. Karınızın yüzünün bir melek suretine dönüştüğünü görmek gibisi yok.

Oğullarımız köşede sessizce oynarken Felicity ve Leo etrafı incelemeye koyuldular.

Sonra bir kadın masaya yaklaştı. Elinde Abby'nin kitabının bir kopyası vardı. *Bu çok anlamlı değil mi?*

"Merhaba. Abby Benedictus ile tanışmak istiyordum." Sırıttı. "Anladığım kadarıyla sen o değilsin?"

"Değilim. Ben onun kocasıyım, Sigmund."

Kadın kızardı. "Aman Tanrım. Sizinle tanışmak çok güzel. Özür dilerim. Sadece biraz telaşlıyım."

Onun gerginliği beni hazırlıksız yakaladı. Kızımı tanıştırdım. "Bu Miriam."

"Biliyorum. Kitaptan anladım." Kadın utangaç bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Miriam."

"Merhaba," diye cevap verdi kızım.

"Eşim arkada oğlumuzu besliyor. Birazdan çıkar." "Bekleyeceğim.

Ona bu kitabın benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum."

Kadın beş dakika kadar sabırla bekledi. Sonunda baktığımda Abby'nin Henry ile birlikte masaya doğru yürüdüğünü gördüm. "İşte geldi."

"Oh, merhaba." Abby Henry'yi bana uzattı ve eteğindeki kırısklıkları düzeltti. Bu hanımefendiyle tanıştığı için gergin görünüyordu, ki bu oldukça sevimliydi.

"Neredeyse ilk okuyucunuzu kaçıırıyordunuz," dedim.

"Bugünkü ilk ve son okuyucum olabilirsiniz ama günümü güzelleştirdiniz. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak harika," dedi Abby. "Siz kimsiniz?"

"Connie." Kadın kitabın biraz yıpranmış bir kopyasını göğsüne bastırdı. "Seninle tanışmanın ne kadar harika olduğunu bilemezsin. O zevk bana ait. Size teşekkür etmesi gereken kişi benim. Kocam ve ben kanser tedavilerim nedeniyle çocuk sahibi olamıyorduk. Çocuk sahibi olmak için

Kız kardeşimden donör yumurta ile taşıyıcı annelik yaptım. Sizinkinden biraz farklı bir senaryo olduğunu biliyorum, ancak başlangıçta oğlumun aslında benim olmadığı gerçeğiyle ve bunun bir şekilde bağımızı etkileyip etkilemeyeceğiyle mücadele ettim. Kitabınızı buldum, daha doğrusu kitabınız beni buldu demeliyim. Mahallemdeki Küçük Özgür Kütüphane kutularından birinde durduğunu gördüm. Bulduğum için çok mutluyum çünkü benim için yazıldığına eminim. Ve sizi desteklemek istiyorum, bu yüzden buradan bir kopya daha satın almak istiyorum... tabii ki imzalamanız için."

Karımın yüzünde bir gurur ifadesi belirdi. "Buna çok minnettarım." Abby bilmiyordu ama onun kitabını o kutuya koyan *bendim*.

Küçük Özgür Kütüphane. Aslında Abby'nin haberi olmadan internetten düzinelerce kopya sipariş etmiş ve bunları Londra'nın farklı semtlerinde bulabildiğim her Özgür Kütüphane kutusuna götürmüştüm. Bu kutuların yerlerini listeleyen bir web sitesi vardı ve onu yol haritam olarak kullanmıştım.

Kadın bir kitap alıp gittikten sonra Abby bana döndü. "En azından en büyük hayranım olduğunu söyleyebilirim."

"O senin en büyük hayranın değil." Onu dürttüm. "Benim."

"Biliyor musunuz, bu kitabın en sevdiğim kısmı benim yazmadığım kısmı." dedi.

"Ah, evet. Ne yazık ki önsözü bir araya getirmem de bir o kadar uzun sürdü. tüm kitabı yazman sürdü."

"Beklediğime değdi." Abby yanağımdan öptü ve elini Miriam'a uzattı. "Gel tatlım. Madem bu kadar uslu bir kız oldun, gidip senin için bir kitap seçelim." Bana döndü. "Biri gelirse seslen yeter."

Henry şimdi kollarımda uyuyor, emziğini emiyordu.

Masada yalnız kalınca kitaplardan birini elime aldım ve hayranlıkla inceledim.

Abby Benedictus'tan *One Bump*.

İthaf bölümünü açtım.

*Britney için,
İçiniz rahat olsun. Onlar bende.*

İçimin ısındığını hissederek, birkaç sayfa çevirip yazdığım ve bir yıl kadar önce Abby'ye gönderdiğimden beri okumadığım önsöze baktım.

Sevgili Okuyucu,

Bu önsözü yazmaya başladığım sırada eşim karşımdaki sandalyede uyuyor. Elinde bir fincan çay var ve bir şekilde yudumun ortasında bayılmayı başarmış. Ona bakıp duruyorum, çayın elinden kaymasını, porselen fincanın yere düşüp parçalanmasını bekliyorum. Gerekirse temizlemeye tamamen hazırım. Ama bir şekilde, uykusunda bile, Abby her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyor.

Tadını çıkaracak kadar uzun süre uyanık kalamaması şaşırtıcı değil. Oğlumuz doğduğu andan itibaren her şeyini ona verdi. On altı ay sonra kızımız doğduğunda da hokkabazlık yapmaya başladı. Çocuklarla geçirdiği uzun günlerden sonra, sahip olduğu her boş zamanı bu kitaba adadı. Bunu yazdığım sırada üçüncü çocuğumuza hamile, adını Henry koyacağımız bir oğlan. Üç çocuğun bizim için yeterli olacağına karar verdik. Bu onun üçüncü sezaryeni olacak ve vücudunun bir molaya ihtiyacı var. Bu kitabı okurken de göreceğiniz gibi, ilk seferinde onu neredeyse kaybediyorduk. Ve bu, o zamandan beri her hamileliği bir öncekinden daha riskli hale getirdi. Onu kaybetme düşüncesi beni korkutuyor.

Abby ile tanıştığımdaya cansız bir adam kabuğuydum; kaybın ardından mutluluk için hiçbir şans olmadığına kendini inandırmış bir duldum. Size şunu söylemek için buradayım: Sevdiğiniz birini kaybettikten sonra hayat asla eskisi gibi olmasa da, umut vardır. Asla aynı hayata geri dönemezsiniz, ancak doğru kişiyle kutsanırsanız, kendinizi yeniden keşfedebilirsiniz. Ve bana mutluluk için ikinci bir şans verildiği için çok şanslıyım.

Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bu kitabın konusuna ve onu yazan güzel ruha geri dönelim. Bu, Abby'nin nasıl taşıyıcı annem olduğunun, neredeyse her şeyi nasıl berbat ettiğimin ve buna rağmen nasıl beklenmedik bir aşk hikayesine dönüştüğünün hikayesi - sadece Abby ve benim birbirimize olan sevgimizin değil, aynı zamanda biyolojik annesinin anısına saygı duyarken oğlumuzu verdiği koşulsuz sevginin de hikayesi.

Alex'in gerçeği anlayabileceği en kısa sürede öğrenmesi gerektiğine karar verdik. Abby ona bir kitap aldı: Annem Bir

İlk Noel'inde Melek. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, onun nasıl ortaya çıktığını elimizden geldiğince basit bir dille anlattık. Herkese biri dünyada diğeri cennette olmak üzere iki annesi olduğunu söylüyor. Melek annesini gökkuşaklarında arıyor ve en sevdiği oyuncuğu olan, onun pijamalarından yapıldığını bildiğı sevimli bir zürafayla uyuyor. Her şeyin üstesinden çok iyi geldi ve ben onunla gurur duyuyorum. Abby'yle de gurur duyuyorum, çünkü oğlumun bu hale gelmesini takdir etmesi ve bununla gurur duyması için bencilce bir alan yarattı.

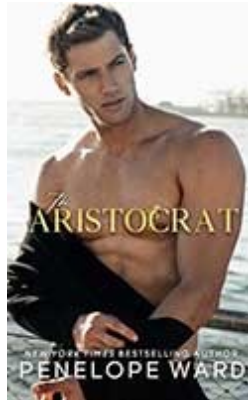
Umarım bu kitabı açık bir kalple okursunuz ve yol boyunca çeşitli hatalar yaptığım için bana lütufta bulunursunuz.

Hikayemizi yazmak eşim için sadece katartik olmakla kalmadı, umarım devam ettireceğı yazma tutkusunu keşfetmesine de yardımcı oldu. Her adımında onu desteklemek için burada olacağım. Yazmak onun tutkusu. Onunla tanışana kadar ben de tutkumu arıyordum. Şimdi, o benim tutkum. Ailemiz benim tutkum. Baba olmak benim tutkum.

Abby, aşkım, bu kitabı tamamladığın için seni tebrik ederim. Bu hikayenin bir parçası olduğum için çok minnettarım - sadece bana oğlumuzu getirdiğın için değil, o da bana seni getirdiğı için.

*Sevgiler,
Sigmund*

Leo ve Felicity'nin destansı aşk hikayesini kaçırdınız mı? [Aristokrat'ı](#) İndirin
(tek başına bir roman) şimdi!

Sevgili Okurlar,

Umarım Sig ve Abby'nin hikayesini okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi [posta listeme katılmaya](#) ve **YENİ, ÜCRETSİZ** bir kısa öykü almaya davet ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

Hiç bir barın tuvalet duvarına karalanmış *For a good time çağrısı* gördünüz mü? Eminim öyledir. Hiç çok fazla içerseniz ne olacağını merak ettiniz mi? ve gerçekten numarayı aradınız mı? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeceğim... Bay İyi Zamanlar'ın kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüzde patlar.

For a
Good Time
Call

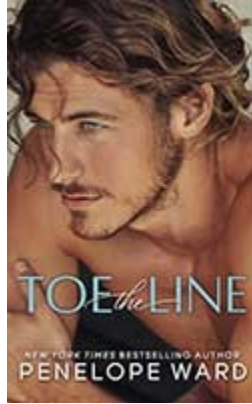
New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE WARD

PENELOPE WARD'IN DİĞER KİTAPLARI

[Ben Asla](#)

[Çizgiyi Takip Et](#)

RoomHate

Moody

Görevlendirme

Aristokrat

Ezmek

Anti-Erkek Arkadaş

Sadece Bir Yıl

Ağustos Bittiğinde Geri

Geldiği Gün

Çevrimiçi Aşk

Beyefendi

Dokuz Sarhoş

ArayınMack

Daddy'yi

Üvey Kardeş Sevgili

Komşu Sevgili

Sevin'in Günahları

Jake Undone (Jake #1)

Benim Skylar'ım (Jake
#2)

Jake Understood (Jake #3)

İkizler

Flört Kuralları (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

The Rules of Dating My Best Friend's Sister (Vi Keeland birlikte yazılmıştır)

Rules birlikte ile The of Dating My One-Night Stand () Vi Keeland ile

yazılmıştırWell Played (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

Not Pretending Anymore (Vi Keeland birlikte

yazılmıştır) birlikte ile Happily Letter After (Vi

yazılmıştır) Keeland ile My Favorite Souvenir (Vi

Keeland ile birlikte yazılmıştır)

Dirty Letters (Vi Keeland birlikte yazıldıile)

Hate Notes (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)

Heir birlikte) Rebel (Vi Keeland ile
yazıldıRebel Heart (ile yazıldıVi Vi Vi)

Playboy Pilot (Vi Keeland ile Keeland birlikte

) Cocky Bastard Keeland ile birlikte)

Keeland birlikte (yazıldıStuck-Up Suit (ile
yazıldıbirlikte yazıldı)

Mister Moneybags (Vi Keeland birlikte yazılmıştır) ile

İngiliz Yatak Arkadaşı (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır)

Park Avenue Player (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki sevgili okurlarıma teşekkür ederek başlamalıyım. Bu satırları yazarken on yılı aşkın bir süredir yayıncılık yapıyorum ve hâlâ burada olduğum için çok minnettarım. Kitaptan kitaba beni desteklemek için yorulmadan çalışan tüm kitap blogcularına ve sosyal medya fenomenlerine, lütfen sizi ne kadar takdir ettiğimi bilin.

Vi'ye - Benim sağ kolum. Sensiz bir zaman hatırlamıyorum. Her gün dertleşebileceğim biri olduğun için çok şanslıyım. Sen isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağısın. Önümüzdeki on yıla.

Julie'ye - Kumda on ayak parmağı! On yıllık dostluğun ve Fire Island'ın şerefine.

Luna'ya -Kitaplarımı ilk kez okuduğunuzda, bu benim için en heyecan verici şeylerden biri. Her gün sevginiz ve desteğiniz için ve değerli dostluğunuz için teşekkür ederim.

Erika'ya - Bir gün birlikte Bayan Roper Romp'a gideceğiz. Sevginiz, dostluğunuz ve yaz ziyaretleriniz için teşekkür ederim. Bu her zaman bir E olayı olacak.

Cheri'ye - Seni gördüğümde her zaman güzel bir yıl oluyor, sevgili arkadaşım! Kabilemin bir parçası olduğun ve her zaman göz kulak olduğun ve bir Çarşamba gününü asla unutmadığın için teşekkürler.

Darlene'e - Ne diyebilirim ki? Beni şımartıyorsun. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Hayatımı hem gerçek hem de mecazi anlamda daha tatlı hale getirdiğin için teşekkürler.

Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e - hepinize tapıyorum. Siz benim evim ve en sevdiğim yersiniz.

Menajerim Kimberly Brower'a -Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurların eline ulaştırmak için çok çalıştığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'a - Sizinle çalışmak her zaman bir zevk. Daha pek çok deneyim yaşamayı dört gözle bekliyorum.

Allusion Book Formatting and Publishing'den Elaine'e - Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, biçimlendirici ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e - Kartal gözünüz inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a - Vi ve benim bir türlü yapamadığımız tüm işleri hallettiğin için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya - Sizler gerçekten en iyilerisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız ben kaybolurdum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'a - Benim harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim.

Kocama - Yazabilmem için her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine - Size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma - Anneniz sizi seviyor. Sen benim motivasyonum ve ilham kaynağımsın!

YAZAR HAKKINDA

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı yazarıdır.
çok satan yazar.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizmli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

İki milyondan fazla kitabı satılan yazar, 21 kez *New York Times* en çok satan yazar ve kırktan fazla romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine buradan abone olabilirsiniz: <http://bit.ly/1X725rj>

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI:

[Facebook](#)

[Facebook Özel Hayran Grubu](#)

Instagram
[@penelopewardauthor](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

